

Κωνσταντίνος Α. Πλεύρης

ΟΙ ΚΙΝΑΙΔΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 2005

Ο Κωνσταντίνος Α. Πλεύρης έτελείωσε τήν Γαλλικήν Σχολήν του Λεοντείου Λυκείου και έλαβε πτυχίον Νομικής (πανεπ. Θεσσαλονίκης), Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν («Πάντειον Πανεπιστήμιον») και Κοινωνιολογίας (ΝΟΕ Παρισίων). Εἶναι Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ και ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν. Διετέλεσε καθηγητής Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας στίς Σχολές τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας και στήν Σχολήν Γενικῆς Μορφώσεως Ἀξιωματικῶν του Ἀρχηγείου Στρατοῦ.

Ἐχει κυκλοφορήσει μίαν σειράν βιβλίων ἱστορικοῦ, πολιτικοῦ, φιλοσοφικοῦ και κοινωνιολογικοῦ περιεχομένου, πού ἐπραγματοποίησαν ἐκδόσεις στά Ἀγγλικά, Ἰταλικά, Ἀραβικά.

Ἐπί δεκαετίαν ἐπεμελεῖτο κι ἐπαρουσίαζε στό «ΤΗΛΕΑΣΤΥ» τήν ἐκπομπήν «Ἱστορικές Μνῆμες» και στό «EXTRA» τήν ἐκπομπήν «Εἶδῶ Ἑλλάς».

Τό συγγραφικόν του ἔργον, πού εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἀναγνωρίσθηκε στό ἐξωτερικό π.χ. ἀναγόμεναι εἰς ἐπίτιμον καθηγητήν Πανεπιστημίου Γιουανταλαχάρας, βιβλιογράφηαι ἐργασιῶν του, ἀνακοινώσεαι εἰς ἐπιστημονικά περιοδικά, συνέδρια κ.τ.λ. Ἐχει κάνει πολλές διαλέξεις και ἐδημοσίευσε ἄρθρα σέ ἐφημερίδες και περιοδικά.

Γιά τίς πολιτικές του ἰδέες φυλακίσθηκε ἐπί ἑπταετίας, δικάσθηκε και καταδιώχθηκε μαζί μέ τούς συνεργάτες του ἐπί Δημοκρατίας.

© Copyright Κωνσταντίνος Α. Πλεύρης
Έκδόσεις ΗΛΕΚΤΡΟΝ Αθήναι 2005

Έπιτρέπεται πᾶσα ἀναδημοσίευσις κατόπιν ἐγγράφου ἀδείας
τοῦ συγγραφέως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝ
Ἴπποκράτους 85, 106 80, Ἀθήναι
Τηλ. 210.360.53.05

ISBN: 960-8358-13-2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ἀντί προλόγου	9
2. Σχετικῶς πρὸς τὴν ὀρολογίαν	13
3. Ἡ διαστροφή, ὡς παρέκκλισις ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ	17
4. Ὀμοφυλόφιλοι καὶ πόρνοι στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα	25
5. Τὰ «δικαιώματα» τῶν κιναιδῶν «γάμος» καὶ «διακρίσεις»	47
6. Ἡ τηλεοπτικὴ προβολὴ τοῦ κιναιδισμοῦ	81
7. Προοδευτικὴ «ἐπιστήμη» καὶ κίμαιδα	97
8. Ὁ ἀντικοινωνισμὸς τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ κίνδυνοι ἐξ αὐτῆς	117
9. Ἐκδηλώσεις ὀλοκληρωτικῆς διαφθορᾶς	131
10. Ἐπίλογος	157
11. Βιβλιογραφία	163
12. Συγγραφικόν ἔργον Κων/νου Πλεύρη ..	165

Στούς ανθρώπους, πού
σέβονται τό φύλον τους.

1. Ἀντί προλόγου.

ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΤΟΝΟΝ τό φαινόμενον τῆς προβολῆς τῶν ὁμοφυλοφίλων, στήν δημοσία ζωή, ιδίως στά ΜΜΕ. Τοῦτο βεβαίως δέν ὀφείλεται, στόν ἐκφυλισμόν τῆς κοινωνίας, ἀλλά στήν δυνατότητα, πού αἱ τηλεοράσεις καί τά πολιτικά κόμματα παρέχουν, στούς ὁμοφυλοφίλους νά ἐπιβάλουν τήν παρουσίαν των.

Χρειάζεται λοιπόν νά δώσωμεν μίαν ἀπάντησιν, στούς γενετησίως διεστραμμένους καί στούς ἀφανεῖς ἤ ἐμφανεῖς ὑποστηρικτάς των. ὥστε νά ἀποκατασταθῇ ἡ ἀλήθεια. γύρω ἀπό τό παρακμιακόν φαινόμενον τοῦ

κιναιδισμού, διότι αρκετά προκλητικά ψεύδη διέδωσαν αί τηλεοράσεις καί οί κοινοβουλευτικοί πολιτικάντηδες.

Ἡ μονογραφία πού ἀκολουθεῖ ἀποσκοπεῖ, στό νά δώση μία συνοπτικήν εἰκόνα τοῦ ζητήματος τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Ἡ γενική παρακμή τῶν ἀξιῶν, πού ἐπεβλήθη στήν κοινωνία μας, ἔδωσε στούς ὁμοφυλοφίλους τό δικαίωμα νά ἀπαιτοῦν αὐθαδῶς τήν ἀναγνώρισίν των, ὡς προοδευτικῶν ἀτόμων, ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι, ὅτι πρόκειται περὶ ψυχανωμάλων διεστραμμένων, ὅπως θά ἀποδείξω παρακάτω.

Πολύς θόρυβος, διὰ τό τίποτε. Τί εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι, διὰ νά ἀπασχολοῦν τήν κοινωνίαν; Μήπως εἶναι οἰκονομική τάξις; ὄχι. Μήπως εἶναι πνευματικοί παράγοντες; ὄχι. Μήπως ἐκφράζουν λαϊκά στρώματα; ὄχι. Μήπως εἶναι φορεῖς ἰδεολογιῶν; ὄχι. Μήπως ἀντιπροσωπεύουν κοινωνικάς τάσεις; ὄχι. Ἀπλῶς πρόκειται περὶ ἐλαχίστων προσώπων, πού διακατέχονται, ἀπό μίαν γενετήσιον διαστροφήν.

Παρ' ὅλα αὐτά ἀσχολοῦμαι μέ τούς ὁμοφυλοφίλους, διὰ τέσσαρας λόγους. Πρῶτον, διότι

αί τηλεοράσεις, οί πολιτικάντηδες καί οί ψευτοπροοδευτικοί τούς προβάλλουν συνεχῶς, ὡς κοινωνικήν ὁμάδα. Δεύτερον, διότι ἐξ αἰτίας τῆς συνεχοῦς προβολῆς οί ἀνώριμοι νέοι σχηματίζουν τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δέν εἶναι κάτι φοβερόν, ἀλλά κάτι ἀποδεκτόν, δηλαδή γίνεται ἐκμαυλισμός τῶν ἡθῶν, πρᾶγμα πού πρέπει νά ἀποφευχθῆ. Τρίτον, διότι οί ὁμοφυλόφιλοι καί οί ὑποστηρικταί των, κυρίως οί τελευταῖοι, εἰσάγουν στόν δημόσιον βίον τήν γενετήσιον διαστροφήν, θέλουν νά τήν δικαιολογήσουν κι' ἀκόμη περισσότερο νά τήν ἐπαινέσουν καί νά τήν συνδέσουν, μέ τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, πράγματα ἐξωφρενικά, παράλογα κι' ὅπωςδήποτε μή φυσιολογικά. Τέταρτον, διότι οί ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι, ἄνδρες ἤ γυναῖκες, οί πνευματικοί παράγοντες, οί εἰδικοί ἐπιστήμονες κ.τ.λ. ἀποφεύγουν νά δημοσιεύσουν μίαν κριτικήν τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἀπό φόβον μήπως τούς κακοχαρακτηρίσουν! μήπως τούς ἀποκαλέσουν ὀπισθοδρομικούς καί ἄλλα τέτοια, πού συνηθίζουν οί ἐκφυλισμένοι.

*Ἐτσι λοιπόν δίδω στή δημοσιότητα αὐτήν τήν μονογραφίαν, μέ τήν βεβαιότητα, ὅτι οὐδεῖς ὁμοφυλόφιλος θά μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐπειδή

ἔχω πέρα γιά πέρα δίκαιον. Ταυτοχρόνως καταγγέλω τούς παρακμίας τῶν τηλεοράσεων, πού κυριαρχοῦνται, ἀπό τούς κάθε λογῆς ψυχανωμάλους.

2. Σχετικῶς πρὸς τὴν ὀρολογία.

«ὁμοφυλοφιλία (η) νεώτ. γενετήσιος διαστροφή, καθ' ἣν ἐπιδιώκει τις τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ ἐνστίκτου ἐπὶ προσώπου τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἐρωτικὴ σχέσις πρὸς ἄτιμον τοῦ αὐτοῦ φύλου, πρβλ. ἀρσενοκοιτία, λεσβιασμός».

(Δ. Δημητράκος: «Λεξικόν Ἑλληνικῆς Γλώσσης» τόμος 10ος σελ. 5144)

Η ΓΕΝΕΤΗΣΙΟΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑτυποῦται μὲ νέα ὀνόματα. Ἔτσι τὴν ὀνομάζουν «ἰδιαιτερότητα», «διαταραχὴ σεξουαλικῆς ταυ-

τότητας», «σεξουαλική έπιλογή». Άλλάζουν αί λέξεις, πρός λεκτικήν ώραιοποίησησιν μιās διαστροφής, τής όποιās μεταβάλλουν τό όνομα, άλλ' όχι τήν ούσίαν. Τά σκατά καί αν τά είπητε κόπρανα ή περιτώματα παραμένουν σκατά κι' όταν λέγετε περιτώματα ό κόσμος όλος έννοεί τά σκατά, διότι αύτή ή λέξις κοινώς τά εκφράζει. Έτσι, όταν λέγετε όμοφυλόφιλος τό μυαλό όλων έννοεί τόν πούστην, διότι αύτή ή λέξις κοινώς τόν εκφράζει καί νά μή σās ένοχλῆ, διότι είναι καθιερωμένη καί τήν αναφέρει τό «Άντιλεξικόν» του Θ. Βοσταντζόγλου (6' εκδ. Άθ. 1962, σελ. 282).

Η «σεξουαλικότης» στά Άρχαϊα Έλληνικά εκαλειτο «άφροδισία» ένω οι όροι «όμοφυλόφιλος» καί «έτεροφυλόφιλος» δέν εκρησιμοποιούντο στην αρχαιότητα. Πρῶτος τούς μετεχειρίσθη ό Γερμανός Μπένκερτ τό 1868, μέ τήν σύνθεσιν Έλληνικῶν λέξεων (όμοιος+φύλο+φίλος) καί από τότε καθιερώθησαν. Κατά τόν θεμελιωτή του όρου «όμοφυλοφιλία» αύτή όφείλεται εις «όρμήν» ή όποία άπωθει, από τό αντίθετον φύλον καί στό «θῆμα αυτού του πάθους» επιβάλλονται τά συναισθήματα, πού του άσκοῦν άτομα του ίδιου φύλου.

Ὁ παθητικός ὁμοφυλόφιλος (άνήρ, πού προσποιεῖται τήν γυναῖκα) στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐκαλεῖτο *καταπίγων* (ἐκ τοῦ κατά+πυγή, πού σημαίνει πρωκτός) ἢ *κατάπρωκτος*, ἐνῶ ὁ ἐνεργητικός ὁμοφυλόφιλος (άνήρ, πού συνευρίσκεται μέ ἄνδρα) ἐκαλεῖτο *ἀρσενοκοίτης*. Ἡ λέξις ἐπίσης σημαίνει: «τόν ἀκόλαστον ἄνθρωπον» (J. Hofman: «Ἐτυμολογικόν Λεξικόν Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς» Ἑλλ. ἔκδ. Ἀθ. 1974, σελ. 166). Ὁ ὅρος στά λατινικά ἦτο «cinaedus». Ἐνεργητικός ὁμοφυλόφιλος, στούς Ἀρχαίους, ἦτο ἐκεῖνος, πού ἔπραττε καί παθητικός ἐκεῖνος, πού ἔπασχε: «ἐκεῖνος μὲν πράττειν, οὗτος δέ πάσχειν» (Αἰσχίνης: «κατά Τιμάρχου» 41). Συνηθέστερος ὅμως χαρακτηρισμός τῶν παθητικῶν ὁμοφυλοφίλων ἦτο *κίναϊδος*, (Βοιωτ. «κίνηδος») ἐκ τοῦ κινῶ+αἰδῶ ἢ αἰδοῖα (X. Μπαλτᾶς: «Λεξικό Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας» ἔκδ. «Παπαδήμα» σελ. 324).

Κίναϊδος ὀνομάζεται ὁ ἐρχόμενος, εἰς παρά φύσιν σαρκικήν ἔκωσιν, μέ παθητικόν ρόλον (Ἐγκ. «ΗΛΙΟΣ» τόμ. 10ος, σελ. 746, Ἐγκ. «Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια» τόμος 14ος, σελ. 417). Ἡ *κίναϊδία* καί *κίναϊδεία* ἐκ τοῦ κίναϊδεύομαι, πού σημαίνει «στάσχω τά τοῦ κίναϊδου» (Δ.

Δημητράκος: ἔνθ. ἄνωτ. τόμος 8ος, σελ. 3905) ἐσήμανε ἐπίσης κατά συνεκδοχὴν τὴν «διαφθορὰν τῶν ἡθῶν». Ἀπαντᾶται καὶ τό ρῆμα «κιναιδολογῶ» δι' ὅσους ὠμίλουν ἢ ἔγραφον «περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων» (ἔνθ. ἄνωτ.) καὶ τὴν «ἀναισχυντίαν» («Λεξικὸν Σουῖδα» τόμ. 4ος, σελ. 601).

Ὁ χαρακτηρισμὸς «κίναιδος» περιεῖχε βαρυτάτην προσβολὴν καὶ μείωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Σωκράτης μάλιστα ἐπίστευεν, ὅτι ὁ βίος τῶν κιναιδῶν εἶναι φρικτός καὶ αἰσχρός καὶ ἄθλιος! (Πλάτων: «Γοργίας» 494 E) καὶ συνέχισε λέγων στὸν Καλλικλῆ, ὅτι δέν εἶναι εὐδαίμων ὁ δεχόμενος, ὅποιαδήποτε ἡδονὴν καὶ δέν διακρίνει στάς ἡδονάς, ποῖαι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀγαθαὶ καὶ ποῖαι κακαί: «καὶ μὴ διορίζεται τῶν ἡδονῶν ὅποια ἀγαθαὶ καὶ κακαί;» (ἔνθ. ἄνωτ. 495 A). Ὑπάρχουν διαφορετικοὶ τρόποι διασκεδάσεως. Τὰ θαλασσοπούλια διασκεδάζουν φτερουγίζοντας, στὸν ἀφρό τοῦ κύματος. Τὰ γουρούνια διασκεδάζουν κυλιόμενα στή λάσπη.

Κατὰ τοὺς Ἀρχαίους ὁ κιναιδισμὸς ἀπετέλει «αισχίστην ἡδονὴν» (Αἰσχίνης ἔνθ. ἄνωτ. 42). Ἐπίσης ὁ Αἰσχίνης («Περὶ τῆς παραπρεσβείας» 99) ὁμιλεῖ καταφρονητικῶς, διὰ τὴν κιναιδίαν.

3. Διαστροφή, ὡς παρέκκλισις, ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ, ΟΙ ΚΙΝΑΙΔΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΟ, ὅτι διέπραξαν ἀμάρτημα εἰς βάρος τοῦ σώματος των: «τά σώματα ἡμαρτηκότας» (Αἰσχίνης: «Κατά Τιμάρχου» 195) τό ὅποῖον ἀπήλαυσαν οἱ ἀκόλαστοι. Τό ἀμάρτημά των ἔγκειται, στό ὅτι παρέδωσαν τό ἀνδρικόν τους σῶμα («ἄρρενα τό σῶμα») εἰς γυναικεῖα ἀμαρτήματα («γυναικεῖα ἀμαρτήματα ἡμαρτηκότα») μέ τήν διαφοράν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀμαρτάνουν, συμφώνως πρός τούς νόμους τῆς φύσεως («κατά φύσιν ἀμαρτάνουσιν») ἐνῶ οἱ κίναῖδοι ἐξευτελίζουν τό σῶμα των. παρά τούς νόμους τῆς φύσεως

(«παρά φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίζαντι»). Ὁ κιναιδισμός ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἀνῆκε εἰς πράξεις πού ἐχαρακτηρίζοντο «φύσει μὴ καλῶν» (ἐνθ. ἄνωτ. 37).

Καθίσταται λοιπὸν ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ γενετήσιος σχέσις, μεταξύ ἀνδρῶν ἢ μεταξύ γυναικῶν, δηλαδή μεταξύ ὁμοφύλων ἀποτελεῖ *παρέκκλιον ἐκ τῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας τῶν γεννητικῶν ὀργάνων*. Ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία ἐκείνων τῶν ὀργάνων τελεῖται, στήν γενετήσιον σχέσιν μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός, δηλαδή μεταξύ ἑτεροφύλων, διότι αὐτοί ἐκ φύσεως εἶναι πλασμένοι δι' ἀλληλοσυμπλήρωσιν μέ σκοπὸν τὴν γονιμοποίησιν τῆς γυναικός.

Στόν ὀρισμὸ τῆς ὁμοφυλοφιλίας συμφωνοῦν ὅλοι. Ὁμοφυλοφιλία εἶναι: *«ἐρωτικὴ σχέσις, σωματικὴ συνάφεια μεταξύ ὁμοφύλων»*. (Ἐγκ. ΗΛΙΟΣ τόμ. 14, σελ. 895) καί περαιτέρω ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι: *«ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ: ἡ γενετήσιος διαστροφή καθ' ἣν ἀνὴρ ἐλκύεται ἀπὸ ἀνδρα καί γυνή ἀπὸ γυναῖκα»* (ἐνθ. ἄνωτ.). Οἱ κίναδοι ἀρνοῦνται, ὅτι εἶναι διεστραμμένοι καί ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ ψυχοσωματικὴ τους ἀνωμαλία δέν εἶναι διαστροφή, ἀλλ' ἐκδήλωσις τῆς σεξουαλικῆς των ἐλευθε-

ρίας, πού κάθε ἄνθρωπος δικαιούται νά ἔχη. Ἔτσι ἰσχυρίζονται, ἀλλά δέν εἶναι ἔτσι, ὅπως στήν συνέχεια θά ἀποδείξωμεν.

Κατ' ἀρχήν, ἄς δώσωμεν τήν ἔννοιαν τῆς διαστροφῆς. Τό περιεχόμενόν της τό ὀρίζει ἡ ψυχοπαθολογία, κατὰ τήν ὁποίαν διαστροφή καλεῖται ἡ «παρέκκλισις ψυχικῶν λειτουργιῶν ἢ ὀρμεμφύτων ἀπό τῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας των π.χ. «γενετήσιος διαστροφή» (ἐνθ. ἄνωτ. τόμ. 5, σελ. 1037).

Ὅπως εἶναι γνωστόν κάθε ὄργανον τοῦ σώματος ἐπιτελεῖ ὀριομένον σκοπόν, μέ συγκεκριμένην λειτουργίαν π.χ. οἱ ὀφθαλμοί, διά νά βλέπωμεν, τά ὦτα διά νά ἀκούωμεν, ὁ στόμαχος διά νά χωνεύωμεν κ.τ.λ. Ὅποιαδήποτε παρέκκλισις ἐκ τοῦ σκοποῦ ἢ τῆς λειτουργίας τῶν σωματικῶν ὀργάνων συνιστᾷ ἀνωμαλίαν, μέ δυσμενεῖς συνεπειάς.

Στήν προκειμένην περίπτωσιν τῶν ὁμοφυλοφίλων παρατηρεῖται διπλή ἀνωμαλία. Πρῶτον, εἰς βάρος τοῦ ἀπευθυσμένου, πού εἶναι τό τελευταῖον τμήμα τοῦ παχέος ἐντέρου καί δεύτερον, εἰς βάρος τοῦ πέους, πού εἶναι τό ἀνδρικόν ὄργανον. Εἰδικώτερον τό ἀπευθυσμένον ἐξυπηρετεῖ τόν σκοπόν τῆς συγκεντρώσεως

τῶν κοπράνων (περιττώματα τῆς πέψεως) καί διὰ τοῦ πρωκτοῦ τῆς ἀφοδεύσεως αὐτῶν. Ἄλλον φυσιολογικόν σκοπόν δέν ἔχει τό ἀπευθυσμένον, οὔτε ὁ πρωκτός. Ἐκ παραλλήλου τό πέος ἐξυπηρετεῖ τόν σκοπόν τῆς γονιμοποιήσεως τῆς γυναικός, διὰ τῆς εἰσόδου στόν κόλπον αὐτῆς καί τῆς ἐξαπολύσεως τῶν σπερματοζωαρίων, πού γονιμοποιοῦν τό ὠάριον. Ἄλλος φυσιολογικός σκοπός τοῦ πέους δέν ὑπάρχει.

Ἐκ φύσεως ἐδημιουργήθη ἡ ἀνατομία, ὥστε τό πέος νά προσαρμόζεται στόν γυναικεῖον κόλπον καί μέ σειράν διαδικασιῶν π.χ. διέγερσις, στῦσις, ἐκσπερμάτωσις κ.τ.λ. νά συντελῆται ἡ γονιμοποίησις τοῦ θήλεος, πού καί αὐτό διαθέτει ἀνάλογα ὄργανα, πού ἀποβλέπουν στήν γονιμοποίησιν. Καί αὐτά συμβαίνουν μέ θαυμαστήν ἀκρίβειαν, στό ἀνώτερον ζωϊκόν βασίλειον.

Προορισμός τοῦ πέους εἶναι ὁ γυναικεῖος κόλπος κι' ὄχι τό ἀπευθυσμένον. Τό πέος δέν ἔχει φυσιολογικόν σκοπόν νά εἰσέρχεται, ἐντός τῶν κοπράνων, πού συσσωρεύονται στό ἀπευθυσμένον. Ὅποιος λοιπόν τοποθετεῖ, μέσῳ τοῦ πρωκτοῦ τό πέος του, στά κόπρανα δέν τό χρησιμοποιεῖ, στήν φυσιολογικήν του λειτουρ-

γίαν, αλλά τό παρεκκλίνει ἐξ αὐτῆς, μέ *χυδαῖον* καί *ἀνθυγεινόν* τρόπον.

Ἡ ἱκανοποίησις φυσικῶν ἀναγκῶν συνδέεται μέ ἡδονήν. Μεγίστη φυσική ἀνάγκη εἶναι ἡ διαιώνισις τοῦ εἶδους, δι' αὐτό ἡ φύσις συνέδεσε τήν γονιμοποίησι, μέ τήν *ἀφροδισιακήν ἡδονήν* (ἔλξις φύλων). Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν αἰσθάνονται ἡδονήν ἐκ φύσεως, πρὸς ἱκανοποίησιν μιᾶς φυσικῆς ἀνάγκης, ἀλλ' αἰσθάνονται ἡδονήν ἐκτός φύσεως, μή φυσιολογικήν, πού δέν ἱκανοποιεῖ κάποιαν φυσικήν ἀνάγκην. Συνεπῶς ὁ τρόπος εὐχαριστήσεώς των ἀποτελεῖ *διαστροφήν*, ὡς παρέκκλισις ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ.

Τό φαινόμενον τῆς ὁμοφυλοφιλίας εἶναι *ἀντιφυσικόν*, *ἀκόμη* καί *ἀντικοινωνικόν*, διότι ἐξαπλούμενον καί ἐπιβαλλόμενον θά διέλυε τάς κοινωνίας τῶν ὁποίων κύτταρο εἶναι ἡ *οικογένεια* (ἄρρεν+θῆλυ+παιδιά). Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀδυνατοῦν νά δημιουργήσουν *οικογένεια*, ἐπομένως ἡ ἐπικράτησις τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ἀντιλήψεως θά ἐξηφάνιζε τάς κοινωνίας. Αὐτά βεβαίως θεωρητικῶς, διότι πρακτικῶς οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος θά ἀρνηθῆ τήν φύσιν του, ἄρα οὐδέποτε θά κυριαρχήσῃ ἡ ὁμοφυλοφιλία, πού

θά ὑφέρπει ὡς ἐκφυλιστικόν φαινόμενον, ὅπως πάντοτε ἦτο.

Ἐκ τῆς ἠθικῆς καί θρησκευτικῆς πλευρᾶς δέν μπορεῖ νά γίνη κάποια συζήτησις, διά τήν ὁμοφυλοφιλίαν, πού στήν συνείδησι τοῦ κόσμου εἶναι καταδικασμένη, ἀλλ' ἐπιζῆ, ὅπως ἐπιζοῦν τόσαι καί τόσαι ἀντικοινωνικαί πράξεις.

Δέν πιστεύω, ὅτι ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ὁμοφυλοφίλων πρέπει νά γίνη μέ ποινικά μέσα, οὔτε νά καταδιωχθοῦν οἱ ὁμοφυλόφιλοι. Ἐπιπλέον χρειάζεται νά ληφθοῦν μερικά διοικητικά μέτρα, τά ὅποια συνοψίζονται, στά ἑξῆς ὀκτώ:

1. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπαιτεῖται νά ἐξετάζωνται ἰατρικῶς, μήπως πάσχουν, ἀπό ἀφροδίσια νοσήματα, πού εἶναι μεταδοτικά.
2. Εἰδικοί ἐπιστήμονες νά ἐνημερώσουν τό κοινόν τηλεοπτικῶς, στά σχολεῖα κ.τ.λ. περί τῆς ὁμοφυλοφιλίας.
3. Ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀντίκειται στό προσῆκον ἦθος, πού ὀφείλουν νά διαθέτουν οἱ προσλαμβανόμενοι στό Δημόσιον.
4. Τά σωματεῖα τῶν ὁμοφυλοφίλων διαλύονται, ὡς ἀντίθετα πρός τά χρηστά ἦθη, πού ἀποτελοῦν νόμον τοῦ κράτους.

5. Ἡ πολιτεία θά συμπαρασταθῆ στούς ὁμοφυλοφίλους, πού ἔχουν ἀνάγκη ψυχολογικῆς ὑποστηρίξεως.
6. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποκοποῦν, ἀπό τό κοινωνικόν σύνολον, ἀπεναντίας πρέπει νά συμβάλουν στήν γενικήν πρόοδον, πού θά πραγματοποιηθῆ, διά τῆς ἐργασίας των, στήν ὁδοποιΐαν.
7. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπαγορεύεται νά στρατεύωνται.
8. Οἱ περιφερόμενοι κίναϊδοι διαπράττουν ποινικόν ἀδίκημα.

ANATOMIA TOY KATW KOPMOY ANDPOC

1. ἱερόν ἔστωϊν· 2. ἀπευθυσμένον· 3. σπερμοδόχος κύστις· 4. σφιγκτήρ τοῦ δακτυλίου· 5. πρωκτός· 6. οὐροδόχος κύστις.

Ἡ ἀνατομία τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἀνδρός φυσιολογικῶς προβλέπει ἔξοδον κοπράνων καί ὄχι εἴσοδον πέους ἢ ἄλλων ἀντικειμένων. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δίδουν στόν πρωκτόν, στό ἀπευθυσμένον καί στόν σφιγκτήρα τοῦ δακτυλίου, ἄλλον προορισμόν ἀπό ἐκεῖνον, πού ἐκ φύσεως ἔχουν. Δι' αὐτό ἡ πράξις των εἶναι *διαστρεφῆ* καί ἡ ὄλη συμπεριφορά των *ἀνωμαλία*. Ὅποιος ἢ ὅποια χρησιμοποιεῖ τό σῶμα του ἀφυσίκως διαπράττει ψυχοσωματικὴν ἀνωμαλίαν, τὴν ὁποίαν ἀδυνατεῖ νά ἀντιμετωπίσῃ ἢ νομικὴ ἐπιστήμη, παρά μόνον ἡ ψυχοπαθολογία. Ἐπ' αὐτῶν οἱ πολιτικάντηδες ὑποστηρικταί τῶν ὁμοφυλοφίλων σκοπίμως σιωποῦν καί ὁμιλοῦν περί δικαιωμάτων τῶν μειονοτήτων καί ἰδιαιτερότητας!

4. Ὀμοφυλόφιλοι καί Ἀρχαία Ἑλλάς.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΠΙΜΑ ΨΕΥΔΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ εἶναι, ὅτι τάχα ἡ ὁμοφυλοφιλία ἦτο διαδεδομένη στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα κι' ὅτι ἦτο ἀνεκτή στήν Ἀρχαιοελληνική κοινωνία. Ἀντιθέτως τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ *ἐννομος τάξις τῶν Ἀρχαιοελλήνων*, μέ σειράν νόμων περιώριζε τά δικαιώματα τῶν κιναιδῶν, τοὺς ὁποίους ὄλαι αἱ Ἀρχαιοελληνικαί πόλεις-κράτη ἐστηλίτευαν καί ἀπηγόρευαν τήν ὁμοφυλοφιλίαν, ὡς παράνομον, ἀφύσικον καί ἀνήθικον φαινόμενον.

Ὁ Ἄδωνις Γεωργιάδης ἐκυκλοφόρησε (ἐκδ. «Γεωργιάδης» Ἀθ. 2002) τό θαυμάσιον βιβλίον του, μέ τίτλον «Ὀμοφυλοφιλία στήν

Ἄρχαίαν Ἑλλάδα» ὅπου ἀποδεικνύει μέ ἀδιάσειστα νομικά, ἱστορικά καί ἠθικά στοιχεῖα, ὅτι οἱ Ἀρχαιοέλληνες ἐθεώρουν τήν ὁμοφυλοφιλίαν αἰσχράν πράξιν καί ἡ ἔννομος τάξις των, τήν ἀπέριπτε, μέ αὐστηράς ποινάς, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς θανατικῆς.

Ἐπιστημονικῶς καί μέ σαφέστατον τρόπον ὁ Ἄδωνις Γεωργιάδης δίδει πλήρη ἀπάντησιν στό ἐρώτημα: περί ὁμοφυλοφιλίας στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ὥστε δέν ἀπομένει ἡ παραμικρά ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἦσαν ἐκτός νόμου καί ἐκτός ἠθικῆς, καθῶς ἦσαν, κατ' ἐπιλογήν των καί ἐκτός φύσεως.

Ἀσφαλῶς στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὑπῆρχαν κίναῖδοι, ὅπως ὑπῆρχαν δολοφόνοι, κλέπται κ.λ.π. διότι κάθε κοινωνία μοιραίως διαθέτει κάποια ἀντικοινωνικά ἄτομα. Τό γεγονός ὅμως εἶναι καί δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν, ὅτι ρητῶς ἡ κειμένη, ἄλλως ἡ γραπτή νομοθεσία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων προέβλεπε ποινάς, κατά τῶν ὁμοφυλοφίλων καί πλῆθος περιορισμῶν.

Οἱ σχετικοί νόμοι ἀναφέρονται λεπτομερῶς, ὑπό τοῦ ρήτορος Αἰσχίνου (381-314 π.Χ.) στόν περίφημον λόγον του «Κατά Τιμάρχου» ὅπου πληροφοροῦμεθα, ὅτι π.χ. ἄν κάποιος ἐκ

τῶν Ἀθηναίων ἀτιμάση (ἀσελγήση) παῖδα καταδικάζεται, ὑπό τοῦ δικαστηρίου καί παραδίδεται στούς ἔνδεκα, πρὸς θανάτωσιν αὐθημερόν! Αὐτοί οἱ ἔνδεκα ἦσαν ἐπιφορτισμένοι, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θανατικῶν ποινῶν, πού ἐπέβαλαν τὰ δικαστήρια καί ἦσαν δοῦλοι τοῦ δήμου, δηλαδή δήμιοι δοῦλοι, ἐξ οὗ καί ἡ λέξις δήμιος σημαίνει τόν ἐκτελεστήν: «τό δικαστήριον καταψηφίσηται, παραδοθεὶς τοῖς ἔνδεκα τεθνάτω αὐθημερόν» (ἐνθ. ἄνωτ. 16). Μάλιστα κατεδικάζοντο εἰς θάνατον καί ὅσοι ἔπρατταν τὴν ἰδίαν αἰσχράν πράξιν καί εἰς σώματα δούλων ἀκόμη («οἰκετικά σώματα» οἰκέτης ἐκαλεῖτο ὁ δοῦλος τοῦ οἴκου).

Ἐπίσης ὁ Αἰσχίνης (ἐνθ. ἄνωτ. 21) μνημονεύει τόν νόμον, πού προέβλεπε, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν εἶχαν δικαίωμα νά ἐκλέγωνται ἢ νά ἀναλαμβάνουν δημόσια ἀξιώματα, νά παρίστανται ὡς δικηγόροι ἢ μάρτυρες εἰς δίκας, νά εἰσέρχωνται εἰς ἱεροῦς χώρους ἢ νά λαμβάνουν μέρος εἰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ὅποιος κίναιδος παρέβαινε αὐτούς τούς νομικούς περιορισμούς ἐτιμωρεῖτο, μέ θάνατο «θανάτω ζημιούσθω»!

Πλήν τοῦ Αἰσχίνου, ὁ Δημοσθένης διασώζει

στόν λόγον του «Κατά Μειδίου» νόμον τοῦ Σόλωνος, κατά τόν ὁποῖον, ὅποιος παρακινήσῃ εἰς ἀκολασίαν παῖδα ἢ ἄνδρα ὀδηγεῖται, ἐντός τριάκοντα ἡμερῶν εἰς δίκην καί ἄν κριθῇ ἔνοχος, ἀναλόγως μέ τό μέγεθος τῆς ἐνοχῆς καταδικάζεται εἰς θάνατον, χρηματικήν ποινήν κ.τ.λ. Ἐπί πλέον ὁ Δημοσθένης («Κατά Ἀνδροτίωνος» 21,30) ἀναφέρει Σολῶνειον νόμον, συμφώνως πρός τόν ὁποῖον, οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἐστεροῦντο τοῦ δικαιώματος νά ὁμιλοῦν στήν ἀγορά («μήτε λέγειν»). Τό «τίς ἀγορεύειν βούλεται» δέν ἴσχυε, διά τούς κιναιδούς, στούς ὁποίους ἀπηγορεύετο νά ἀγορεύουν: «τούτοις οὐκ ἔα δημηγορεῖν» (Λισχίνης, ἐνθ. ἄνωτ. 27-32) ἐπί ποινῇ θανάτου.

Ἐν ἀντιθέσει πρός τήν Ἀρχαίαν δημοκρατίαν ἡ σημερινή ἀποδέχεται τούς ὁμοφυλοφίλους, τούς ὁποίους ἐγκαθιστᾶ στάς τηλεοράσεις, τούς ἐπιχορηγεῖ τό κράτος! (Γραμματεία Νέας Γενεᾶς!!) τούς ἀναγνωρίζουν σωματεῖα («ὁμοφυλοφιλική κοινότητα Ἑλλάδας») τά πολιτικά κόμματα τούς ἔχουν συνομιλητάς κι' ὄχι μόνον π.χ. τό ΠΑΣΟΚ τούς ἔδωσε καί περίπτερο, στό συνέδριόν του! Ὅποιος τολμήσῃ νά ὁμιλήσῃ ἐναντίον τῶν πούστηδων (ἐκ

του̅ ποῦ στῆ, δηλαδή, ποῦ ἴσταται, πρὸς ἀλί-
 ευσιν ἐπιβητόρων) ἀμέσως ὅλα τὰ ΜΜΕ
 ξεσπαθώνουν ἐναντίον του, τὸν ἀποκαλοῦν φασί-
 στα, ὀπισθοδρομικόν, συντηρητικόν καὶ ἄλλα
 τέτοια προσφιλῆ, στοὺς σωματοψυχανωμάλους
 συγχρόνους δημοκράτας μας.

Στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐθεώρουν ἀπαραί-
 τητον τὸν *σεύασμόν τῶν νόμων τῆς φύσεως* καὶ
 ἐπεζήτουν νὰ ζοῦν συμφώνως πρὸς αὐτοὺς
 («ὀμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν»). Ὡς ἐνδει-
 κτικόν ἀναφέρω τὴν μητέρα τοῦ τυράννου τῶν
 Συρακουσῶν Διονυσίου, πού τὸν παρεκάλει νὰ
 πιέσῃ ἕναν νέον νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ὁ Διονύ-
 σιος τῆς ἀπήντησε, ὅτι ὡς τύραννος κατέλυ-
 σε τοὺς νόμους τῆς πόλεως, ἀλλὰ δέν μπορεῖ
 νὰ καταλύσῃ τοὺς νόμους τῆς φύσεως: «τούς
 μὲν τῆς πόλεως νόμους λελυκέναι τυραννῶν
 τοὺς δὲ τῆς φύσεως οὐκ εἶναι δυνατός διάζε-
 σθαι» (Πλούταρχος: «Σόλων» 20).

Ὁ Διονύσιος λοιπὸν ἐθεώρει παραβίασι τῶν
 νόμων τῆς φύσεως μία ἡλικιωμένη νὰ νυμ-
 φευθῆ ἕναν νεαρόν, πολὺ δὲ περισσότερον ἔχο-
 μεν παραβίασιν τῶν φυσικῶν νόμων, ὅταν τό
 ἄρρεν συνουσιάζεται μέ ἄρρεν καὶ τό θῆλυ, μέ
 θῆλυ. Ἡ συνουσία ἐτεροφύλων ἔχει ἀποτελέ-

σμα τήν γέννησι. Ἡ συνουσία ὁμοφύλων στερεῖται ἀποτελέσματος, διότι ἡ φύσις δέν προβλέπει τέτοια συνουσία, ἡ ὁποία διά τήν ἀκριβειαν δέν εἶναι συνουσία, μέ τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὄρου. Ἐάν θέλωμεν νά ἀκριβολογήσωμεν θά τήν ὀνομάσωμεν πρωκτοβασίαν.

Ἐξ ἄλλης ἀπόψεως ἡ πραγματική συνουσία, πού τελεῖται μόνον μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός οὐδένα πρόβλημα ὑγιείας δημιουργεῖ, ἐνῶ ἡ πρωκτοβασία τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐγκυμονεῖ πλῆθος μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, πού ἐκδηλοῦνται ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀφυσίκου πράξεως. Ὅσας φορές καί νά κάνη ἔρωτα ὁ ἀνὴρ μέ τήν γυναῖκα, οὐδέν νοσηρόν θά παρατηρηθῆ εἰς αὐτούς. Ἀντιθέτως οἱ ὁμοφυλόφιλοι ὑποφέρουν, ἀπό δυσλειτουργίαν τοῦ ἀπευθυσμένου, τοῦ σφιγκτήρος κ.τ.λ. διότι χρησιμοποιοῦν ἐκεῖνα τά σωματικά ὄργανα, πρὸς διαφορετικόν σκοπόν ἐκείνου, διά τόν ὁποῖον ἐπλάσθησαν καί τόν ὁποῖον ἐξυπηρετοῦν.

Ἐν προκειμένῳ οἱ ἱατροί θά θεβαιώσουν τοῦ λόγου τό ἀληθές. Τέλος πάντων δέν ἀπαιτοῦνται εἰδικαί γνώσεις, διά νά καταλάβῃ κάποιος, ὅτι ὅταν τό πέος εἰσέρχεται ἐντός κοπράνων κινδυνεύει ἀπό μολύνσεις.

Οί όμοφυλόφιλοι έκτραχηλίζονται, όπως είναι επόμενον νά συμβαίη, από ανθρώπους, δίχως αιδώ. Έτσι αυθαδέστατα έώρτασαν ήμέρα «όμοφυλοφιλικής περηφάνιας» άποδείξαντες, ότι εκτός από τήν φύσιν παραβιάζουν καί τήν όρθογραφίαν. Έπερηφανεύονται, επειδή κάποιος τούς βάζει, κάτι από πίσω. Σπουδαίος λόγος ύπερηφανείας, ιδίως διά τούς γονεΐς τους, πού μέ καμάρι θά λέγουν: «ό υίός μου είναι όμοφυλόφιλος» καί όλοι θά τούς ζηλεύουν, διά τό κατόρθωμα του παιδιου των.

Όλιγώτερον άηδιαστικάί, από τούς άρρενας όμοφυλοφίλους είναι αί λεσβιάζουσαι, διότι εν πάση περιπτώσει αυτά δέν τοποθετουν μέρος του σώματός των, μέσα στά κόπρανα. Όσον περισσότερο αναλύομεν τό θέμα τής όμοφυλοφιλικής διαστροφής τόσο περισσότερο εκπωματίζομεν βόθρον. Άς σταματήσωμεν λοιπόν.

Στό Άρχαιοελληνικό (Άττικόν) δίκαιον προεβλέπετο, διά τούς κιναιδούς «γραφή έταιρήσεως». Συγκεκριμένως ό Κ. Άραπόπουλος (ύποσ. 2 εις Αίσχίνη: «Κατά Τιμάρχου» εκδ. «Πάπυρος» Άθ. 1972, σελ. 42) γράφει:

«Η γραφή έταιρήσεως ύφίστατο κατά του ύπηρεήσαντος Άθηναίου πολίτου τήν παρά

φύσιν ἀκολασίαν ἐτέρου κατηγορεῖτο δέ μόνον. ἐάν μόνον τοιοῦτον ἐξευτελισμὸν ἀπετόλμα νά ἐνεργῆ τὰ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν δικαιώματα καί προσεπάθει νά λάβη ἀρχήν τινα ἐν τῇ πόλει».

Οἱ καταδικαζόμενοι δι' ἐταίρησιν ἐκηρύσσοντο ἄτιμοι καί ἐστεροῦντο «τῶν ἀστικῶν καί ποινικῶν τους δικαιωμάτων» (Arnaldo Biscardi: «Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δίκαιο» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1996, σελ. 57). Ὁμοίως καί ἡ ἀνδρική ἐκπόρνευσι «ἀποτελοῦσε στό Ἑλληνικό δίκαιο λόγο κηρύξεως κάποιου σέ ἀτιμία» (ἐνθ. ἄνωτ.).

Ὁ Ἄγγλος καθηγητής Douglas Mac Dowell στό βιβλίον του: «Τό δίκαιο στήν Ἀθήνα τῶν κλασσικῶν χρόνων» (Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1996, σελ. 194 κ.ἑ.) περιγράφει πώς τό κράτος ἀπέτρεπε τήν ὁμοφυλοφιλίαν:

«Ἐξάλλου ἡ ὀργάνωση τῶν σχολείων ἀρρένων καί τῶν χορωδιῶν, πού ἀποτελοῦνταν ἀπό ἀγόρια στίς γιορτές, ἐλέγχονταν ἀπό τήν νομοθεσία γιά νά ἀποθαρρύνονται οἱ ὁμοφυλοφιλικές σχέσεις: τὰ σχολεῖα μπορούσαν νά εἶναι ἀνοιχτά μόνο κατά τή διάρκεια τῆς

ήμέρας, ό χορηγός μιᾶς χορωδίας ἀγοριῶν ἔπρεπε νά εἶναι πάνω ἀπό 40 χρόνων κ.ο.κ.» καί πώς ἡ ἀνδρική πορνεία «ἦταν ἀσυμβίβαστη μέ τήν ιδιότητα τοῦ Ἀθηναίου πολίτη» καί προσθέτει:

«Ἔτσι ἕνας Ἀθηναῖος, ό όποῖος ἦταν ἢ εἶχε ποτέ διατελέσει πόρνος, ὑποχρεωνόταν νά τηρεῖ τούς περιορισμούς τῆς στέρησης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (δές σελ. 118). ἄν τούς παραβίαζε, μόνο τότε ὁμως, ὑπέκειτο σέ μῆνυση γιά πορνεία «γραφῆ ἐταιρήσεως στήν όποία ἡ ποινή ἦταν θάνατος».

Ἐγχώριοι καί ἀλλοδαποί ὁμοφυλόφιλοι ἐδυσφήμησαν τόν Μ. Ἀλέξανδρον, ὅτι τάχα ἦτο καί ἐκεῖνος ὁμοφυλόφιλος. Ἐνῶ τό ἀληθές καί ιστορικῶς ἐξηκριβωμένον εἶναι, ὅτι ὁ Κοσμοκράτωρ περιεφρόνει βαθύτατα τούς ὁμοφυλοφίλους. Σχετικῶς ὁ Πλούταρχος («Ἀλέξανδρος» 22) ἀναφέρει, ὅτι ὅταν ὁ στρατηγός τῶν παραλίων Φιλόξενος τοῦ ἔγραψε, ὅτι ὑπάρχει πλησίον του κάποιος Θεόδωρος Ταραντῖνος, πού ἔχει πρὸς πώλησιν δύο ἀγόρια πολύ ὁμορφα καί τόν ἠρώτα, ἂν τά ἀγοράζη; ὁ Ἀλέξανδρος ἠγανάκτησε καί πολλές φορές ἐφώ-

ναζε, στους φίλους του: τί αισχρόν ἔμαθε ποτέ δι' αὐτόν ὁ Φιλόξενος, ὥστε νά τοῦ προτείνη τέτοια ἐπονείδιστα. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐλοιδώρησε τήν ἐπιστολήν τοῦ Φιλοξένου καί αὐτόν, τοῦ παρήγγειλε νά στείλῃ στόν ὄλεθρον τόν Θεόδωρον μέ τό φορτίον του. Ἐπίσης διά κάτι ἀνάλογον ἐπέπληξε τόν Ἄγωννα:

«Ἐπεὶ δέ Φιλόξενος ὁ τῶν ἐπί θαλάττῃ στρατηγός ἔγραψεν εἶναι παρ' αὐτῷ Θεόδωρόν πνα Ταραντίνον ἔχοντα παῖδας ὠνίους δύο πίν ὄψιν ὑπερφυεῖς, καί πυνθανόμενος εἰ πρίηται, καλεπῶς ἐνεγκῶν ἐβόα πολλάκις πρός τοὺς φίλους, ἐρωτῶν τί πώποτε Φιλόξενος αισχρόν αὐτῷ συνεγνωκῶς τοιαῦτα ὀνειδῆ προξενῶν κάθηται. Τόν δέ Φιλόξενον αὐτόν ἐν ἐπιστολῇ πολλά λοιδορήσας ἐκέλευσεν αὐτοῖς φορτίοις τόν Θεόδωρον εἰς τόν ὄλεθρον ἀποστέλλειν. Ἐπέπληξε δέ καί Ἄγωννι».

Ἄλλως τε ὁ Ἀλέξανδρος ἀποδεδειγμένως ἐσχετίσθη ἐρωτικῶς μέ πολλές γυναῖκας πάντοτε ὅμως χωρίς πίεσιν καί μέ ἀξιοπρέπειαν. Νά τονίσωμεν ἐπίσης, ὅτι ἐσέβετο τάς γυναῖκας, ὥστε ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ

Δάμων κι' ὁ Τιμόθεος διέφθειραν γυναίκας μισθοφόρων διέταξε τόν Στρατηγὸ Παρμενίωνα νά κάνη ἀνακρίσεις κι ἄν ἀποδειχθῆ τό ἔγκλημα νά τούς τιμωρήσῃ, σάν θηρία καί νά τούς σκοτώσῃ: «ὡς θηρία... τιμωρησάμενον ἀποκτεῖναι» (ἐνθ. ἄνωτ.). Ὁ ἴδιος μάλιστα ἐκαυχᾶτο, ὅτι δέν εἶδε τήν σύζυγον τοῦ Δαρείου, οὔτε ἠθέλησε νά τήν ἰδῆ, οὔτε ποτέ ἐπέτρεψε νά ὀμιλοῦν ἐνώπιόν του, διά τήν ὠραιότητά της. Ἀντιθέτως οἱ βάρβαροι συνήθιζαν νά ἀτιμάζουσαν τὰς συζύγους τῶν ἡττημένων ἐχθρῶν των, νά ἀρπάζουσαν τὰς συζύγους τῶν ἡττημένων ἀντιπάλων των.

Δυστυχῶς οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπευθυνόμενοι, πρὸς ἀμαθεῖς παραποιοῦν τήν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καί τούς παρασύρουσαν νά πιστεύουσαν στὰς συκοφαντίας, πού διαδίδουσαν.

Ἐνῶ οἱ κίναδοι στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐτύγχανον τῆς κοινωνικῆς περιφρονήσεως καί τῆς ποινικῆς διώξεώς των δέν συνέβαινε τό ἴδιο, μέ τὰς πόρναι, αἱ ὁποῖαι, ἀνεγνωρίζοντο ἐπισήμως, ἀπό τήν πόλιν καί ἐφορολογοῦντο. Αἱ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πόρναι ὠνομάζοντο «ἐταῖραι» καί ἐφημίζοντο, διά τήν μόρφωσιν, εὐφυΐαν καί πρωτίστως τήν ἐμφάνισίν των, μέ

τά ὁμορφα σώματα, τά ἀνθοστόλιστα φορέματα καί συνήθως τά βαμμένα ξανθά μαλλιά.

Ὡστόσοσον ἐστεροῦντο πολιτικῶν δικαιωμάτων καί δέν τούς ἐπετρέπετο νά εἰσέλθουν εἰς Ναούς, παρά μόνον στόν Ναόν τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης.

Ἡ πόρνη (ἐκ τοῦ *πέρνημι*=*πωλῶ*) ἀναλόγως, πρὸς τήν δρᾶσιν της ὠνομάζετο: «γεφυρίς» (ἐκείνη, πού ἐπερπάτει πλησίον γεφυρῶν, πρὸς ἄγραν πελατῶν), «κατάκλειστος» (ἐκείνη, πού ἦτο ἐγκατεστημένη εἰς οἶκον ἀνοχῆς, ἄλλως «πορνοστάσιον», «δημία» (ἐκείνη, πού διέθετε τά κάλλη της, πρὸς πάντας). Ὑπεράνω ὄλων εὐρίσκετο ἡ «ἐταίρα» (σύντροφος) ἡ ὁποία «ἐντυπωοῖαζε τόσο μέ τήν ἐξαιρετική ὁμορφιά της καί τήν σαγηνευτική γοητεία, ὅσο καί μέ τή μόρφωση καί τήν ὀξύνοιά της» (Carola Reinsberg: «Γάμος, ἐταῖρες καί παιδερασία στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα» Ἑλλ. ἐκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1999, σελ. 124).

Ὁ Πλάτων συνδέεται μέ τήν Ἀρχιάνασσαν. Ὁ Ἐπίκουρος λέγεται, ὅτι ἐπηρεάσθη στήν διδασκαλίαν του περί ἡδονῆς, ἀπό τήν Δανάη καί τό Λεόντιον (διά τās ἐταίρας ἐχρησιμοποιεῖτο ἐνίοτε τό οὐδέτερον, ὅπως συνηθίζεται

μέχρι σήμερα π.χ. τό Κατινάκι, τό 'Ελενάκι κ.τ.λ.). Ἡ Ἀρχίπη καί ἡ Θεωρίς χαρίζουν τά κάλλη των στόν Σοφοκλῆ. Παροιμιώδης ὑπῆρξεν ἡ σχέσις τοῦ Περικλέους, μέ τήν Ἀσπασίαν, πού διά νά τήν σώσῃ ἔχυσε πολλά δάκρυα στό δικαστήριον: «πολλά πάνυ παρὰ τήν δίκην...ἀφείς ὑπέρ αὐτῆς δάκρυα» (Πλούταρχος: «Περικλῆς» 32) καί τοῦ Ἀλκιβιάδου μέ τήν Τιμάνδρα, πού ἦτο ἡ μητέρα τῆς Κορινθίας Λαΐδος, ἡ ὁποία ἐφημολογεῖτο ὡς ἡ ὠραιότερα τῆς ἐποχῆς.

Ὁ μέγιστος γλύπτης τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, Μύρων, γέρος πλέον, ζητεῖ ἀπό τήν Λαΐδα νά τῆς κάνῃ τό γλυπτόν. Μόλις τήν βλέπει γυμνήν, τά χάνει, λησμονεῖ τό γῆρας καί τῆς προσφέρει ὅλην τήν περιουσίαν του, μόνον διά μία νύκτα μαζί τῆς. Ἐκεῖνη ἀρνεῖται καί φεύγει.

Τήν ἄλλην ἡμέραν ὁ Μύρων ξυρίζει τήν λευκήν γενειάδα του, βάφει μαῦρα τά μαλλιά του, ἐνδύεται μέ πορφυροῦν χιτῶνα μέ χρυσοῦ ζώνη καί χρυσοῦν περιδέριον, μυρώνεται, καλλωπίζει μέ κόνιν τās παρειάς του (compact) ἐπισκέπτεται τήν Λαΐδα καί τῆς λέγει, ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μαζί τῆς. Ἐκεῖνη τοῦ

ἀπαντᾷ: «Καλέ μου φίλε, μοῦ ζητεῖς ἐκεῖνο, πού χθές ἀρνήθηκα στόν πατέρα σου»!

Ἡ Λαῖς συνέζη μέ τόν φιλόσοφον Ἀρίστιππον, πού ἔλεγε, ὅτι ἔχω τήν Λαῖδα καί δέν μέ ἔχει ἡ Λαῖς («ἔχω οὐκ ἔχομαι»). Διά μίαν νύκτα μέ τόν Δημοσθένη τοῦ ζητεῖ τό ὑπέρογκο ποσό τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν, ἐνῶ κάνει ἔρωτα μέ τόν Διογένην, δίχως χρήματα.

Ὁ Πραξιτέλης χρησιμοποιοῖ τήν πανέμορφον Φρύνην, ὡς ὑπόδειγμα τῆς Ἀφροδίτης, ὅπως ὁ Ἀπελλῆς (Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη). Ὅταν δικάζεται δι' ἀσέβειαν τήν ὑπερασπίζεται ὁ διάσημος ρήτωρ Ὑπερείδης, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν στιγμὴν ἀνοίγει τήν ἐσθῆτα της καί δεικνύει τό στήθος της στούς δικαστάς, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως τήν ἀθωώνουν.

Καταπληκτικὴ προσωπικότης ὑπῆρξε ἡ ἑταῖρα Θαῖς, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Μένανδρος ἔγραψε κωμωδίαν. Συνεδέθη μέ τόν Μέγα Ἀλέξανδρον, τόν ὁποῖον ἠκολούθησε στήν ἐκστρατεῖαν καί πρώτη κατά τήν ἑορτήν τῶν ἐπινικίων ἐπυρπόλησε τά ἀνάκτορα τῆς Περσεπόλεως, εἰς ἐκδίκησιν τῆς πυρπολήσεως τῶν Ἀθηναίων, ὑπό τοῦ Ξέρξου. Μετά τόν θάνατον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἔγινε σύζυγος

τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου.

Πολυμαθεστάτη ἦτο ἡ ἑταίρα Γνάθαινα, ἡ ὁποία συνέζη μέ τόν ποιητήν Δίφιλον, πού ἐπαρουσίασε στό θέατρο τούς ἔρωτάς των. Ἐπωνομάζετο «άνδροφόνος» δι' εὐνόητον καί εὐχάριστον λόγον.

Ἰδιαιτέρως μορφωμένη καί ἐξαιρετικῆς καλλονῆς ὑπῆρξε ἡ ἑταίρα Θαρρηλία, πού συνέζη μέ τόν ἡγεμόνα τῶν Θεσσαλῶν Ἀντίοχον. Κατηγορήθη καί ἀπεδείχθη ἀληθές, ὅτι ὑπῆρξε κατάσκοπος τῶν Περσῶν.

Ὁ Σωκράτης ἐθαύμαζε τήν ἑταίραν Θεοδότην. Κάποτε πού συνητήθησαν ἐκεῖνη τοῦ εἶπε: «Σωκράτη, ἐγώ μπορῶ νά πάρω τήν συντροφιά, πού σέ ἀκολουθεῖ, ἀλλά σύ δέν μπορεῖς νά πάρης τήν δικιά μου», «Ναί ἔτσι εἶναι» ἀπήντησε ὁ φιλόσοφος, «διότι σύ τούς ὀδηγεῖς στόν κατήφορο, ἐνῶ ἐγώ στόν ἀνήφορον».

Ἡ Γαλλίς καθηγήτρια Πανεπιστημίου Claude Mossi στήν ἐργασίαν της: «Ἡ γυναίκα στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα» (Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1993, σελ. 83) ἀναγνωρίζει τήν προσωπικότητα τῆς ἑταίρας

«που συμμετέχει στά συμπόσια, διαχειρίζεται χρήματα, μιλάει στους άνδρες ως ὅμοια προς

όμοιο, δεν αποτελεί μόνο ένα πρόσωπο στο περιθώριο της κοινωνίας της πόλης. Σ' αυτή τη «λέσχη ανδρών» που είναι η πόλη, όπου η γυναίκα παραμένει σ' όλη τη ζωή της ανήλικη, η εταίρα ενσαρκώνει την αντιστροφή των αξιών της πόλης, την ελεύθερη και ανεξάρτητη γυναίκα στα λόγια και στη συμπεριφορά της, έχοντας αποκτήσει αυτή την ελευθερία κι αυτή την ανεξαρτησία με τον πλειστηριασμό του κορμιού της έναν πλειστηριασμό όμως όπου παραμένει ως ένα σημείο η κυρίαρχη κι αυτό συμβαίνει τόσο πιο πολύ όσο διαθέτει πλούτη, θεμέλιο σε τελευταία ανάλυση της ελευθερίας της».

Δέν χρειάζονται περισσότερα διά νά αποδειχθῆ, ὅτι ἡ γυναικεία πορνεία, παρά τούς νομικούς καί ἠθικούς περιορισμούς ἐγένετο ἀποδεκτή στήν Ἀρχαιοελληνική κοινωνία, ἐν ἀντιθέσει πρός τούς κιναιίδους, πού ἀπετέλουν αἰσχράν ἐκδήλωσιν ἀπολύτως καταδικαστέα.

Πιστεύω, ὅτι ταιριάζει ἐδῶ νά ἀναφέρω τήν διάσημον ποιήτριαν Σαπφώ (612- π.Χ.) ἀπό τήν Μυτιλήνην, τήν ὁποίαν ἐθαύμαζε ὅλος ὁ ἀρχαῖος κόσμος, τόσον πολύ, ὥστε ὁ Σόλων

πρίν ἀποθάνη ἠθέλησε νά ἀποστηθίσῃ ἓνα ποίημα τῆς (Στοβαῖος: «Ἀνθολόγιον» 29, 58).

Ἐπειδὴ ἡ ποιήτρια ἀνεμίχθη στήν πολιτικήν καί συμμετεῖχε, μαζί μέ τόν Ἀλκαῖον, εἰς ἐπανάστασεις κατά τῶν δημοκρατικῶν αὐτοί τήν ἐξώρισαν στήν Σικελίαν («Πάριον μάρμαρον» Α,50). Τότε οἱ Ἀθηναῖοι δημοκράται ἀνέθεσαν εἰς ποιητάς κωμωδιῶν (Ἀμφίας, Ἔφιππος) νά συκοφαντοῦν, μέ τά ἔργα των -«ἐπιθεωρήσεις τῆς ἐποχῆς»- τήν Σαπφώ, ὅτι τάχα ἦτο ὁμοφυλόφιλος καί ἐπειδὴ κατήγετο ἀπό τήν Λέσβον διέδωσαν μετά τόν ὄρο «λεσβία» πού σημαίνει τήν ὁμοφυλόφιλον γυναῖκα.

Ἡ ἱστορική ἀλήθεια διαπιστώνει τά ἀντίθετα. Ἦδη στό Λεξικό «Σουῖδα» (λ. «Σαπφώ») διαβάζομεν, ὅτι ἡ ποιήτρια ἐσυκοφαντήθη ὡς ὁμοφυλόφιλος «καί διαβολήν ἔσχεν αἰσχράς φιλίας». Ἐπίσης ὁ φιλόσοφος Μάξιμος ὁ Τύριος κατέδειξε τήν ἠθικήν καί ὄχι σαρκικήν σχέσιν τῆς Σαπφοῦς, μετά τῶν φίλων τῆς. Ἐνῶ στήν νεωτέρα ἐποχῆν εἰδικοί ἐπιστήμονες καί ὄχι κίναϊδοι ἀποκατέστησαν τήν ποιήτριαν. Ἀναφέρω δύο κορυφαίους Ἑλληνιστάς, τόν Γερμανό καθηγητή τῶν Πανεπιστημίων τῆς Γοττγγης καί Βόννης Φρειδερίκον Βέλκε (1794-1868)

καί τόν Γερμανόν Ἀκαδημαϊκόν καθηγητήν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου Οὐλριχ φόν Βιλαμόβιτς (1848-1931) οἱ ὅποιοι συνέγραψαν βιβλία, διά νά ἀποδείξουν, ὅτι τήν Σαπφώ καί τάς φίλας της συνέδεε ἀγνή φιλία. Δυστυχῶς ὁμως ἡ συκοφαντία ἐπεκράτησε στούς ἀμαθεῖς βεβαίως, οἱ ὅποιοι ἀγνοοῦν, ὅτι ἡ Σαπφώ ἦτο σύζυγος ἐνός πλουσίου, ἀπό τήν Ἄνδρον, πού ἐλέγετο Κέρκυλος καί μέ τόν ὅποιον ἀπέκτησε μίαν κόρην, τήν Κλειῖδα καί δέν γνωρίζουν, ὅτι αἱ γυναῖκες στούς Αἰολεῖς καί στούς Δωριεῖς εἶχαν πολιτικά δικαιώματα. Ἐπί πλέον ἐλειτούργουν κλειστοί σύλλογοι, μέ μέλη γυναῖκας, πού ἠσχολοῦντο μέ τήν καλλιτεχνικήν, πολιτικήν καί γενικωτέραν πνευματικήν δημιουργίαν. Εἰς αὐτούς τούς κλειστούς συλλόγους, πού ἐθεωροῦντο «κλωβοί» εἰσῆρχοντο μόνον τά μέλη. Τό γράμμα «ὠμέγα» στά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά προφέρεται καί ὡς «ου». Ὁ κλωβός (κλουβί) μεταφερθεῖς στά λατινικά προφέρεται «clubo» ἐξελίχθη στά ἰταλικά εἰς «clubo», στά ἀγγλικά «club» κ.τ.λ. πού ἐννοεῖ τόν κλειστόν σύλλογον, ἄλλως «κλάμπ» τῶν ξενομανῶν.

Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰώνων ἐζήτησαν καί αὐταί νά πάρουν τά δικαιώματα πού οἱ Αἰολεῖς καί

οί Δωριεῖς εἶχαν δώσει στάς γυναίκας των. Οἱ Ἴωνες, μέ ἐπί κεφαλῆς τούς Ἀθηναίους ἠρνήθησαν καί διέδιδαν τό ψεῦδος, ὅτι στούς «κλωβούς» αἱ γυναῖκες τῆς Αἰολίας καί τῶν Δωριέων ἐπεδίδοντο εἰς ὁμοφυλοφιλικούς ἔρωτας. Ἔτσι λοιπόν ἡ ἀντιδημοκρατικότητα τῆς Σαπφοῦς καί ἡ ἐλευθερία πού ἐπεκράτει στόν κύκλον της, ὡς πρός τά δικαιώματα τῶν γυναικῶν ὑπῆρξαν αἱ αἰτίαι τῆς διαδόσεως τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς συκοφαντίας ἐναντίον της, πού ἀκόμη διατηρεῖται, ἀπό διεστραμμένα γύναια.

Ὅσον ἀφορᾶ στήν λεγομένη «παιδεραστία» παρεποίησαν τήν πνευματική καί ἠθική ἔννοια, πού εἶχε στούς Ἀρχαιοέλληνας καί τήν ὑπεβίβασαν εἰς σαρκικήν σχέσιν ἀνδρός πρός παῖδα, ὥστε σήμερα ὁ ὅρος «παιδεραστής» νά εἶναι ὑποτιμητικός καί ποινικῶς κολάσιμος.

Ἀπετέλει στήν Ἀρχαιότητα κοινωνικόν ἔθιμον ἢ διά τήν ἀκρίβειαν θεσμός ἡ φιλία μεταξύ ἑνός ὠρίμου ἀνδρός καί ἑνός παιδιοῦ ἡλικίας 12-18 ἐτῶν, μέ σκοπό τήν ἠθική διαπαιδαγώγησι, τήν ἄσκησι καί τήν ἀνατροφή τοῦ νέου, ὥστε νά γίνη «καλός κ' ἀγαθός». Ὁ ἀνὴρ ὠνομάζετο «ἐραστής» καί τό παιδί «ἐρωμένος» πού τότε δέν εἶχαν τήν τωρινή σημασία.

Ὁ Robert Flacelier («Ὁ δημόσιος καὶ ἰδιω-
τικός βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων» Ἑλλ. ἔκδ.
«Παπαδήμα» Ἀθ. 1995, σελ. 140) γράφει:

«Συχνά αὐτὴ ἡ φιλία ἦταν γεμάτη ἐνθουσια-
σμό καὶ γιὰ τὸ μεγαλύτερο πού τὸν ἐμψύχω-
νε ἡ φλογερὴ ἐπιθυμία νὰ προστατέψῃ καὶ
νὰ διαμορφώσῃ τὸν ἐραζόμενο του, καὶ γιὰ τὸ
νεώτερο, πού ἦταν γεμάτος εὐγνωμοσύνη καὶ
ἐνθουσιασμό γιὰ τὸν ἐραστή του. Αὐτό του-
λάχιστον ἦταν τὸ ἰδανικό τῆς παιδευασίας,
ὅπως τὴν ὄριζαν οἱ ἀρχαῖοι «ὁ ἔρωσ πού θερ-
μαίνει μιὰ νέα καὶ προικισμένη ψυχὴ πού μέ-
μέσον τῆ φιλία καταλήγει σὴν ἀρετὴ».

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ κράτος ἐνθάρρυνε
αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὶς ἐνώσεις; Ἀσφαλῶς
ὄχι, ὅν ἦταν σαρκικές. Ἀκόμη καὶ στὴ Σπάρ-
τη καὶ στὴν Κρήτη ὅπου ὡστόσο ἡ παιδευα-
σσία γινόταν φανερά, οἱ σαρκικὲς σχέσεις κι'
ἀκόμη περισσότερο ὁ βιασμός τοῦ ἐφήβου
ἀπαγορεύονταν καὶ κανονικά ὁ νόμος τὰ
τιμωροῦσε.»

Κατ' ἐξοχὴν ἔχουν δυσφημησθῆ, ἀπὸ τοὺς
κιναιδούς οἱ κατ' ἐξοχὴν ἄνδρες, πού ἦσαν οἱ
Σπαρτιᾶται.

Ὁ νομοθέτης Λυκοῦργος, μὲ σειρὰν νόμων κατεπολέμησε ἀκόμη καὶ τῶν γυναικῶν τὴν θηλυπρέπεια: «*Θηλυκότητα πᾶσαν*» (Πλουτάρχος: «*Λυκοῦργος*» 14) καὶ ὑπεχρέωσε τὰς νεανίδας νὰ γυμνάζωνται, νὰ τρέχουν, νὰ παλεύουν, νὰ ρίχνουν δίσκον, ὥστε νὰ καθίστανται ρωμαλέαι.

Οἱ σύγχρονοι πρόστυχοι παραποιοῦν τοὺς ὄρους εἰσπνήλας (ἐραστής) καὶ αἴτας (ἐρωμένος) ποὺ ὁ μὲν πρῶτος ἦτο διαπαιδαγωγὸς παιδός, ὁ δὲ δεύτερος ὑπάκουος, στὰς νοθεσίας τοῦ πρώτου. Ἡ σχέσις των ἦτο «*ἀγνή καὶ ἄμεμπτος, τὴν δὲ διαφθορὰν ἐνόμιζαν αἰσχίστην καὶ τὴν ἐτιμῶρουν αὐστηρῶς*» (Α. Πουρνάρας: «*Λυκοῦργος*» Πλουτάρχου, ἔκδ. «*Διάπυρος*» σελ. 258 ὑποσ. 7).

Ὅρθῶς λοιπὸν ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας στὸ ἐλεύθερον Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου Ernest Baltrusch παρατηρεῖ («*Σπάρτη*» Ἑλλ. ἔκδ. «*Παπαδήμα*» Ἀθ. 2003, σελ. 74): «*Οἱ νέοι Σπαρτιάτες συναναστρέφονται μαζί τους ὡς ἐραστές, οἱ ἄριστοι τῶν νέων. Τότε μάλιστα τοὺς ἐπέβλεπαν οἱ προεσύτεροι, παρευρισκόμενοι στὰ γυμνάσιά τους καὶ ἦταν παρόντες, ὅταν ἀγωνίζονταν μεταξύ*

τους και όταν περιεπαίζονταν άστειευόμενοι. Ὡς μέσο ἄριστης ἀνατροφῆς ἀναγνωρίζοταν ἡ συναναστροφή τοῦ νέου μὲ τὸν παιδονόμο· ἂν ὁμως παρουσιαζόταν κανεὶς ἐπιθυμητῆς τοῦ παιδικοῦ σώματος, σχετικὸς νόμος ὄριζε νὰ ἀπέχουν οἱ ἐραστὲς ἀπὸ τὰ ἀγαλόμενα παιδιά, ὅσον ἀπέχουν ἀπὸ ἀφροδισιακὲς σχέσεις οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰ παιδιά τους και οἱ ἀδελφοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τους».

Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἡ παιδεραστία δὲν ἀποτελεῖ ἔκλυσιν ἠθῶν, οὔτε εἶχε σαρκικὸν χαρακτῆρα. Ἐὰν ὑπῆρξε πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἀποκλείεται «παιδεραστία» ὡς σεξουαλικὴ πρᾶξις αὐτὴ κατεδικάζετο και φυσικὰ δὲν εἶχε σχέσιν, μὲ τὸν ἀποδεκτὸν θεσμὸν τῆς παιδεραστίας, κατὰ τὸν ὁποῖον εἶς ἀνὴρ ἢ νέος ἑμερίμνα, διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν ἑνὸς παιδός, πέραν τῆς πολιτείας.

Νομίζω ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι σαφές, μολονότι σκοπίμως τὸ ἔχουν παραποιήσει.

5. Τά δικαιώματα τῶν κιναιδῶν, γάμος καί «διακρίσεις».

ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ (ΚΡΥΦΟΙ ἢ ΕΜΦΑΝΕΙΣ) ΚΑΙ ΟΙ ὑποστηρικταί των προβάλλουν τό δῆθεν νομικόν μέρος τῆς ὑποθέσεως καί ἀερολογοῦν, περί δικαιωμάτων μειονοτήτων ἢ περί σεξουαλικῆς ἐλευθερίας. Ἀποφεύγουν συστηματικῶς νά ἀναφερθοῦν στό φυσιολογικόν μέρος, δηλαδή στόν φυσικόν νόμον τῆς ἐνώσεως ἑτεροφύλων καί ὄχι ὁμοφύλων.

Ἄλλά καί ὡς πρός τά δικαιώματα τῶν μειονοτήτων σφάλλουν. Διότι: Πρῶτον, οὔδεις τοῦς στερεῖ τό δικαίωμα νά χρησιμοποιοῦν τόν πρωκτόν τους, ὅπως θέλουν, κατά τρόπον ἀφύ-

σικον. Δεύτερον, οὐδείς τούς ἀπαγορεύει τήν σεξουαλικήν ἐλευθερίαν. Εἶναι ἐλεύθεροι νά ἔχουν τήν σεξουαλικήν των ἐπιλογήν, ὅπως τήν ἔχουν οἱ αἰνανιζόμενοι, οἱ κτηνοβάται, οἱ κοπρολάγνοι καί κάθε σεξουαλικῶς διεστραμμένος.

Στήν διαστροφή τους δέν ὑπάρχει νομικόν ἐμπόδιον. Ὑπάρχει φυσικόν, διότι ἡ κατά φύσιν σεξουαλική πρᾶξις εἶναι ἄλλη, ἀπό τήν ἰδικήν τους. Ὑπάρχει κοινωνικόν, διότι ἡ κοινωνία τούς ἀπορρίπτει ὡς διεστραμμένους. Ὑπάρχει ἠθικόν, διότι διαβιοῦν παρά φύσιν, μέ παρά φύσιν ἐξάρτησιν. Ὑπάρχει ἀνατομικόν, διότι τό ἄρρεν ἀδυνατεῖ σωματικῶς νά συμπεριφέρεται, ὡς θῆλυ καί ἀντιστρόφως, ἐλλείψει τῶν σωματικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ φύλου.

Ἐξ ἄλλου αἱ μειονότητες προστατεύονται, ὑπό τῆς ἐνόμου τάξεως, ἐάν εἶναι σύμφωνοι, πρὸς τόν νόμον καί τά χρηστά ἦθη. Δέν προστατεύονται γενικῶς καί ἀορίστως αἱ μειονότητες, ἐπειδῆ τότε θά πρέπει νά προστατεύεται ἡ μειονότης τῶν αἰνανιζομένων, ἡ μειονότης τῶν κτηνοβατῶν κ.τ.λ. Ὅσον ἀφορᾷ στήν σεξουαλικήν ἐλευθερίαν καί διά νά ἐκφραζώμεθα Ἑλληνικῶς, στήν ἀφροδισιακήν ἐλευθερίαν αὐτή πρέπει νά ὑπάρχη, ἀλλά πρέπει

νά ἔχη καί ὄρια, ὅπως κάθε ἐλευθερία, διότι ἡ ἄνευ ὀρίων ἐλευθερία ἰσοδυναμεῖ μέ ἀναρχίαν καί ἀσυδοσίαν. Στήν προκειμένην περίπτωσιν τό ὄριο τῆς ἀφροδισιακῆς ἐλευθερίας τό ἔθεσε ἡ ἴδια ἡ φύσις καί εἶναι ἡ ἀποκλειστική σωματική ἔνωσις ἑτεροφύλων.

Στήν «Ἐλευθεροτυπίαν» (30-7-2005) ἐδημοσιεύθη ἔρευνα μέ θέμα τόν «γάμιον» τῶν ὁμοφυλοφίλων, πού διεξήγαγε ἡ κα Ἐλιζαμπέττα Καζαλόττι (γνωστή διά τήν προοδευτικότητά της) καί ὁ κ. Γ. Κιούσης. Πρῶτον, οὐδεὶς ἀντίθετος πρός τούς ὁμοφυλοφίλους ἠρωτήθη, ἄρα ἡ ἔρευνα (;) ὑπῆρξε μονομερῆς καί δεύτερον, παρεποιήθη ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας.

Συγκεκριμένως διαβάζομεν:

«Ὅς ο δῆμαρχος συνέζευξεν... ἄνθρωπος μη χωριζέτω». Σάλο καὶ πληθῶρα ἀντιδράσεων δημιούργησαν οἱ πρόσφατες δηλώσεις τοῦ προέδρου τοῦ ΣΥΝ, Αλέκου Αλαβάνου, ο οποίος τάχθηκε ἀνοιχτά υπέρ τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἡ Ἐκκλησία ἀντέδρασε δια στόματος τοῦ μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἀνθιμου, ο οποίος ἀπό τόν ἀμβωνα τῆς Ἁγίας Μαρίας ἔκανε λόγο γιὰ «Σόδομα καὶ Γόμορρα», «αναισχυντία καὶ ντροπή» καὶ «θεσμοθέ-

ιπση της αμαρτίας». «Όσοι υποστηρίζουν τη νομιμοποίηση των σχέσεων των ομοφυλοφίλων είναι δήθεν προοδευτικοί. Οι ομοφυλόφιλοι διαστρέφουν την ανθρώπινη φύση με ανομολόγητες πράξεις παρά την ανθρώπινη φύση», υποστήριξε.

Ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης παρερμήνευσε τις δηλώσεις τού Αλέκου Αλαβάνου, αφού ούτε ο ίδιος ούτε και η Ομοφυλοφιλικής Λεσβιακή Κοινότητα Ελλάδος (ΟΛΚΕ) έκαναν λόγο ποτέ για θέσπιση θρησκευτικού γάμου».

‘Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης δέν ανέφερε στη στήν θρησκευτικό γάμο, ὅπως γράφουν, ἀλλά στήν *διαστροφή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως* καί *εἰς πράξεις παρά τήν ἀνθρωπίνη φύσιν*, ὅπως εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία, διά τό ἀντιφυσικόν τῆς ὁποίας οὐδέν λέγει ἡ ἔρευνα. Οἱ ἐρωτηθέντες μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ γνωστός ὁμοφυλόφιλος Βαλλιανᾶτος, ἀπέφυγαν νά δηλώσουν, ἂν ἡ πράξις των εἶναι φυσική ἢ ἀνωμαλία.

‘Η ἔρευνα περιγράφει τήν παρακάτω ἀερολογία ἐκφερομένην, διά τῆς ξυλίνης γλώσσης:

«Σε αντίθεση με την έμπρακτη αμφισβήτηση του νομικώς διασφαλισμένου και επαναστατικώς κεκτημένου διεθνούς δικαιώματος αυτοδιάθεσης των λαών, θεωρείται -και είναι- πλέον προφανές το αντίστοιχο δικαίωμα του πολίτη, στο όνομα της παγκοσμιοποιημένης εκδοχής του ατομικισμού, να αποφασίζει ελευθέρως και αυτοβούλως τα της ιδιωτικής του ζωής. Η γενική και μη διαψεύσιμη αυτή αρχή φαίνεται να επεκτείνεται τα τελευταία χρόνια -στο πλαίσιο της υπεράσπισης των δικαιωμάτων των μειονοτήτων- και σε ατομικές επιλογές που εγκαλούν έμμεσα την κοινωνική ευαισθησία και παραβιάζουν άμεσα παραδοσιακές ρυθμίσεις του κοινωνικού και οικονομικού γίγνεσθαι.

Η εκφορά «ορθού πολιτικού λόγου» και, ταυτόχρονα, η αυτονόπη προσήλωση σε συμβατικές συμπεριφορές οδηγούν το κοινωνικό υποκείμενο σε ιδεολογικές συγκρούσεις και αξιακές αντιπαραθέσεις αυξομειούμενης οξύτητας (ανάλογα με την κεντρικότητα -και σημασία- του τελικού διακυβεύματος). Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατα αναζωπυρωμένη διαμάχη γύρω

από το δικαίωμα γάμου μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου.

Πέρα από το γεγονός ότι στις ημέρες μας, όταν δηλαδή το αυτονόητο δικαίωμα στη ζωή κάθε σκεπτόμενου (ή μη) πολίτη καταργείται για να διασφαλιστεί η προ πολλού και πανταχόθεν υπό απειλή διατελούσα συλλογική ασφάλεια, το συγκεκριμένο αίτημα μπορεί ευλόγως να φαντάζει μειωμένης κοινωνικής και πολιτικής σπουδαιότητας, δεν στερείται ωστόσο ενδιαφέροντος, δεδομένης της σύμμιξης στο όλο θέμα εννοιών και πρακτικών διαφορετικής προέλευσης και στόχευσης. Από τη μια μεριά, ουδείς θα έπρεπε να έχει το δικαίωμα να στερήσει σε οποιοδήποτε ενήλικο άτομο τη δυνατότητα να επιλέξει τον σύντροφο με τον οποίο θα ζήσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής του και, ευδεχομένως, να ρυθμίσει νομικά τις λεπτομέρειες των οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων μαζί του. Από την άλλη, η οικειοποίηση κοινωνικών συμβάσεων με έκδηλες συνδέσεις (ή, έστω και κατάλοιπα) θρησκευτικής υφής, εκτός του ότι παραμένει αδόκιμη, προκαλεί αναίτια σύγχυση χωρίς να προσφέρει στους αιτού-

ντες την -προφανώς επιθυμητή- κοινωνική επιδοκιμασία, αναγνώριση ή ανοχή.

Όταν, σε διεθνές επίπεδο, καθομολογείται η γενικευμένη κρίση του θεσμού του γάμου μεταξύ ατόμων διαφορετικού φύλου, η θεσμοθέτηση ανάλογης σύμβασης -είτε σε θρησκευτικό, είτε σε πολιτικό επίπεδο- μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου φαντάζει οξύμωρο σχήμα μιας εποχής και μιας κοινωνίας που, στο όνομα του πλουραλισμού, είτε διακατέχεται από υπερβολική αισιοδοξία, είτε βρίσκεται σε φάση αναζήτησης κριτηρίων διάκρισης μεταξύ σημαντικού και ασήμαντου».

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης:

«Οι έμοφυλόφιλοι διαστρέφουν την ανθρώπινη φύση με άνομολόγητες πράξεις παρά την ανθρώπινη φύση».

(«ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 21-7-2006)

Ό συντηρητικός Όρθόδοξος Ίεράρχης διέτύπωσε γνώμη άπολύτως λογικήν.

Ὁ προοδευτικός δημοκρατικός κοιματάρχης κ. Ἀλαβάνος διετύπωσε γνώμην ἀντιφυσιολογικὴν καὶ συνεπῶς διεστραμμένην.

«ΑΛΑΒΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΓΑΜΟΥ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Ὁ Αλαβάνος με τους εκπροσώπους των λεσβίων και ομοφυλοφίλων

Υπέρ του γάμου ομοφυλοφίλων τάχθηκε ο Αλέκος Αλαβάνος, προσκαλώντας -πρώτη φορά- στη Βουλή εκπροσώπους της Ομοφυλοφιλικής και Λεσβιακής Κοινότητας Ελλάδας (ΟΛΚΕ).

«Ξέρουμε ότι υπάρχουν αντιδράσεις από ορισμένες πλευρές, δυστυχώς από την Εκκλη-

σία» δήλωσε ο πρόεδρος του ΣΥΝ. Θυμήθηκε μάλιστα και δηλώσεις του Αρχιεπισκόπου για «κουσούρι». Τους πρότεινε λοιπόν να διαβάσουν «τη δεύτερη επιστολή Παύλου προς Κορινθίους, που λέει ότι η αγάπη στεγάζει τους πάντες χωρίς εξαιρέσεις».

Ο κ. Αλαβάνος εξέφρασε την «υποστήριξή μας να αντιμετωπιστεί κάθε είδος διακρίσεων, να κατοχυρωθεί η ελευθερία του σεξουαλικού προσανατολισμού και να υπάρξουν και θεσμικές λύσεις σε πολλά ζητήματα, όπως για παράδειγμα το θέμα του πολιτικού γάμου μεταξύ ομοφυλοφίλων. Πρέπει η ελληνική κυβέρνηση και τα κόμματα να διδαχθούν από τα μέτρα που πήρε η ισπανική κυβέρνηση, όπως να θεωρείται ρατσιστική ενέργεια η διάκριση ενάντια στους ομοφυλόφιλους».

Οι εκπρόσωποι της ΟΛΚΕ διευκρίνισαν ότι «προσπαθούμε να συναντηθούμε και με τη Ν.Δ. και με το ΚΚΕ, πράγμα που μέχρι στιγμής δεν έγινε εφικτό. Γιατί παρόλο που ο νόμος 3304/2005 συνέπτυξε τις ευρωπαϊκές οδηγίες 43 και 78/2002, υπάρχουν ακόμα ελλείψεις. Γίνονται διακρίσεις στους χώρους

εργασίας. Δημόσια πρόσωπα εκφράζονται απαξιωτικά. Δυστυχώς, μπορεί κάποιος να εκφράζεται υβριστικά απέναντί μας χωρίς να φοβάται συνέπειες. Η βία επίσης είναι ένα ζήτημα που πρέπει ν' αντιμετωπιστεί, γι' αυτό ζητήσαμε συναντήσεις με τα υπουργεία Δικαιοσύνης, Δημόσιας Τάξης και Υγείας». Ρωτώντας πόσα είναι τα μέλη του συλλόγου, μας απάντησαν ότι αυτά αυξάνονται συνεχώς, ενώ σε διεθνές επίπεδο εκπροσωπούν το 10% της κοινωνίας».

Γ. ΔΑΜΑ

(«ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 14-7-05)

Ὁ κ. Ἄλαβάνος ἐπεκαλέσθη τόν Ἀπόστολον Παῦλον ἀγνοῶν προφανῶς, ὅτι ὁ Παῦλος, στήν ἐπιστολήν του «Πρός Ῥωμαίους» (Α, 26, 27) ἀναφέρεται ρητῶς στήν ὁμοφυλοφιλία, τήν ὁποίαν καταδικάζει καί τήν χαρακτηρίζει: «ἐπαίσχυντον πάθος», «ἀφύσικον σχέσιν» καί «ἀσχημίαν». Παραθέτω σχετικόν κείμενον, στήν δημοτικήν, διά νά τό καταλάβῃ ὁ κ. Ἄλαβάνος:

«Γι' αὐτό το λόγο, λοιπόν, τους παρέδωσε ὁ Θεός σε ἐπαίσχυντα πάθη: Οἱ γυναῖκες αντικατέ-

στησαν τις φυσικές σχέσεις με αφύσικες.²⁷ το ίδιο και οι άντρες άφησαν τη φυσική σχέση με τη γυναίκα και φλογίστηκαν με σφοδρό πάθος ο ένας για τον άλλο, διαπράττοντας ασχήμιες αρσενικοί μ' αρσενικούς, και πληρώνοντας έτσι με το ίδιο τους το σώμα το τίμημα που ταίριαζε στην πλάνη τους²⁸».

Ό μελετητής ενός μόνον έδαφίου έπιστολής του Παύλου κ. Άλαβάνος, φαίνεται δέν έπρόσεξε τήν θέσιν του Άποστόλου, εναντι των όμοφυλοφιλων.

Στήν πρώτην έπιστολήν του «πρός Κορινθίους» (Ζ,2) ό Παῦλος όρίζει επίσης ότι: «κάθε άντρας πρέπει νά έχει τήν δική του γυναίκα και κάθε γυναίκα πρέπει νά έχει τό δικό της άντρα» και δέν όρίζει, ότι ό άντρας νά έχη άντρα και ή γυναίκα νά έχη γυναίκα, όπως δέχεται ό κ. Άλαβάνος.

Κάτι ανάλογον διαβάζομεν και στον ιατρόν Ν. Ζακόπουλο («Ό γιατρός της οικογενείας» σελ. 423,618) πού περιγράφει «τό σεξουαλικό ένστικτο ή τό ένστικτο της άμοιβαίας έλξεως των δύο φύλων» και όχι τό ένστικτο της άμοιβαίας έλξεως άτόμων του ίδιου φύλου, πού

είναι άνωμαλία, καθόσον «τό ένστικτο φυσιολογικά καμωμένο» προσανατολίζει τό άτομο «στό αντίθετο φύλο».

Κύριε Άλαβάνε κατηγορήσατε τόν Άρχιεπίσκοπον, διότι ὄλως έπεικῶς είπεν, ὅτι οί ὁμοφυλόφιλοι ἔχουν «κουσούρι». Μήπως κατηγορεΐτε καί τόν Άπόστολον Παῦλον (πού έπικαλεΐσθε) ὁ ὁποῖος έχαρακτήρησε τήν ὁμοφυλοφιλιάν, ὅπως πράγματι είναι δηλαδή: «άφύσικος σχέσις», «έπαίσχυντον πάθος» καί «άσχήμια»;

Παρά τήν σαφειάτην τοποθέτησιν τοῦ Άποστόλου Παύλου, ἔναντι τῶν ὁμοφυλοφίλων ὑπάρχουν ἕνας-δύο δέν πιστεύω παραπάνω ιερεΐς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πού διά νά παραστήσουν τόν προοδευτικόν ἤ διότι είναι φιλαδελφαί μπερδεύουν τήν θρησκευτικήν ἠθικήν μέ τά νομικά. Ἐνας τέτοιος είναι ὁ μητροπολίτης Ἁγίου Φραγκίσκου ΗΠΑ Γεράσιμος Μιχαλέας, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι:

«Οι ομοφυλόφιλοι θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα του πολιτικού γάμου, στα πλαίσια της ισοτιμίας όλων των πολιτών απέναντι στο κράτος».

καί προσέθεσεν ὅτι:

«*η θέσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένη καὶ
δεν μπορεῖ νὰ ευλογῆσει τοὺς γάμους τῶν
ὁμοφυλοφίλων.*»

(«NEA» 7-4-2005)

Ὁ παπᾶς αὐτός, πού δέν σέβεται τὰ ράσα
του, πρέπει νὰ γνωρίζη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν
εἶναι μόνον κατὰ τοῦ γάμου μεταξύ ὁμοφυλο-
φίλων, ἀλλὰ καί κατὰ τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ὁ
ὁποῖος -ἀπό θρησκευτικῆς πλευρᾶς- μετατρέ-
πει ἓνα μυστήριον εἰς γραφειοκρατικὴν πράξιν.
Ἐὰς ἀφήση λοιπόν τὰ παραμύθια, περί ἰσοτι-
μίας πολιτῶν καὶ ἄς κυττάξη τὰ θρησκευτικά
του. Ὁ παπᾶς αὐτός εἶναι ἀνάξιος ἱερωμένος,
ἐπειδὴ δέχεται τὴν ὁμοφυλοφιλίαν, ὡς σχέσιν
ικανὴν νὰ τελέσῃ γάμον. Τί γάμον; μεταξύ
ὁμοφυλοφίλων ἐκ φύσεως δέν ὑπάρχει γάμος.
Συμβίωσις ναί. Ὅπως μπορεῖ νὰ συμβιώσῃ
κάποιος, μέ κατσίκα.

Ὅπως δὴποτε οἱ ἱερεῖς ἔχουν ἀποκλειστικὴν
ἀποστολὴν ἐκ τοῦ λειτουργήματός των νὰ
ἀσχολοῦνται, μέ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χρι-
στιανισμοῦ κι' ὄχι νὰ μᾶς παριστάνουν τόν
«νομικόν». Ἡ θρησκεία -ὄλαι αἱ γνωσταὶ θρη-

σκειῖαι- ἀπαγορεύουν τὴν ὁμοφυλοφιλία. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας κι' ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ὁ προαναφερθεὶς παπᾶς δὲν ἐτόλμησε νά εἶπη, ἂν ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι φυσιολογική πρᾶξις ἢ ὄχι, ὅπως εὐθαρσῶς ἐτοποθετήθη ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος.

Ἡ κ. Θεοδώρα Τζακρή, βουλευτὴς Πέλλης τάσσεται ὑπὲρ τοῦ «γάμου» ὁμοφυλοφίλων. Ἀδιαντρόπως ἐδήλωσε:

«Και γιατί όχι; Ο γάμος αποτελεί μια σύμβαση δυο προσώπων και, εφόσον αυτά το επιθυμούν, μπορούν να το πράξουν. Βασική προϋπόθεση είναι τα άτομα αυτά να τηρούν την αξιοπρέπειά τους. Δεν είμαι θετική όμως στο ζήτημα της υιοθεσίας παιδιών, διότι τα παιδιά χρειάζονται την παράσταση των δύο φύλων».

Ναί, ὁ γάμος εἶναι σύμβασις δύο προσώπων, πού ἐκ φύσεως ὅμως πρέπει νά εἶναι ἑτερόφυλα, ἀφοῦ γάμος μεταξύ ὁμοφύλων δὲν γίνεται, ἀφοῦ ἀδυνατοῦν νά πραγματοποιήσουν συνουσία, μέ φυσική σωματική ἔνωσι. Ἡ κα Τζακρή ἄς δοκιμάσῃ μέ μία λεσβία, διὰ νά διαπιστώσῃ, ὅτι φυσιολογικῶς δὲν θά ἐνωθῇ

σωματικῶς μαζί της. Κι' ὅταν ἡ βουλευτὴς μας ἀλληλοαυνανίζεται (διότι αὐτό συμβαίνει) μέ μιάν λεσβίαν νά διατηρή τήν ἀξιοπρέπειάν της (!) ὅπως εἶπεν.

Ὁ βουλευτὴς τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Νάσος Ἀλευράς εἰς συνέντευξίν του σχετικῶς μέ τόν «γάμον» τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐδήλωσεν ὅτι: «δέν βλέπει λόγο ἀρνήσεως τῶν σχετικῶν δικαιωμάτων!»

(«ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» 1-5-2005)

Ὁ διορισθεὶς, ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου βουλευτὴς κ. Στέφανος Μάνος «ὑπῆρξε χορηγὸς μέ τό κόμμα τῶν Φιλελευθέρων τῆς ἡμέρας τῆς ὁμοφυλόφιλης περηφάνιας, πού εἶχε ὀργανωθεῖ στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ

Δήμου Ἀθηναίων» («Πρῶτο Θέμα» 1-5-2005) τό 2000. Συγχαρητήρια στήν Δήμαρχο κ. Μπακογιάννη πού διέθεσε τό Πνευματικό Κέντρο (!) τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, στούς

όμοφυλοφίλους. Αύριο νά τό διαθέση στούς κτηνοβάτας, αίνανιζομένους κ.ἄ.

Ὁ ὁμοφυλόφιλος Γρηγόρης Βαλλιανᾶτος ἔλαβε 99 ψήφους! καί δέν ἐξελέγη στό Ἐθνικό Συμβούλιο τοῦ ΠΑΣΟΚ. Φαίνεται ὅτι στό ΠΑΣΟΚ ἐπικρατοῦν οἱ φυσιολογικοί. Ἄλλως τε οἱ ὀπαδοί τοῦ ΠΑΣΟΚ, πλὴν τῶν ὀλίγων διεστραμμένων ἀρνοῦνται νά λάβουν μέρος εἰς ἐκδηλώσεις ὁμοφυλοφίλων. Στό «Πρῶτο Θέμα» (1-5-2005) διαβάζομεν:

«ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ παράγοντες ἀλλά καὶ μεσαία στελέχη τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀντιμετωπίζουν με ελαφρύ πανικό τὸ ἀνοίγμα τέτοιων θεμάτων καὶ προσεύχονται ὁ κ. Γιώργος Παπανδρέου νὰ μὴν τα θέσει σπιν τρέχουσα πολιτικὴ στζέντα, γεγονός μάλλον ἀναμενόμενο γιὰ τὴν κρίσιμη πολιτικὰ περίοδο που διανύουμε...

Πιο χαμηλά σπιν κομματικὴ ἱεραρχία, μάλιστα, τὸ κλίμα εἶναι ἀκόμα χειρότερο. Ἡ συμμετοχὴ σπιν σχετικὲς ἐκδηλώσεις εἶναι ἀπὸ μικρὴ ἔως ἀπογοητευτικὴ.

Στην Τρίπολη, π.χ., ένα παλιό κομματικό στέλεχος πλησίασε τον κ. Νίκο Παπανδρέου (ήταν κεντρικός ομιλητής) και του είπε ότι «μ' αυτά και μ' αυτά σύντροφε, το ΠΑΣΟΚ θα χαθεί». Τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα στην εκδήλωση που έγινε στον Πειραιά, στο κτίριο «Ιθακήσιων και Κεφαλλοντιών». Εκεί, μέλη της Νομαρχιακής Επιτροπής και Κεφαλλονίτες ψηφοφόροι του ΠΑΣΟΚ σχεδόν επέθηκαν στον κ. Γρηγόρη Βαλλιανάτο. Βέβαια, είχαν και προηγούμενα μαζί του, αφού μετά τον θάνατο του Αντώνη Τρίτση είχε δηλώσει ότι «έφυγε ένας δικός μας». Στη Χαλκίδα, επίσης, τα περισσότερα γνωστά στελέχη της περιοχής, ακόμη και βουλευτές, απουσίαζαν από την εκδήλωση, καθώς θεωρούσαν ότι η Εύβοια έχει σημαντικότερα προβλήματα να ασχοληθεί. Αποδέκτης παραπόνων έγινε στην Τρίπολη ο κ. Νίκος Παπανδρέου κατά τη διάρκεια εκδήλωσης στην οποία η συμμετοχή ήταν απογοητευτική».

«ΑΝΟΙΓΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το ΠΑΣΟΚ υπέρ των γκέι γάμων

Ακολουθώντας την πολιτική για τις μειονότητες του Ισπανού ηγέτη Θαπατέρο και των άλλων ευρωπαϊκών σοσιαλιστικών κομμάτων, το ΠΑΣΟΚ ανοίγει τον διάλογο για τη νομιμοποίηση των γάμων μεταξύ ομοφυλόφιλων».

(«ΘΕΜΑ» 2-7-05)

Ἐν τάξει. Ὅμιλοῦν περί γάμου μεταξύ ὁμοφυλοφίλων. Μία συζήτησις, ἐπὶ τοῦ θέματος ὑποχρεωτικῶς ὀφείλει νά ἀρχίσῃ, ἀπό τήν διευκρίνισι τῆς σημασίας τῆς λέξεως γάμος. Τί σημαίνει γάμος; Τί εἶναι ὁ γάμος; καί ἀφοῦ ἀπαντηθῆ τό ἐρώτημα προχωροῦμεν παρακάτω.

Κατά τό «Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» τοῦ Δ. Δημητράκου (ἔκδ. «Δομή» τόμ. Γ, σελ. 1551) γάμος εἶναι: «ἡ σύζευξις ἀνδρός καί γυναικός» ἢ ἄλλως: «ἡ φυσική ἔνωσις ἀνδρός καί γυναικός».

Κατά τήν «Μεγάλῃν Ἑλληνικῇν Ἐγκυκλοπαίδειαν» (ἔκδ. «Φοῖνιξ» τόμ. Η, σελ. 126) γάμος εἶναι: «σύζευξις ἀνδρός καί γυναικός πρὸς σύμπτειν οἰκογενείας καί ἀπόκτησιν τέκνων».

Κατά τό Γαλλικό Λεξικό LAROUSSE (ed. «Larousse» p. 614) γάμος είναι: «ένωσις άνδρός και γυναικός»: «union de l homme et de la femme». Άς επικαλεσθώμεν και τούς μαρξιστάς. Στην «Παγκόσμια Σοβιετική Έγκυκλοπαίδεια» (Έλλ. έκδ. «Κυψέλη» τόμ. Β, σελ. 685) γάμος είναι: «ένωση άντρα και γυναίκας...

«Η σοβιετική νομοθεσία για τό Γ. έχει σκοπό της πριν άπ' όλα τήν έξασφάλιση τής σταθερής οικογένειας και τήν έξασφάλιση τών δικαιωμάτων τών παιδιών».

Συμφώνως πρός τούς προαναφερθέντας όρισμούς γάμος μεταξύ άνδρων ή μεταξύ γυναικων δέν νοεΐται, διότι ό γάμος είναι φυσική ένωσις άνδρός και γυναικός, μέ σκοπό τήν δημιουργία οικογενείας, διά τής γεννήσεως τέκνων. Συνεπώς χάριν τής λογικής τών πραγμάτων δέν δυνάμεθα νά όμιλώμεν περί γάμου, μεταξύ όμοφυλοφίλων, έπειδή: α) ή όμοφυλοφιλική ένωσις δέν είναι φυσική σχέσις β) εκ τής όμοφυλοφιλίας δέν σχηματίζεται οικογένεια, πού είναι ό ούσιαστικός σκοπός και τό περιεχόμενον του γάμου, καθόσον ή όμοφυλοφιλική έρωτική έπαφή δέν τεκνοποιεΐ.

Ἐποκλείεται λοιπόν ἡ συζήτησις περὶ γάμου, μεταξύ ὁμοφυλοφίλων. Μεταξύ των μπορεῖ νά ἀναγνωρισθῆ συμβίωσις, πού εἶναι τό ἀληθῶς συμβαῖνον κί ὄχι γάμος, πού προϋποθέτει στοιχεῖα (ἄρρεν-θῆλυ) καί σκοπόν (τεκνοποιῖα-οἰκογένεια) τά ὅποια δέν συντρέχουν στούς ὁμοφυλοφίλους. Συμβίωσις ναί. Γάμος ὄχι. Ἡ συμβίωσις τοῦ ὁποιοῦδήποτε, μέ ὁποιοῦδήποτε εἶναι νομικῶς δυνατή καί σχετίζεται μέ τήν ἐλευθερίαν ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος πού προστατεύεται ἀπό τό Σύνταγμα (ἄρθ. 5). Θέλει κάποιος νά συζῆ μέ ἄνδρα; οὐδεῖς τοῦ τό ἀπαγορεύει. Μπορεῖ καί δικαιῶται νά συζῆ μέ κατσίκα, νά θγαίνει μαζί της, νά πηγαίνουν περίπατο, νά κοιμοῦνται ἀγκαλιά κ.τ.λ. Οὐδεῖς τό ἀπαγορεύει. Ἐκεῖνο πού ζητοῦμεν εἶναι νά μή μᾶς λέγουν, ὅτι τέτοιαι συμβιώσεις εἶναι φυσιολογικαί. Ἐλεος.

Αἱ προαναφερθεῖσαι ἀνώμαλοι σχέσεις μποροῦν νά ρυθμισθοῦν, μέ συμφωνητικά, διαθήκας κ.τ.λ. πού προβλέπονται ἀπό τόν νόμο. Ὅχι ὅμως μέ τήν νόμιμον διαδικασίαν τοῦ γάμου, διότι δέν ὑπάρχουν αἱ οὐσιαστικαί προϋποθέσεις, πού προανέφερα.

Κατά συνέπεια αἱ ἀνακοινώσεις τῶν κ.κ.

Γ. Παπανδρέου, 'Α. 'Αλαβάνου και άλλων πολιτικάντηδων περί γάμου, μεταξύ όμοφυλοφίλων στεροϋνται περιεχομένου και σοβαρότητας, άλλ' όχι σκοπιμότητας, διότι γίνονται εις εκτέλεσιν σχεδίων παρακμής και εκφυλισμοϋ τής 'Ελληνικής 'Εθνικής Κοινωνίας και τών αρχών τής ήθικής του 'Ελληνικοϋ λαοϋ.

Στάς εκπορνευομένας τηλεοράσεις οί κρυφοί και έμφανεϊς όμοφυλόφιλοι τηλεπαρουσιασταί ισχυρίζονται τό έξής άύνανικόν: 'Η κοινωνία δέν έφθασε ακόμη, στό σημείο ώριμότητας νά δεχθῆ γάμον μεταξύ όμοφυλοφίλων! 'Ενώ τό άληθές είναι, ότι ή κοινωνία μας δέν έσάπισε ακόμη τόσο, ώστε στά ήθη του λαοϋ νά έπιβληθῆ ή πουστιά.

Στήν έφημερίδα «'Ελευθεροτυπία» (21-7-2005) έδημοσιεύθη τό ακόλουθον άρθρον του άπολογητου τής όμοφυλοφιλίας κ. Διονύση Τσακνή.

«ΕΝ-ΣΤΑΣΕΙΣ

*Ετερόφυλοι και ομόφυλοι γάμοι
«Όλα αλλάζουν ή μπορούν ν' αλλάξουν,
εκτός από τη γέννηση, τον έρωτα και το
θάνατο»*

Θα ήταν έλλειψη ειλικρίνειας απ' όλους μας αν δεν δεχόμασταν περίπου αβίαστα πως η πρόξη του γάμου δεν είναι παρά μια απλή σύμβαση μεταξύ δύο ατόμων, που αποφασίζουν να συμβιώσουν και να αντιμετωπίσουν μαζί όλα όσα συνεπάγονται και απορρέουν απ' αυτή την κοινή τους απόφαση. Μια σύμβαση απλή μόνον όσον αφορά τη διαδικασία, αλλά πολύ ισχυρή νομικά, έτσι που μια ολόκληρη κατηγορία δικαίου (το οικογενειακό αλλά και όχι μόνο) έχει ως περιεχόμενό της τους κανόνες που αφορούν στο γάμο αυτόν καθ' αυτόν, τις σχέσεις των συζύγων, των γονέων με τα παιδιά, των παιδιών μεταξύ τους (συγγένειες κ.λπ.), αλλά και τις ρυθμίσεις, οικονομικές και άλλες (διαζύγια, διατροφές, επιμέλειες τέκνων) σε περίπτωση που ο γάμος διαλυθεί.

Θέτω εξ αρχής την οικονομική παράμετρο, για να πω πως αν υπήρχε ένας αυτόματος τρόπος ρύθμισης αυτής της ισχυρότατης πλευράς, το δε επίπεδο των κοινωνιών ήταν από πάσης απόψεως υψηλό, τότε λίγοι άνθρωποι θα έμπαιναν σε μια διαδικασία περίπου αρχαίας τελετής, προκειμένου να ζήσουν τον έρωτά τους ή να τεκνοποιήσουν. Εκτός και αν τους άρεσε το φολκλόρ της υποθέσεως ή αν το έκαναν για να μη δυσαρεστήσουν τους λιγότερο προοδευτικούς της οικογένειας.

Αν λοιπόν ο αρραβώνας μεταφραζόταν, και μεταφράζεται, ως σεξ με την ανοχή των γονέων, ο γάμος ήταν και είναι τεκνοποιία με την ευλογία της Εκκλησίας, υπό τον υποκριτικό (τις περισσότερες φορές) έλεγχο της νομοθετικής, εκτελεστικής και εν τέλει της δικαστικής εξουσίας. Πίστεψέ με, έχω γνώση του θέματος και έχω υποστεί τις συνέπειες των ελεύθερων επιλογών και πράξεών μου, αλλά αν είναι κάτι για το οποίο σεμνύνομαι (και θα το κάνω διά βίου) είναι τα τέσσερα παιδιά μου.

Τα τελευταία χρόνια, ο δυτικός κόσμος προχώρησε σε μια κατάκτηση που για άλλες,

σημερινές κοινωνίες ή και για άλλες ιστορικές περιόδους αυτής της ίδιας της Δύσης, ήταν περίπου αδιανόητη: η απόφαση για τη συμβίωση να ανήκει κατά κύριο λόγο στους ίδιους τους ενδιαφερόμενους και όχι στους γονείς, στους αρχηγούς οίκων, στους προύχοντες ή τους βασιλείς. Τώρα, αν βρεθεί κάποιος να ισχυριστεί πως η απόφαση άλλων για το γάμο τρίτων έχει πλέον των οικονομικών ή και πολιτικών διαστάσεων και άλλες πέραν αυτών, απλώς δεν θα ξέρει τι του γίνεται ή θα είναι ένας άλλος υποκριτής ανάμεσά μας. Ακόμα και όταν κάποιοι γονείς «προξενεύουν» δήθεν αθώα την κορούλα τους από νωρίς νωρίς, σίγουρα κάποια οικονομική διάσταση υπάρχει στο βάθος της σκέψης τους, που κρύβεται εύστοχα αλλά και πονηρά πίσω απ' το όνειρο για ευτυχία και εξασφάλιση του παιδιού τους. Εύκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν οι απόψεις μου μονόπλευρες, ως έχουσες στο επίκεντρό τους την ισχυρότατη (επιμένω) οικονομική διάσταση της σύμβασης του γάμου. Υπάρχει όμως ένα «αλλά» που νομίζω πως στο βάθος δικαιώνει αυτές τις απόψεις.

Όλα τα πράγματα αλλάζουν ή μπορούν να αλλάξουν στον ιστορικό χρόνο, εκτός από τη γέννηση, τον έρωτα και το θάνατο. Ο έρωτας, λοιπόν, ως συνώνυμο της ίδιας της ζωής, μπορεί στο απώτερο ή απώτατο μέλλον να υπάρξει ή πιο σωστά να απαλλαγεί απ' τα δεσμά του χρήματος, μια και το χρήμα μπορεί να πάψει -σύμφωνα πάντα με την ίδια πολιτική και φιλοσοφική άποψη- να παίζει το ρόλο που έπαιζε από γεννήσεως των κοινοτήτων αλλά και συνεχίζει να παίζει στις μέρες μας. Άρα η κατάργηση ενός θεσμού, ή μιας σύμβασης, θα έρθει φυσιολογικά μέσα από τις γενικότερες ανατροπές και αλλαγές που θα επισυμβούν.

Όλα αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά, γι' αυτό και συμμαρίζομαι απόλυτα την επιθυμία των ομοφυλόφιλων για τη θεσμοθέτηση του μεταξύ τους γάμου, δοθέντος ότι και οι ίδιοι βλέπουν πως δεν πρόκειται σε τελευταία ανάλυση παρά για μια νομοθετική ρύθμιση των οικονομικών βασικά σχέσεων που απορρέουν απ' τη συμβίωσή τους. Όταν χρέππει κάποια ή κάποιος σε ένα «νόμιμο» ζευγάρι ή απλώς χωρίσει, ο νόμος καθορίζει επακρι-

βώς και τα της κληρονομιάς, αλλά και το τι δικαιούται ο καθένας εκ των συζύγων από την κοινώς κτηθείσα περιουσία, σε περίπτωση διαζυγίου.

Ας είμαστε, λοιπόν, ειλικρινείς και προπάντων, λιγότερο υποκριτές. Υπάρχουν χιλιάδες ζευγάρια ομοφυλοφίλων που, αδιαφορώντας για το πώς ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας τους αντιμετωπίζει ή για το γεγονός ότι η κεφαλή της Εκκλησίας τους απειλεί με το πυρ το εξώτερο, αποφάσισαν να ζήσουν και να μοιραστούν μαζί τα όποια οικονομικά βάρη. Ποιός θα τους στερήσει το δικαίωμα να μπορούν να υπαχθούν σε κάποιες νομοθετικές ρυθμίσεις (το δυνατόν δίκαιες) έτσι ώστε να έχουν μετά το τέλος της σχέσης τους (θάνατος ή χωρισμός εν ζωή δηλαδή) την αντιμετώπιση που έχουν όλα τα άλλα ζευγάρια;

Στο τέλος τέλος, αυτό είναι θέμα της πολιτείας και των κομμάτων. Δεν καταλαβαίνω γιατί τα πολυτελή ράσα και οι ιάρες γίνονται τιμητές κάποιων ανθρώπων σαν τον Αλέκο Αλαβάνο, επειδή απλώς τολμά να πει τα αυτονόητα. Ή μάλλον καταλαβαίνω, αλλά

βαριέμαι να ασχοληθώ παραπάνω με το ιερατείο και τα κατώματά του».

Ἄσφαλῶς θά προσέξατε, ὅτι ὁ ἀρθρογράφος δέν μᾶς λέγει, ἂν ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι παρά φύσιν ἐκδήλωσις. Αὐτό τό ἀποφεύγει, διότι ἀφ' ἑνός μὲν δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθῆ, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι φυσική πράξις, ἀφ' ἑτέρου δέν θέλει νά παραδεχθῆ, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ἀφύσικος πράξις. Τόσον ἀντικειμενικός εἶναι. Ἔτσι μετατοπίζει τό ζήτημα, στήν κατοχύρωσι τῶν οικονομικῶν δικαιωμάτων τῶν συμβιούντων ὁμοφυλοφίλων παραβλέπων σκοπίμως ἢ ἀγνοῶν, ὅτι αὐτά ρυθμίζονται νομικῶς, κατά τήν βούλησίν των, δι' ὑπογραφῆς συμβάσεως μεταξύ των, ὥστε διά τήν ἐξασφάλισίν των δέν ἀπαιτεῖται δῆθεν γάμος.

Ὁ ἀρθρογράφος ἐπίσης ἀποφεύγει σκοπίμως νά ἀναφερθῆ στό ἀνήθικον, ἀντικοινωνικόν κ.τ.λ. τοῦ φαινομένου τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί ἀδιαντρόπως στρέφει τά βέλη του, κατά τῶν «πολυτελῶν ράσων». Νά μάθη λοιπόν αὐτός ὁ κύριος, ὅτι τά ράσα εἶναι φαινομενικῶς πολυτελῆ (διότι πραγματικῶς δέν εἶναι χρυσᾶ, οὔτε αἱ πέτραι, πού φέρουν πολύτιμοι) πρός συντή-

ρησιν τῆς *βυζαντινῆς παραδόσεως*. Ἀκόμη νά μάθῃ, ὅτι τά ράσα τῶν Ἑλλήνων ἱερέων εἶναι αἱματοβαμμένα στούς ἀγῶνας, ὑπέρ τῆς Πατρίδος, ἀπό τούς ὁποίους βεβαίως ἀπουσιάζουν οἱ ψευδογυναικωτοί ψευδοθηλυπρεπεῖς ὁμοφυλόφιλοι.

Ἄν οἱ πολιτικάντηδες, πού ὑποστηρίζουν τούς ὁμοφυλοφίλους καί κάνουν δηλώσεις ὑπέρ αὐτῶν, δίδουν συνεντεύξεις, γράφουν δημοσιεύματα κ.τ.λ. εἶναι συνεπεῖς πρὸς ὅσα διακηρύσσουν νά ζητήσουν, ἐδῶ καί τώρα, νά νομοθετηθῇ, ὅτι δέν εἶναι ἔλλειψις ἤθους ἢ ὁμοφυλοφιλία καί συνεπῶς νά μή ἀποτελῇ λόγον ἀποπομπῆς τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐκ τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων κ.τ.λ. Τό τολμοῦν:

Ὅπως εἶναι γνωστόν δέν μπορεῖ εἰς ὁμοφυλόφιλος νά εἶναι Ἀξιωματικός ἢ Δικαστής κ.τ.λ. ἀλλά ὅταν ἐκδηλωθῇ ἡ διαστροφή του τόν ἀποπέμπουν ἐκ τοῦ σώματος, πλὴν τοῦ κοινοβουλίου. Οἱ βουλευταὶ λοιπόν, πού δέν θεωροῦν τήν ὁμοφυλοφιλίαν μειωτικὴν καί ἀπαξιωτικὴν νά εἰσηγηθοῦν νόμον καταργήσεως τῶν πειθαρχικῶν διατάξεων, πού τήν διέπουν. Μάλιστα ὁ κ. Ἀλευράς, ὁ κ. Μάνος, ὁ κ. Ἀλαβάνος κ.τ.λ. νά ζητήσουν νά θεωρῆται ἡ ὁμοφυλοφιλία εἰδι-

κόν προσόν, κατά τάς προσλήψεις δημοσίων υπαλλήλων και νά χορηγοῦνται μόρια βαθμολογίας, ὑπέρ τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Ἐπικρατεῖ ἢ μάλλον φαίνεται, ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ διάχυτος γνώμη νά μή ἐπικρίνωμεν τοὺς ὁμοφυλοφίλους, διότι αὐτό εἶναι ἀνελεύθερον, ἀνθρωποι εἶναι καί αὐτοί καί ἄλλα τέτοια ψευδοπροοδευτικά. Τοὺς ἀκροδεξιούς νά τοὺς ἐπικρίνωμεν, νά τοὺς ὑβρίζωμεν, νά τοὺς ἀποκλείωμεν ἀπό παντοῦ, ὄχι ὅμως τοὺς ὁμοφυλοφίλους. Σχετικῶς διηγοῦνται τό ἀνέκδοτον, πού ὁ υἱός λέγει στόν πατέρα του, πῶς θέλει νά παντρευθῆ. Καλῶς ἀπαντᾷ ὁ πατήρ καί ποίαν θά πάρης; Θά πάρω τόν Μῆτσο! Ποιόν Μῆτσο; Τόν Μῆτσο τόν ὑδραυλικό. Αὐτόν τόν φασίστα; Ποτέ!

Κυκλοφορεῖ κι' ἄλλο. Κάποιος πηγαίνει, στήν ἀρμολία ὑπηρεσία καί ζητεῖ νά ἀλλάξη τό ὄνομά του. Διά νά τό ἀλλάξετε, τοῦ λέγουν, χρειάζονται προϋποθέσεις καί κατ' ἀρχήν πῶς ὀνομάζεσθε; Ἀδόλφος Πούστης, ἀπαντᾷ. Ἄ, τότε βεβαίως δικαιουσθε νά πάρετε ἄλλο ὄνομα. Ποιό προτιμᾶτε; Θέλω νά τό κάνω Γιωργος Πούστης, διότι τό Ἀδόλφος θυμίζει Χίτλερ...

Τό Ἑλληνικόν κράτος μέ τόν Νόμο 3341/2005 ἐκύρωσε τήν συνθήκη διά τήν θέσπισιν «Συντάγματος τῆς Εὐρώπης» στό ὁποῖον (ἄρθ. 11-81) προβλέπονται ἀπαγορεύσεις. Συγκεκριμένως ὀρίζεται ἐκεῖ, ὅτι:

«Ἄρθρο 11-81

Ἀπαγόρευση διακρίσεων

- 1. Ἀπαγορεύεται κάθε διάκριση ἰδίως λόγω φύλου, φυλῆς, χρώματος, ἐθνοτικῆς καταγωγῆς ἢ κοινωνικῆς προέλευσης, γενετικῶν χαρακτηριστικῶν, γλώσσας, θρησκείας ἢ πεποιθήσεων, πολιτικῶν φρονημάτων ἢ κάθε ἄλλης γνώμης, ιδιότητος μέλους ἐθνικῆς μειονότητας, περιουσίας, γέννησης, ἀναπηρίας, ἡλικίας ἢ γενετήσιου προσανατολισμοῦ.*
- 2. Ἐντός τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τοῦ Συντάγματος καί μέ τήν ἐπιφύλαξη ὁποιασδήποτε ἀπό τίς ἐιδικές του διατάξεις, ἀπαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω ἰθαγενείας».*

Μεταξύ τῆς ἀπαγορεύσεως διακρίσεων περιλαμβάνονται δύο, πού πρέπει ἰδιαίτερος νά προσέξωμεν. Πρώτη εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις διακρίσεων λόγω «πολιτικῶν φρονημάτων». Ἔτσι γράφουν, ἀλλά κάνουν ἄλλοιῶς, διότι

ἀπαγορεύεται ἡ ὑποστήριξις φασιστικῶν, ναζιστικῶν πολιτικῶν φρονημάτων, τὰ ὅποια εἰς τὰς περισσοτέρας χώρας τῆς Εὐρώπης διώκονται. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης ἡ ὑποστήριξις πολιτικῶν φρονημάτων ἐναντίον τοῦ σιωνισμοῦ ἢ ἐναντίον τῆς δημοκρατίας, πού ρητῶς προστατεύεται ἀπὸ ἄλλα ἄρθρα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος (1-45, 1-46, 1-47 κ.ἄ.) τὰ ὅποια τὴν κατοχυρώνουν. Δηλαδή τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα γραπτῶς καθιερώνει τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτικῶν φρονημάτων, ἐνῶ πραγματικῶς δέχεται μόνον ἓνα φρόνημα: τό δημοκρατικόν.

Δευτέρα εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις διακρίσεως λόγῳ «γενετησίου προσανατολισμοῦ». Πρόκειται περὶ ἀπαγορεύσεως, πού ἐκμεταλλεύονται οἱ κίναιδοι. Μία πρακτικὴ συνέπεια αὐτῆς τῆς ἀπαγορεύσεως εἶναι, ὅτι ὅταν τό Δημόσιον (Στρατός, Δικαιοσύνη κ.τ.λ.) ἢ ἰδιῶται σκοπεύουν νά προσλάβουν προσωπικόν δέν δικαιοῦνται νομικῶς νά ἀποκλείσουν ἓναν κίναιδο, διότι τοῦτο ἀντίκειται στό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα! Μέ ἄλλα λόγια ἂν στήν ἐταιρείαν σας ἐμφανισθῇ κάποιος σεσημασμένος κτηνοβάτης, νεκρόφιλος, κοπρολάγνος κ.τ.λ. ἐσεῖς δέν δι-

καιουσθε νά τόν άπορρίψετε έξ αίτίας τῆς διαστροφῆς του, τήν όποίαν τό Εὐρωπαϊκόν Σύνταγμα όνομάζει ώραιοποιημένως: «γενετήσιον προσανατολισμόν» τήν έλευθερίαν του όποίου τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα έπιβάλλει γενικῶς καί άορίστως!

Τήν άπαγόρευσιν κάθε διακρίσεως λόγω φυλῆς τήν καταλαβαίνω, αλλά τό λόγω χρώματος τί σημαίνει; Ἡρκει τό λόγω φυλῆς. Τό χρώμα πού πηγαίνει; Τέλος πάντων ἡ διάκρισις λόγω φυλῆς άπαγορεύεται. Σύμφωνοι. Τί σημαίνει αυτό; ό Μαῦρος θά παύση νά εἶναι Μαῦρος; ὄχι βεβαίως δέν θά παύση, αλλά δέν έπιτρέπεται νά τόν αντιμετωπίσετε διαφορετικῶς, λόγω τῆς φυλῆς του. Ἐν τάξει. Ἡ πραγματικότης ὄμως παραμένει. Ὁ Μαῦρος θά εἶναι Μαῦρος καί έγώ πού δέν θέλω τούς Μαύρους, διότι ἔτσι μου άρέσει θά εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τούς δεχθῶ; Ἐπειδή τό γράφει τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα; Ἄς γελάσω.

Ἡ φυλετική διάκρισις άπαγορεύεται νομικῶς, ἀλλ' ὄχι πραγματικῶς. Οὐδείς νόμος θά μέ αναγκάση νά τιμήσω τούς Μαύρους, νά έγκρίνω γάμους μέ Κιτρίνους, νά ἔχω φίλους Πακιστανούς, ένῶ ψυχικῶς δέν τούς θέλω.

Καί διά νά διευκολύνω ὄλους ὄσους μέ ἀποκαλοῦν «ρατσιστή» δηλώνω, ὅτι εἶμαι. Ἡ φυλετική διάκρισις σημαίνει αὐτό, ποιῶ ἐννοοῦν αἱ λέξεις. Νά διακρίνεται κάθε φυλή, ἀπό τήν ἄλλη. Δέν σημαίνει καταπίεσι, ὅπως ψευδῶς ὑπονοοῦν, διότι καταπίεσι ὑπέστησαν περισσότερο οἱ Λευκοί, ἀπό τοὺς Λευκοὺς καί οἱ Μαῦροι, ἀπό τοὺς Μαύρους. Ἡ καταπίεσις ἢ ὅποιαδήποτε καταπίεσις οἰουδήποτε εἶναι κατακριτέα καί πρωτίστως κατακριτέα εἶναι ἡ καταπίεσις, ποιῶ μέ ἐξαναγκάζει νά δέχωμαι στήν Πατρίδα μου ἄλλοφύλους, τοὺς ὁποίους δέν ἐπιθυμῶ. Ἀδίστακτος «ρατσιστής» εἶναι ὁ Ἄλβανός, πού χωρίς νά ἐρωτήσῃ κάποιον καί παρανόμως εἰσβάλλει, στήν χώραν μου καί μου ἐπιβάλλει τήν παρουσίαν του, πού δέν τήν θέλω. Ἀδίστακτος «ρατσιστής» εἶναι ὁ κίναϊδος πού διαμαρτύρεται, διότι τόν ἀποκαλοῦμε κίναϊδο, μολονότι εἶναι. Μέ τάς διαμαρτυρίας οἱ κίναϊδοι φωνάζουν, διά νά μᾶς πείσουν, ὅτι κρύβοντες τήν ἀλήθεια (ὅτι εἶναι κίναϊδοι) εἴμεθα κοινωνικοὶ «ρατσισταί». Δηλώνω ὅτι εἶμαι κι' ἀπό αὐτό, ὥστε ὡς δικηγόρος οὐδέποτε θά δεχθῶ νά ἔχω πελάτην ἕναν κίναϊδο, ἕναν Ἑβραῖο ἢ κάποιον κάφρο. Μέσα στό γονίδιό

μου κυριαρχεῖ ἐδῶ καί χιλιετίας τό: «πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος» πού δέν πρόκειται νά τό ἀλλάξω ποτέ, διότι οὔτε μπορῶ, οὔτε θέλω.

Τάς διακρίσεις τῶν κιναιδῶν, ἀπό τούς φυσιολογικούς τάς ἀποκαλοῦν: «κοινωνικό ρατσισμό»! Δηλαδή ὁ κιναιδισμός κατέστη κοινωνικόν γεγονός ἄξιον προστασίας, ὥστε ὅποιος κατηγορεῖ τόν κίναidon, διά τήν ἀνωμαλίαν του νά καταγγέλεται ὡς «κοινωνικός ρατσιστής». Ἐ, λοιπόν εἴμεθα καί ἀπό αὐτό.

6. Ἡ τηλεοπτική προβολή τοῦ κιναιδισμού!

ΤΟ ΘΕΜΑ ΔΕΝ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟΥΤΑΙ ΣΤΟ, ΑΝ ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΕΊΝΑΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ. Τό θέμα ἐπικεντροῦται στό, ἄν αὐτό, πού κάνουν εἶναι *φυσιολογικόν*. Οὐδείς ἄνθρωπος ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι διάγουν, κατά φύσιν, ἀλλά παρά φύσιν. Ἡ ἐκδήλωσίς των εἶναι ἐκδήλωσις ἀντιφυσική.

Γεννᾶται τό ἐρώτημα: τί κακό κάνουν αἱ τηλεοράσεις, πού συνεχῶς προβάλλουν τούς ὁμοφυλοφίλους; Ποῦ βλάπτουν τήν κοινωνίαν; Θά σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως. Ὡς γνωστόν τάς τηλεοπτικές ἐκπομπάς παρακολουθοῦν ἀνήλικοι, μικρά παιδιά, τά ὁποῖα βλέπουν, ὅτι δέν

είναι κακόν, τό νά είναι κάποιος όμοφυλόφιλος. Ἔτσι αἱ τηλεοράσεις ἐθίζουν τά παιδιά εἰς αὐτήν τήν ιδέα, μέχρι σημείου νά τά παρασύρουν νά σχετίζονται συναισθηματικῶς κατ' ἀρχήν, μέ όμοφύλους των καί ὄχι μέ ἑτεροφύλους. Ἡ τηλεόρασις μαθαίνει τά παιδιά, ὅτι τό νά ἀγαπήσῃ ἓνα ἀγόρι, ἄλλο ἀγόρι ἢ ἓνα κορίτσι, ἄλλο κορίτσι, ὄχι μόνον δέν εἶναι κακό, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι προοδευτικόν! καί ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσουν τούς μαθαίνουν, ὅτι ἀποτελεῖ κοινωνικήν ἐξέλιξιν, ὁ νέος νά κάνῃ «ἔρωτα» μέ νέον καί ἢ νέα, μέ νέα. Αὐταί αἱ σχέσεις μεταξύ όμοφύλων εἶναι ἐξ ἴσου ἀποδεκταί, ὅπως αἱ σχέσεις μεταξύ ἑτεροφύλων.

Ἡ φύσις ἀντιθέτως ἐνομοθέτησε (φυσικός νόμος) τόν θεσμόν τοῦ ζεύγους, δηλαδή τήν σωματικήν ἔνωσιν, πού πραγματοποιοιοεῖται ἀνάμεσα στό ἀρσενικό καί στό θηλυκό, ὅλα τά ἄλλα, τά ὅποια ἄλλα εἶναι ἀφύσικα καί συνεπῶς καταδικαστέα. Ὅπως, ἂν δέν σεβώμεθα τούς νόμους τῆς Πολιτείας ἢ κοινωνία μοιραίως διαλύεται, τό ἴδιο συμβαίνει κι ἂν δέν σεβώμεθα τούς νόμους τῆς φύσεως, οἱ ὅποιοι ἰσχύουν ἀναλλοίωτοι, ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Μερικοί δέν θέλουν νά τούς σέβω-

νται. Χάριν τῆς συζητήσεως λέγω δικαίωμά των -ἄν καί ὡς ἀντικοινωνικό φαινόμενο δέν μπορεῖ νά εἶναι δικαίωμα- νά παραβιάζουν τήν φύσιν. Ὅχι ὅμως ἡ ἀφύσικος συμπεριφορά των νά ἐκλαμβάνεται καί νά διαφημίζεται, ὡς φυσιολογική. Διότι τοῦτο εἶναι ὀφθαλμοφανές ψεῦδος καί κάτι χειρότερον προκαλεῖ ἐκμαυλισμόν, διά τόν ὁποῖον εὐθύνονται αἱ *πρόστιχοι τηλεοράσεις*. Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις, τόσον ἐλάχιστοι, ὥστε τονίζουν τόν κανόνα, πού εἶναι ἡ *τηλεοπτική χυδαιότης*. Ἡ προβολή τῶν ὁμοφυλοφίλων γίνεται ἀπό τηλεοράσεις, διά κάποιον λόγον, εἴτε διότι πληρώνονται, ἀπό τούς εἰσαγωγεῖς τῆς διαφθορᾶς, εἴτε διότι οἱ ἐξουσιασταί τῶν τηλεοπτικῶν σταθμῶν εἶναι ἔκφυλοι.

Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς κάποτε θά πληρώσουν.

Αἱ τηλεοράσεις -προσέξατε τοῦτο- ποτέ, ποτέ, μά ποτέ, οὔτε μίαν φοράν ἠσυχολήθησαν, μέ τά προβλήματα τῶν νέων ἀγροτῶν, τῶν κτηνοτρόφων, τῶν ἐργαζομένων εἰς συνεργεῖα, τῶν ὑπαλλήλων τῶν πολυκαταστημάτων, τῶν ἀπόρων, τῆς ἀγάμου μητρότητος κ.τ.λ. ἀλλά ἀσχολοῦνται συνεχῶς, μέ τούς ὁμοφυλοφίλους!

Νά προσθέσω ἀκόμη, ὅτι διὰ τὰς τηλεοράσεις τοῦ ἐκφυλισμοῦ δέν ὑπάρχουν οἱ Ἑλληνικοὶ ὑπόδουλοι πληθυσμοὶ τῆς Ἰωνίας, τοῦ Πόντου, τῆς Β. Ἠπείρου, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας κ.τ.λ. Αἱ τηλεοράσεις δέν ἐνδιαφέρονται, διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους, πού οἱ βάρβαροι γείτονες τοὺς καταπιέζουν καί σταθερῶς τοὺς ἀφελληνίζουν. Τό μέγα πληθυσμιακό καί ἐδαφικό τμήμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού ἀγκομαχεῖ ἀφήνει ἀδιαφόρους τὰς τηλεοράσεις, πού ἐξαντλοῦν ὅλο τό ἐνδιαφέρον τους, στήν προβολή καί στήν ὑπεράσπισι τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θά ἐπανέλθωμεν στό θέμα, ὅπως πρέπει.

Οἱ ὁμοφυλόφιλοι συγκρινόμενοι μέ τὰς πόρνas εἶναι καταφανῶς αἰσχροί, διὰ πολλοὺς λόγους π.χ. αἱ πόρναι κάνουν κάτι φυσιολογικόν οἱ ὁμοφυλόφιλοι ὄχι, αἱ πόρναι προσφέρουν, κατά μίαν ἄποψιν, κοινωνικόν ἔργον, διὰ τοῦ ἀγοραίου ἔρωτος τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, κατά κοινήν ὁμολογίαν εἶναι ἀντικοινωνικοί, αἱ πόρναι δύνανται νά δημιουργήσουν οἰκογένεια καί ἐμφανιζόμεναι νά μή προκαλοῦν τό δημόσιον αἴσθημα, οἱ ὁμοφυλόφιλοι προσποιοῦνται θηλυκότητα, δέν γεννοῦν

καί ἐμφανιζόμενοι προκαλοῦν ἄλλοτε οἶκτον. ἄλλοτε ἀντιπάθειαν.

Τό ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας δέν εἶναι νέον, οὔτε τοῦ καιροῦ μας. Πάντοτε ὑπῆρχε, ὡς ἀντιφυσική ἐκδήλωσι, πού ἐπέσυρε τήν κοινωνική περιφρόνησι. Στήν ἐποχή μας, ὅμως παρατηροῦνται διαφοραί ἐν σχέσει, πρός ἄλλας ἐποχάς καί συγκεκριμένως.

Πρῶτον, μέχρι πρότινος οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπέκρυπταν τήν διαστροφήν των, ἐνῶ τώρα τήν ἐπιδεικνύουν τηλεοπτικῶς, δίχως αἰδῶ, δίχως συστολήν. Ἐμφανίζονται στήν τηλεόρασι, διαφημίζουν τήν ἀνωμαλίαν των καί ἐπιτίθενται ἐναντίον ὄσων τούς ἐπικρίνουν. Ἀκόμη λίγο θέλουν νά μᾶς ποῦν, ὅτι τό σωστό εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία καί τό λάθος ἡ ἑτεροφυλοφιλία.

Δεύτερον, ἡ ἐπιστήμη μέχρι πρότινος παρέδεχτο ὁμοφώνως τό ἀποδεδειγμένον, ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι πάσχουν ψυχοσωματικῶς. Τώρα ἐπαρουσιάσθησαν κάποιοι, συνήθως ψυχολόγοι, οἱ ὁποῖοι διά λόγους τηλεοπτικῆς προβολῆς δικαιολογοῦν τά πάντα, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τήν ὁμοφυλοφιλίαν. Τό ἀληθές εἶναι, ὅτι δέν στηρίζονται εἰς ἐπιστημονικάς διαπιστώσεις καί ἀποφεύγουν νά πάρουν θέσι, στό ἐρώτημα: ἄν

ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι διαστροφή ἢ ὄχι; Ἀποφεύγουν ἀπαντήσεις μέ γενικότητας, συνήθως ἀσχέτους πρὸς τό θέμα. Ὡστόσο ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων (ψυχιάτρων, ψυχοπαθολόγων, ψυχολόγων κ.τ.λ.) δέχεται, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι *παρέκκλισις ἐκ τοῦ φυσικοῦ* καί ἀναζητοῦν τήν αἰτίαν της, διά νά τήν θεραπεύσουν. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἀπέχουν, στό νά καταδικάσουν τήν ὁμοφυλοφιλία. Αὐτοί δέν ἔχουν κίνητρον τήν ἐπιστημονικήν ἀλήθειαν, ἀλλά νά δημιουργήσουν θόρυβον, γύρω ἀπό τό ὄνομά των.

Τρίτον, παλαιότερον οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἐκινουῦντο στό περιθώριον, διότι ἡ κοινωνία τούς κατεφρόνει καί ἦσαν δακτυλοδεικτούμενοι. Τώρα εὐρίσκονται, στό προσκήνιο τῆς δημοσίας ζωῆς, ἰδίως στήν τηλεόρασι, ὅπου συνωστίζονται. Ἐπί πλέον ὅποιαδήποτε ἀντίδρασις, ἐναντίον τῶν ὁμοφυλοφίλων συναντᾶ ἀμέσως τήν κατακραυγή τῶν ΜΜΕ μέ τυποποιημένες φράσεις π.χ. «αὐτό ἀφορᾶ στήν ιδιωτική τους ζωή», «εἶναι θέμα ἐπιλογῆς», «δέν ἐνοχλεῖ κανένα», «μὴν εἴσθε κατά τῶν μειονοτήτων», «σεβασθῆτε τήν ἰδιαιτερότητά τους» καί ἄλλα τέτοια, ἄνευ οὐσίας.

Τέταρτον, ἐδῶ καί μερικά χρόνια ὁ χαρακτηρισμός, πού ὁ λαός ἐχρησιμοποίει διά τούς ὁμοφυλοφίλους ἦτο κυρίως τό κοινόν: «πούστης», τό εὐγενέστερον «κίναιδος», τό οὐδέτερον «τοιουῦτος» καί τά γνωστά: «ἀδελφή», «κουνιστός», «ὀπισθογεμής», «πισωγλέντης» κι' ἄλλα εἰρωνικά. Τώρα ἐτυποποίησαν μερικούς ὄρους προεξάρχοντος τοῦ «ὁμοφυλόφιλος» καί πρός ὠραιοποίησιν τά ξενόφερτα: «τραβεστί», «τρανσέξουαλ» καί «γκαίϋ».

Ὅπως ὁμως καί νά λεχθῆ ὁ ὁμοφυλόφιλος, δέν ἀλλάζει ἡ πραγματικότητα, ὅτι δηλαδή ἐκεῖνος ὁ διεστραμμένος πράττει, κάτι μὴ φυσικόν. Δι' ἓνα διάστημα προσεπάθουν νά καθιερώσουν τόν ὄρο: «τρίτο φῦλον» πού δέν ἐπεκράτησε καί ἀφοῦ ἀπέτυχαν τώρα, ὅταν τούς ἀποκαλέσης «τρίτο φῦλον» διαμαρτύρονται, θυμώνουν.

Εἰς μίαν τηλεοπτικήν ἐκπομπήν (EXTRA, Μάιος 2005) πού ἐτόλμησαν νά μέ καλέσουν, διά μίαν συζήτησιν περί ὁμοφυλοφιλίας, ὅταν εἶπα τόν ὄρο «πούστηδες» διεμαρτυρήθη ὁ τηλεπαρουσιαστής, διότι τέτοιας λέξεως τὰς ἀπαγορεύει τό Ραδιοτηλεοπτικόν Συμβούλιον. Ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε τό Ραδιοτηλεοπτικόν

Συμβούλιον δέν ένοχλειται, μέ τήν προβολήν τών όμοφυλοφίλων, αλλά μέ τόν λαϊκό χαρακτηρισμόν τους, πού έν πάση περιπτώσει έτσι τούς γνωρίζει όλος ό κόσμος. Φαίνεται λοιπόν ότι τό τηλεοπτικό Συμβούλιο διώκει λέξεις και όχι πράξεις. Μέ άλλα λόγια δέχεται νά προβάλλεται συνεχώς ένας πούστης, άλλ' άπαγορεύει νά τόν πής πούστη! Δέν σου έπιτρέπει δηλαδή νά λέγης αυτό, πού ό άλλος είναι. Έπειδή ή λέξις «πούστης» έχει ύποτιμητικήν σημασίαν πρέπει νά μεταχειρίζεσαι διαφορετικήν λέξιν π.χ. «γκαϊύ» ένω και τά δύο «πούστης-γκαϊύ» σημαίνουν τό ίδιο πράγμα. Άναλογικώς μία γυνή θά θίγεται αν τήν άποκαλῆς «πουτάνα» ένω δέν θά θίγεται, αν τήν άποκαλῆς «πόρνη». Τό όρθόν είναι νά όνοματίζωμεν τά πάντα, μέ τό όνομά των.

Η προσπάθεια τών κιναιδων νά επιβληθοῦν στην δημοσίαν ζωήν, διά τῆς προβολῆς από τά ΜΜΕ και διά παικίλων νομιμοποιήσεων έγένετο πάντοτε, μέ τήν βοήθειαν του κράτους! Δηλαδή μέ τήν βοήθεια πολιτικάντηδων, πού κατεϊχαν αξιώματα π.χ. Τήν 13-4-1988 διάφοροι κίναιδοι υπέγραψαν καταστατικόν ιδρύσεως σωματείου, μέ τήν όνομασίαν «Έλληνι-

κή 'Ομοφυλοφιλική Κοινότητα» τό όποϊον τήν 5-5-1988 ύπέβαλαν στό Πρωτοδικεϊον 'Αθηνών πρός έγκρισιν. Πρίν έγκριθῆ τό καταστατικόν καί νομίμως συσταθῆ τό σωματεϊον τών κιναιδων ἡ Γενική Γραμματεία Νεότη-
 τας(!) τοῦ ύπουργείου Πολιτισμοῦ καί 'Επι-
 στημῶν σπεύδει καί χορηγεῖ τήν 25-4-1988
 μέ τήν ύπ' αριθμ. 2859/88 απόφασίν της
 300.000 δρχ. (πού τότε ἦτο σοβαρό ποσόν)
 στό σωματεῖο τών κιναιδων, ένῶ ἀκόμη δέν
 εἶχε νομίμως συσταθῆ αὐτό!

'Αδιαντρόπως στό χρηματικό ένταλμα τοῦ
 ύπουργείου Πολιτισμοῦ πού εκδίδεται
 (3733/88) ἀναφέρεται ὡς δικαιούχος ἡ
 «'Ελληνική 'Ομοφυλοφιλική Κοινότητα».
 'Υπεύθυνος τῆς ένισχύσεως τών κιναιδων ἦτο
 ἡ Μελίνα Μερκούρη.

Παραδόξως τό Πρωτοδικεϊον έγκρίνει τό
 κιναιδικόν σωματεϊον, τό όποϊον κατά τό
 καταστατικόν του (άρθ. 34) σκοπόν έχει τήν
«συμβολή στή μελέτη καί προβολή τῆς
 ὁμοφυλόφιλης έκφράσεως... στήν ἀλλαγῆ στά-
 σεως καί συμπεριφορᾶς τοῦ κοινοῦ πρός τήν
 κατεύθυνση τῆς κατανοήσεως τῆς ὁμοφυλοφι-
 λίας ὡς θεμιτῆς έρωτικῆς έκφράσεως»!

Τό κιναιδικό σωματεῖο ἀσφαλῶς ἀντίκειται στά χρηστά ἤθη πού προστατεύονται ἀπό τό σύνταγμα (ἄρθ. 5 παρ. 1) καί στόν νόμο (ἄρθ. 105 παρ. 3 Α.Κ.) πού ἀπαγορεύει σωματεῖα, μέ ἀνήθικον σκοπόν, ὅπως εἶναι αἱ σαρκικαί σχέσεις μεταξύ ὁμοφύλων, πού ἀπό τόν νόμον χαρακτηρίζονται «παρά φύση ἀσέλγεια». Ἐπίσης τό Ποινικόν Δίκαιον (Ἄ. Κονταξής: «Ποινικός Κώδιξ» τόμ. Β' σελ. 2135 κ.ἑ.) θεωρεῖ τήν ἐρωτική σχέσι μεταξύ γυναικῶν «ἀσέλγεια παρά φύσιν» (ᾄρα καί ἄρθρα 336-339 Π.Κ.). Ἐπομένως ἡ ἔννομος τάξις καί δῆ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἀρνεῖται τό «παρά φύσιν» στό ὅποῖον συστηματικῶς ἐπιδίδονται οἱ κίναῖδοι. Ἀλλά κάποιος δικαστής ἀπεδέχθη τό «παρά φύσιν», ἀπέρριψε τά «χρηστά ἤθη» καί ἐνέκρινε σωματεῖον κιναιδῶν.

Ὅταν ἀνέλαβε τήν ἐξουσίαν ἡ «Νέα Δημοκρατία» ἀπέστειλα, στόν τότε ὑπουργόν Πολιτισμοῦ καί ἐπιστημῶν τήν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Έν Αθήναις τή 20 'Ιουλίου 1990

Πρός τόν

Υπουργόν Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν

κ. Τζ. Τζανετάκην

Ἐνταῦθα

«Αξιότιμε κ. Υπουργέ,

Ἡ προκάτοχός σας κυρία Μελίνα Μερκούρη - Ντασσέν, υπό τήν ιδιότητά της ως υπουργού Πολιτισμοῦ και Ἐπιστημῶν, ἐνέκρινε τιν χρηματοδότησιν τῆς «Ομοφυλοφιλικῆς Καινότητας Ἑλλάδας» μέσω τῆς «Γενικῆς Γραμματείας Νέας Γενιάς».

Ἡ προαναφερθεῖσα χρηματοδότησις ἴτο παράνομος, ὡς αντικειμένη εἰς τά χρησά ἦθη και ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ Υπουργείου σας, τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔχει τήν προαγωγὴν τῶν Ἐπιστημῶν και τοῦ Πολιτισμοῦ και ὄχι τήν διάδοσιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Μάλιστα σὰς πληροφορῶ, ὅτι ἡ κυρία Μερκούρη, ἐνῶ ἐπεχορῆγει οικονομικῶς τοὺς κιναιδούς, ἀπέρριψε αἴτησιν συμπαραστάσεως εἰς ἐπιστήμονας ἐρευνητὰς διὰ τήν ἀποκρυπτογράφησιν τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς Γραμμικῆς Γραφίης Α.

Ὡς Ἕλληνα φορολογούμενος πολίτης ἀντιλαμβάνομαι ὅτι εἶναι δυνατόν να γίνουσι καταχρήσεις δημοσίου χρήματος, ἀλλὰ θεωρῶ ἀδιανόητον, χρήματα τῶν φορολογουμένων να διατίθενται υπέρ ὀργανώσεων ὀμοφυλοφίλων καὶ εἰς τοῦτο θα συμφωνήσῃς μὴ ἔχων τὸ ἦθος τῆς κυρίας Μερκούρη. Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, κ. Υπουργέ νά σάς ρωτήσω τά ἀκόλουθα:

1. Προτίθεσθε να συνεχίσετε τὴν χρηματοδότησιν τῆς «Ὀμοφυλοφιλικῆς Κοινότητος Ἑλλάδος», τῆς ὁποίας προεδρεύει ὁ συνεργάτης τοῦ βουλευτοῦ κ. Γεωργίου Παπανδρέου, Βαλλιανάτος;
2. Σκοπεύετε να ἀναζητήσετε τὰ παρανόμως καταβληθέντα χρήματα εἰς τοὺς κιναιίδους;
3. Δύνασθε νά μὲ πληροφορήσετε ποῖος ὑπάλληλος τοῦ Υπουργείου σας εἰσηγήθη τὴν χρηματοδότησιν τῶν Ὀμοφυλοφίλων;

Ἐν ἀναμονῇ ἀπαντήσεώς σας

διατελῶ μετὰ τιμῆς»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Ἐπί τῆς ἀνωτέρω ἀναφορᾶς-αἰτήσεώς μου πού ἐστάλη συστημένη στό Ἰπουργεῖον

(ἀριθμ. 6167/23-7-90) ὁ κ. Τζανετάκης δέν κατεδέχθη νά μοῦ ἀπαντήση κατά παράβασιν τοῦ Συντάγματος (ἄρθ. 10) καί τῆς δεοντολογίας. Προφανῶς διότι ἤθελε νά ὑποστηρίξη τούς κιναιδούς. Ἄλλην ἐξήγησιν δέν βλέπω. Τήν ἐπιστολήν μου αὐτήν παρέλαβε ὁ Πάνος Βίγλαρης (Ἰωάννης Μπαλάσκας) στό βιβλίον του: «Ὁ λαός μας ἐν ἐκπεσμῶ, πῶς ἀνορθοῦται,» (ἐκδ. 1991, σελ. 49-50) καί πάλιν τό ὑπουργεῖον Πολιτισμοῦ καί Ἐπιστημῶν ἐσιώπησε...

Παρά τās προσπαθείας, πού συνεχῶς καταβάλλουν οἱ κιναιδοὶ δέν κατώρθωσαν νά ἀναγνωρισθοῦν, ὑπό τῆς κοινωνίας. Διάφοροι «προοδευτικοί» καί πρό παντός οἱ ἐξουσιάζοντες τά ΜΜΕ ἐνισχύουν ὅσον δύνανται τούς ὁμοφυλοφίλους, μέ χρήματα, δημοσιότητα κ.τ.λ. Ἄλλά οἱ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι κάθε κοινωνίας δέν συμβιβάζονται, μέ τούς ἀνωμάλους. Ἀκόμη καί στήν Ἀμερικὴν τούς ἔχουν στήν ἄκρην π.χ. στά «Νέα» (16-11-2002) διαβάζομεν:

«Ἀπέλυσαν γκέι στρατιῶτες

Ευνέα γλωσσομαθεῖς στρατιῶτες, μεταξύ των οποίων ἔξι αραβόφωνοι, ἀπολύθηκαν ἀπό τον ἀμερικανικό στρατό ἐπειδή ἴταν

ομοφυλόφιλοι. Επτά από τους στρατιώτες απολύθηκαν όταν είπαν στους ανωτέρους τους ότι είναι γκέι και άλλοι δύο όταν συνελήφθησαν μαζί σε ώρα που θα έπρεπε να βρίσκονται στα καταλύματά τους, δήλωσε χθες στο Σαν Φρανσίσκο εκπρόσωπος δικτύου νομικής προστασίας των στρατευμένων, μιας οργάνωσης που υπερασπίζεται τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων στις αμερικανικές Ένοπλες Δυνάμεις».

Προσωπικῶς, ὅπως κάθε ἐλεύθερος ἄνθρωπος, πιστεύω στήν ἀτομικήν ἐλευθερίαν, μέ ὄριον τό Ἐθνικόν συμφέρον ἢ ἀλλοιῶτικα τό συμφέρον τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας. Ὅπωςδῆποτε ἀνήκω εἰς ἐκείνους, πού ἀρνοῦνται τήν διαφθοράν τῶν ἡθῶν, διότι αὐτή τελικῶς βλάπτει τήν κοινωνίαν, τήν ἐθνικήν κοινωνίαν, ἐφ' ὅσον ἄλλη δέν ὑπάρχει.

Στό χῶρο τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν κινοῦνται οἱ ὁμοφυλόφιλοι, οἱ ὁποῖοι ἐάν περιορίζονται, στόν ἀτομικό τους ἐκφυλισμό δέν ἀποτελοῦν κοινωνικό κίνδυνο. Ὅταν ὅμως ἐπιδιώκουν διάδοσιν τῆς ἀνωμαλίας των, δικαιολόγησιν καί νομιμοποίησιν αὐτῆς, ἀμέσως

καθίστανται επικίνδυνοι φθορεῖς ἡθῶν καί σάν τέτοιοι πρέπει νά ἀντιμετωπισθοῦν, τόσον οἱ ὁμοφυλόφιλοι καί περισσότερο ἀκόμη οἱ ὑποστηρικταί των.

Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ἀπό τὰς συζητήσεις πού εἶχα μέ ὑποστηρικτάς τῶν κιναιδῶν, ὅτι δέν τοὺς ὑποστηρίζουν, ἐπειδή τό πιστεύουν, ἀλλ' ἐπειδή ἐπιθυμοῦν νά φαίνωνται «προοδευτικοί» ὅπως καί ἄλλοῦ ἐπισημαίνω. Αὐτοί οἱ ὑποστηρικταί εἶναι ἀνήθικοι καί χειρότεροι ἀπό τοὺς ὁμοφυλοφίλους, διότι σύν τοῖς ἄλλοις ψεύδονται.

Ἔχω τήν γνώμην, ὅτι ἂν δέν ὑπῆρχαν οἱ ὑποστηρικταί τῶν ὁμοφυλοφίλων (ΜΜΕ καί πολιτικάντηδες) οἱ κιναιδοὶ θά παρεμερίζοντο, ἐκτός κοινωνίας. Ἐξ αἰτίας ὅμως τῶν ὑποστηρικτῶν τους ἔχουν δημοσιότητα, προβολή, δημόσιον βῆμα ὁμιλίας, πολιτική καί οικονομική ἐνίσχυσι καί πίσω ἀπό ὅλα αὐτά ὁ ὑποκινητής διεθνῆς σιωνισμός.

Πάντως πρέπει νά σημειώσω, ὅτι ὅσοι τηλεπαρουσιασταί προβάλλουν ἐκπροσώπους τῶν ὁμοφυλοφίλων εἶναι καί οἱ ἴδιοι κιναιδοὶ ἢ ἔστω κιναιδίζουν. Αἱ τηλεοράσεις μάλιστα θεωροῦν ἀναγκαῖον νά ἀκούγωνται αἱ ἀπόψεις τῶν

όμοφυλοφίλων, λόγω έγκυρότητός των! π.χ. ή τηλεόρασις MEGA τήν 10-9-2005 και ώραν 23.30 άναμετέδωσε (τάχα τόσο ένδιαφέρουσα ήτο) έκπομπήν μέ καλεσμένο τόν Γρ. Βαλλιανάτο, πού άδιαντρόπως έδήλωσε, ότι του άρέσουν οι άνδρες, ένω ό παρουσιαστής και ή παρουσιάστρια έχαριεντίζοντο μαζί του και άπεκάλεσαν τόν κιναιδισμό: «ίδιαιτερότητα»!

Τήν άνωτέρω έκπομπή προβολής τής όμοφυλοφιλίας έκαναν ό Φ. Σεργουλόπουλος και ή Μ. Μπακοδήμου. Ντροπή τους.

7. Προοδευτική «έπιστήμη» καί κίναιδοι.

Η ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ πολιτικάντηδων επέτυχαν οί αξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι νά διστάζουν, διά νά μή πῶ νά φοβοῦνται, νά καταφερθοῦν ἐναντίον τῶν ὁμοφυλοφίλων. Μέσα των σκέπτονται, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ἐλάττωμα, ἀλλά τήν σκέψιν των δέν τήν ἐξωτερικεύουν, ἐπειδή ἀνησυχοῦν μήπως τούς κατηγορήσουν οί τάχα προοδευτικοί. Ἐκεῖ ἐφθάσαμεν οί ὁμοφυλόφιλοι νά διαμορφώνουν τήν κοινήν γνώμην. Αὐτό πρέπει νά σταματήσῃ. *Οἱ φυσιολογικοὶ ἄνθρωποι δέν θά ὑποκύβουν στούς ἀνωμάλους.* Δέν πρέπει. Δι' αὐτό ὅταν ἔρχεται ἡ συζήτησις μή

μένετε σιωπηλοί, μή φέρεσθε μέ άπάθεια. Όχι. Άμέσως καταγγείλατε τούς διεστραμμένους, οί όποιοι άδικοί, από τούς νόμους τής φύσεως προσπαθοῦν νά δικαιωθοῦν, από τούς νόμους τοῦ κράτους. Οί νόμοι τής φύσεως ὅμως εἶναι άνίκητοι. Οί θηλυκίζοντες ὁμοφυλόφιλοι δέν θά γίνουν γυναῖκες, οὔτε αἱ άρσενικίζουσai λεσβίαι θά γίνουν άνδρες. Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι καταδικασμένη νά μείνη στό κοινωνικό περιθώριον, ὅπου συνωστίζονται αἱ διαστροφαι. Ἡ ὑγιής ψυχικῶς, ἠθικῶς καί σωματικῶς κοινωνία καταφρονεῖ τήν ὁμοφυλοφιλία, τήν ὁποίαν ὑποστηρίζουν διεφθαρμένοι, ὕποπτοι καί ψευτοπροοδευτικοί. Οί τελευταῖοι οὔδέποτε θά ἤθελαν νά δοῦν τό παιδί των ὁμοφυλόφιλο. Τώρα λέγουν, ὅτι ἂν τό παιδί των ἐπιλέξη τήν ὁμοφυλοφιλιαν θά τό ἐδέχοντο. Ψεῦδος. Ὑποκρισία.

Βασική αρχή τοῦ δικαίου, ἀλλοιώτικα πάσης ἐνόμου τάξεως, εἶναι οί νόμοι τής πολιτείας νά συνάδουν, πρὸς τούς νόμους τής φύσεως. Ἄλλοίμονον ἂν ἡ νομοθεσία ἐνός κράτους προέβλεπε ρυθμίσεις ἀντιθέτους, πρὸς τούς φυσικούς νόμους. Τότε ἡ κοινωνία θά διελύετο, από ἐσωτερικήν σῆψιν. Πρόοδος εἶναι

νά προάγης τά φυσικά σου προσόντα. Δέν είναι πρόοδος νά ἀντιτίθεται στην φύσιν, είτε τοῦ ἀνδρός, είτε τῆς γυναικός.

Ἐκτός ἀπό τήν παραβίασι τοῦ φυσικοῦ νόμου, πού καθιέρωσε, ἀπό τήν ἐμφάνισι τῆς ζωῆς τό ἄρρεν καί τό θῆλυ (τρίτο φύλο δέν ὑπάρχει) ἔχομεν καί τήν παραβίασι τοῦ αἰσθητικοῦ νόμου, διότι εἶναι πράγματι ἀντιαισθητικόν νά βλέπης ἕναν μαντράχαλο, πού προσπαθεῖ νά λικνισθῆ μέ γυναικεῖο βηματισμό ἢ νά γυμνώνεται κάποιος ὁμοφυλόφιλος, πού γυναιοφέρνει καί νά τοῦ κρέμεται ἕνα πέος. Ὡς δικηγόρος εἶδα πολλές φορές τήν Δευτέρα πρωΐ νά ὀδηγοῦν στό Αὐτόφωρο Δικαστήριον συλληφθέντας ἐκδιδομένους ὁμοφυλόφιλους. Τό θέαμά των ἦτο οἰκτρόν καί δέν δύναται νά εἶναι ἀλλοιῶς, ὅταν ἐντός γυναικείας περιβολῆς εὐρίσκεται ἕνας ἀξύριστος ἄνδρας. Ἐκτός ἀπό οἰκτρόν τό θέαμα προκαλεῖ λύπην, διά τόν ἐξευτελισμόν, πού ὑφίστανται ἐκεῖνα τά νέα παιδιά, πού ὁ κόσμος τά βλέπει μέ ἀηδία ἢ διάθεσι εἰρωνίας. Εἶναι σωστό αὐτό; Ἐσεῖς τί πιστεύετε; μήπως ἔπρεπε νά τά συγχαροῦν; Βεβαίως συμφωνῶ, ὅτι ἡ παθολογική κατάστασις των πρέπει νά διορ-

θωθῆ, ὅταν αὐτό εἶναι δυνατόν ἀνατομικῶς κι ἂν εἶναι ἀδύνατον τότε νά παραμερισθοῦν, ὡς ἔκφυλα πρόσωπα κι' ὄχι νά μᾶς τοὺς προβά- λουν στήν τηλεόρασι, ὅπου μέ αὐθάδεια χιλίων πιθήκων μᾶς παραδίδουν μαθήματα συμπερι- φορᾶς καί κατηγοροῦν τήν κοινωνίαν ὡς ἀνα- χρονιστικήν, ἐπειδὴ δέν ἀποδέχεται τήν δια- στροφήν των.

Ἡ αἰσθητικὴ πλευρά τῆς ὁμοφυλοφιλίας δέν εἶναι κάτι σημαντικόν, ἀλλά τήν ἀνέφερα χάριν τῆς πληρότητος τοῦ θέματος καί διὰ νά δείξω, ὅτι στήν ὁμοφυλοφιλία δέν ὑπάρχει κάτι, πού νά θεωρῆται καλόν ἢ ἔστω ὠφέλιμον, ἀπεναν- τίας πρόκειται περί ψυχοσωματικῆς ἀνωμα- λίας, πού εἶναι φαινόμενον ἀντιφυσιολογικόν, ἀντικοινωνικόν, ἀντιθητικόν, ἀντιαισθητικόν... Δέν ἔχει οὔτε ἓνα ὑπέρ. Δέν ἔχει οὔτε ἓνα θετικόν. Καί δι' αὐτό ὅσοι τήν ὑποστηρίζουν εἶναι στεῖροι *ἀρνηταί τῆς πραγματικότητος*.

Οἱ περισσότεροι εἰδικοί ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται μέ τό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας διστα- κτικῶς, μήπως καί δεχθοῦν ἐπίθεσι, ἀπό τοὺς ὁμοφυλοφίλους ἢ μήπως κακοχαρακτηρισθοῦν, ἂν ἐκφέρουν ἐπιστημονικήν γνώμην, πού δέν ἀρέσει, στοὺς διεστραμμένους. Ἔτσι ἐκεῖνοι οἱ

έπιστήμονες χρησιμοποιούν επίλεγμένες εκφράσεις π.χ. τήν ψυχοσωματικήν άνωμαλίαν, πού ό άνήρ έλκεται από άνδρα και ή γυνή από γυναίκα τήν άποκαλοϋν, μέ τόν γενικόλογο όρισμό: «διαταραχές τής ταυτότητας του φύλου». Σχετικώς ό καθηγητής στά Τ.Ε.Ι. τής ψυχιατρικής Εύάγ. Παπαγεωργίου γράφει («Ψυχιατρική» Άθ. 2004, σελ. 2004).

«Διαταραχές τής ταυτότητας του φύλου.

Πρόκειται για κοταστάσεις στις οποίες το άτομο εμφανίζει σεξουαλική συμπεριφορά η οποία αποκλίνει από τα γενετήσια χαρακτηριστικά της βιολογικής του ταυτότητας. Κυριότερες μορφές έκφρασης των συμπεριφορών αυτών είναι η ομοφυλοφιλία, ο τρανσεξουαλισμός ή διαφυλετική διαταραχή και ο τρανβεστιτισμός ή παρενδυσία.

Όσο αφορά την ομοφυλοφιλία, πρόκειται για τη σεξουαλική έλξη ενός ατόμου προς άτομα του ιδίου με αυτό φύλου. Στις περιπτώσεις αυτές συμβαίνει η σεξουαλική παρόρμηση του ατόμου να ακολουθεί τις ενορμήσεις του αντίθετου φύλου. Τότε ο άντρας θα επιθυμεί τον άντρα, ενώ η γυναίκα θα ήθελε να «συνουσιαστεί» με μια άλλη γυναίκα.

Η ομοφυλοφιλική σεξουαλική προτίμηση είναι τόσο διαδεδομένη, ώστε από μόνη της να μη θεωρείται πια ψυχιατρική διαταραχή. Εξ άλλου στα ομοφυλόφιλα άτομα θα αυναντήσουμε ολόκληρο το φάσμα της ψυχοπαθολογίας που βρίσκουμε και στα ετεροφυλόφιλα».

Εϊλικρινῶς ἀπορῶ, μέ τήν «ἐπιστημονικήν ἄποψιν», κατά τήν ὁποίαν, ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι τόσο διαδεδομένη, ὥστε ἀπό μόνη της νά μή θεωρῆται πιά ψυχιατρική διαταραχή. Ἄρα αἱ ψυχικαί διαταραχαί ἐξαρτῶνται, ἀπό τό πόσον εἶναι διαδεδομένα! Ἄπό ποίαν ποσότητα καί ἄνω ἔχομεν ψυχιατρική διαταραχή; Δηλαδή μᾶς λέγουν ὀλίγοι ἤ ἔστω ἐλάχιστοι ὁμοφυλόφιλοι ἔχουν ψυχιατρική διαταραχή, ἐνῶ πολλοί ὁμοφυλόφιλοι δέν ἔχουν ψυχικήν διαταραχήν! Εἶναι ὡσάν νά λέγωμεν ὀλίγοι φυματικοί εἶναι ἀσθενεῖς, ἐνῶ πολλοί φυματικοί δέν εἶναι ἀσθενεῖς. Τοῦλάχιστον παραδέχονται, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀποτελεῖ «διαταραχήν τῆς ταυτότητας τοῦ φύλου».

Ὁ καθηγητής τῆς ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ν. Βαϊδάκης («Ἡ σεξουαλική συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου» ἐκδ.

«**ΒΗΤΑ**» Άθ. 2005, σελ. 149 κ.έ.) γράφει:
 «**Νομοθέτες** επεδίωξαν το ίδιο πράγμα, χαρακτηρίζοντας την ομοφυλοφιλία παράνομη και αξιόποινη πράξη, ενώ οι ψυχίατροι, κατατάσσοντάς την στις ψυχικές διαταραχές, προσπάθησαν να τη «θεραπεύσουν». Ωστόσο, καμιά απ' αυτές τις ενέργειες δεν πέτυχε την εξάλειψη της ομοφυλοφιλίας. Αυτό όμως που κατόρθωναν συχνά ήταν να εμφυσήσουν στο ομοφυλόφιλο άτομο ένα συναίσθημα ενοχής και αποξένωσης. Απλοί άνθρωποι αλλά και επιστήμονες εκφράζουν καταδικαστικές θέσεις, που διαμορφώνουν ένα εχθρικό κοινωνικό κλίμα προς τα ομοφυλόφιλα άτομα. Αυτό πάντως δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς η ομοφυλοφιλία ήταν -και συνεχίζει να αποτελεί- ένα ισχυρό «ταμπού» της ανθρώπινης σεξουαλικότητας και κατά πάσα πιθανότητα θα εξακολουθεί να είναι για αρκετό ακόμα καιρό. Πρόσφατα, με την εμφάνιση του **AIDS**, η ομοφυλοφιλία, έγινε πάλι το επίκεντρο πολλών συζητήσεων. Η ομοφυλοφιλία θεωρείται μια έκφραση της ανθρώπινης σεξουαλικότητας, η οποία βέβαια δεν προάγει την αναπαραγωγή του είδους».

Βεβαίως οι νομοθέται και οι ψυχίατροι δέν κατώρθωσαν νά εξαλείψουν τήν όμοφυλοφιλία, όπως δέν κατώρθωσαν νά εξαλείψουν τόν φόνον, τήν κλοπήν κ.τ.λ. πού όπως και ή όμοφυλοφιλία θά εξακολουθοῦν νά υπάρχουν, ως αντικοινωνικά φαινόμενα. Έπειδή δέν κατωρθώθη ή εξαλείψις των δέν σημαίνει, ότι πρέπει νά τά δεχθῶμεν και νά τά νομιμοποιήσωμεν. Ό κ. καθηγητής θεωρεῖ τήν όμοφυλοφιλία ως «μία έκφραση τῆς ανθρώπινης σεξουαλικότητας». Σύμφωναι, όπως «έκφραση τῆς ανθρώπινης σεξουαλικότητας» είναι ή κτηνοβασία, ή κοπρολαγνεία, ό αὐνανισμός κ.τ.λ. Η έκφρασις τῆς ανθρώπινης «σεξουαλικότητος» είναι φυσική και ἀνώμαλος. Η όμοφυλοφιλία τί είναι από τά δύο; Τήν ἀπάντησι δίδει ό Ellis ἕνας από τούς σημαντικωτέρους συγγραφείς για τή σεξουαλικότητα.

Ό Ellis όρίζει τήν όμοφυλοφιλία ως: «σεξουαλικό ένστικτο πού ἔμφυτα στρέφεται ἀνώμαλα πρὸς πρόσωπα τοῦ ἰδίου φύλου» (ένθ. ἄνωτ. σελ. 153).

Περαιτέρω διαβάζομεν στό προαναφερθέν σύγγραμμα, ότι:

«Η παραδοσιακή θέση θεωρεί την ομοφυλοφιλία ως ένα είδος αρρώστιας ή, στην καλύτερη περίπτωση, ως μια εκδήλωση διαταραγμένης προσωπικότητας. Τέτοιες απόψεις υποστηρίζονται ακόμα σε αρκετά ιατρικά συγγράμματα.

Σύμφωνα με τον *Marmor*, οι υποστηρικτές της άποψης ότι η ομοφυλοφιλία αποτελεί ψυχοπαθολογική εκδήλωση στηρίζονται στις εξής θέσεις: (α) Η ομοφυλοφιλία είναι μια παρέκκλιση από το βιολογικό κανόνα, δηλαδή δεν προάγει την αναπαραγωγή του είδους. Πίσω απ' αυτή την άποψη υπάρχει η θέση ότι η ετεροφυλοφιλία είναι ο βιολογικός κανόνας και, άρα, η φυσιολογική κατάληξη της ψυχοσεξουαλικής ανάπτυξης... κ.τ.λ., κ.τ.λ.»

καί από τήν παραδοσιακή θέσι ἐφθάσαμεν κατόπιν διαμαρτυριῶν τῶν ὁμοφυλοφίλων!!! στά ἀκόλουθα παράδοξα (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 176-177):

«Η θέση της «ομοφυλοφιλίας» ως διαγνωστικής κατηγορίας άλλαξε σημαντικά από το 1960. Στην πρώτη έκδοση του Διαγνωστι-

κού και Στατιστικού Εγχειριδίου για τις Ψυχικές Διαταραχές (*DSM-I*), που δημοσιεύτηκε το 1952 από την Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία, η ομοφυλοφιλία κατατάσσεται από την κοινωνικοπαθητική (*sociopathic*) διαταραχή της προσωπικότητας ως σεξουαλική παρέκκλιση και αποτελούσε παθολογική συμπεριφορά.

Στη δεύτερη έκδοση του *DSM-II*, που δημοσιεύτηκε το 1968, δεν υπήρχε πλέον η κατηγορία της κοινωνικοπαθητικής διαταραχής της προσωπικότητας, αλλά η ομοφυλοφιλία παρέμενε ενταγμένη στις σεξουαλικές παρεκκλίσεις, ενώ τα άτομα με τις παρεκκλίσεις περιγράφονταν ως ανάκαινα να αποκαταστήσουν φυσιολογική σεξουαλική συμπεριφορά προς χάρη της παρεκκλίνουσας πρακτικής.

Το 1973, μετά από πολλές διαμαρτυρίες των ομοφυλοφίλων και με την υποστήριξη πολλών ψυχιάτρων, η Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία αποφάσισε να αφαιρέσει την ομοφυλοφιλία από τις διαγνώσεις των ψυχικών διαταραχών. Η απόφαση αυτή προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις και το θέμα τέθηκε σε ψηφοφορία μεταξύ των μελών της Αμερικανικής

νικής Ψυχιατρικής Εταιρείας, η οποία με ποσοστό 58% (λίγο περισσότεροι από 10.000 ψήφοι) επικύρωσε την απόφαση. Ωστόσο, η απόφαση αυτή δεν έγινε αποδεκτή από πολλούς ψυχιάτρους, όπως φάνηκε από μια ψηφοφορία που διεξήγαγε το περιοδικό *Medical Aspect of Human Sexuality* το 1977 και στην οποία από τους πρώτους 2.500 (εκτός των 10.000 που ψήφισαν) που απάντησαν, το 69% θεωρούσε την ομοφυλοφιλία ως παθολογική και όχι ως μια φυσιολογική ποικιλία. Παρόλα αυτά, η επίσημη άποψη παρέμεινε και στο *DSM-III*, που δημοσιεύτηκε το 1980, η ομοφυλοφιλία δεν εμφανίζεται ως διάγνωση. Αναφέρεται όμως η εγωδιστονική ομοφυλοφιλία στην κατάταξη των ψυχοσεξουαλικών διαταραχών, με την έννοια ότι αποτελεί ψυχολογική διαταραχή μόνο για όσους ομοφυλόφιλους είχαν πρόβλημα. Τα διαγνωστικά κριτήρια της διαταραχής αυτής απαιτούσαν ο ομοφυλοφιλικός προσανατολισμός να είναι μια επίμονη και βαθιά ριζωμένη άποψη του ατόμου, ήπια δυσφορική (δηλαδή, να μην είναι αρεστή στο άτομο), ενώ από μόνη της η σύγκρουση

του ομοφυλοφίλου με την κοινωνία δεν αξιολογείται για τη διάγνωση».

Πρός τιμήν του ό Έλληνα καθηγητής έπι-
κρίνει τήν λήψη έπιστημονικών αποφάσεων, μέ
τήν μέθοδο τής ψηφοφορίας, πού είναι μέν
δημοκρατική, άλλ' όχι έπιστημονική:

*«Είναι, ωστόσο, τουλάχιστον περίεργο μια
επιστημονική εταιρεία να ορίζει με ψηφοφο-
ρία (ακόμα και αν ψηφίζουν υποτιθέμενες
αυθεντίες) αν μια κατάσταση αποτελεί διατα-
ραχή ή όχι. Η ιστορία επιστημονικών διενέ-
ξεων που φορτίζονται με συναισθηματισμούς
δεν διευκρινίζεται, παρά με καθαρές σκέψεις
και ορθολογική αξιολόγηση των δεδομένων.»*
(ένθ. άνωτ.)

Στό βιβλίον του καθηγητού του πανεπι-
στημίου Άθηνών Γ. Κρεατσά («Σεξουαλική
Άγωγή» έκδ. «Έλληνικά γράμματα» Άθ. 2003,
σελ. 229 κ.έ.) ό συνάδελφος του Ν. Σαλάκος,
χαρακτηρίζει τήν κτηνοβασία, ήδονοβλεψία,
έπιδειξιομανία, νεκροφιλία κ.τ.λ. καθώς και
τήν όμοφυλοφιλία ως «διαταραχές τής σεξουα-
λικής συμπεριφοράς».

Ὁ ψυχίατρος Ν. Μάνος στό σύγγραμμά του: «*Βασικά στοιχεία κλινικῆς ψυχιατρικῆς*» («University studio press» Θεσσαλονίκη 1997, σελ. 682,690,693) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «οἱ σεξουαλικές παρεκκλίσεις παλιότερα ὀνομάζονταν σεξουαλικές διαστροφές». Παλιότερα. Πόσο παλιότερα; Νά καί ἡ λεκτική ὠραιοποίησης τῆς χυδαιότητος: «παλιότερα» ἡ κοπρολαγνεία, ἡ νεκροφιλία, ἡ κτηνοβασία κ.τ.λ. «ὀνομάζονταν σεξουαλικές διαστροφές» τώρα καλοῦνται «σεξουαλικές παρεκκλίσεις»! Δηλαδή τό πρόστυχο περιεχόμενο μετέβαλε τό ὄνομα καί μόνον. Ὁ κ. Μάνος γράφει, ὅτι:

«Πάρα πολλοί ἄνθρωποι θεωροῦν τιν ετεροφυλοφιλία σαν κάτι δεδομένο στις σχέσεις τους με τους ἄλλους ανθρώπους και σαν τιν μόνη φυσιολογική ή επικραπή σεξουαλική λειτουργία. Υπάρχει, ὅμως, ἕνας μέγας ἀριθμός ἀντρῶν καί γυναικῶν που προτιμοῦν σεξουαλικούς συντρόφους του ἰδίου φύλου».

Ὁ συγγραφεύς ἀποφεύγει νά πάρη θέσιν, ἄν ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι φυσιολογική σεξουαλική λειτουργία, διότι ἄν ἰσχυρισθῆ κάτι τέτοιο ὅλοι θά γελάσουν. Προσθέτει ὅμως κάτι, πού δικαιο-

ολογεῖ τήν ὁμοφυλοφιλία, διότι παραπλανητικῶς γράφει:

«Γιατί ἄλλοι ἄνθρωποι αναπτύσσουν ετεροφυλόφιλο και ἄλλοι ὁμοφυλόφιλο προσανατολισμό; Δεν υπάρχουν ξεκάθαρες ἀπαντήσεις.»

Ἔτσι ἔ; διερωτᾶται γιατί ἄλλοι ἄνθρωποι ἀναπτύσσουν ἑτεροφυλόφιλο καί ἄλλοι ὁμοφυλόφιλο προσανατολισμό; καί δέν εὐρίσκει ἀπάντησι. *Μά ὁ φυσικός νόμος εἶναι ἡ ἑτεροφυλοφιλία καί δι' αὐτό τήν προτιμοῦν οἱ ἄνθρωποι, διότι ἂν ὅλοι διαλέξουν τήν ὁμοφυλοφιλία θά ἐξαφανισθῇ τό ἀνθρώπινο εἶδος. Ἐκ φύσεως λοιπόν ὑπάρχει ἡ ἔλξις ἄρρενος καί θήλεως. Ἐκ φύσεως ἔλκονται τά ἀντίθετα φύλα κι' ὄχι τά ὅμοια. Γράφων ὅμως, ὅτι ἄλλοι ἄνθρωποι προτιμοῦν τήν ἑτεροφυλοφιλία κι' ἄλλοι τήν ὁμοφυλοφιλία παραπλανᾶ, διότι εἶναι ὡσάν νά λέγη ἄλλοι προτιμοῦν τό βουνό κι' ἄλλοι τήν θάλασσα, (δύο ἐξ ἴσου ἀποδεκτά), ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ἄλλοι προτιμοῦν τήν φύσιν καί ἄλλοι τήν παραφύσιν.*

Τέλος σχετικῶς μέ τήν ὁμοφυλοφιλίαν ἀφιερώνει κεφάλαιον διά τήν θεραπείαν της! Γράφει:

«Πολλά είδη θεραπειών έχουν χρησιμοποιηθεί στην προσπάθεια να βοηθήσουμε τα άτομα που θέλουν να αλλάξουν τον ομοφυλοφιλικό τους προσανατολισμό. Ψυχοθεραπεία, ψυχανάλυση και θεραπεία συμπεριφοράς είναι οι πιο συνηθισμένοι τρόποι, όλοι, όμως, είχαν περιορισμένη αποτελεσματικότητα. Ορισμένοι κλινικοί υπολογίζουν ότι το ένα τρίτο των ομοφυλόφιλων αντρών που αρχίζουν θεραπεία με σκοπό την αλλαγή του σεξουαλικού τους προσανατολισμού επιτυγχάνουν ν' αλλάξουν τον προσανατολισμό τους σε ετεροφυλοφιλικό. Άλλοι, όμως, είναι πιο απαισιόδοξοι για την πιθανότητα επίτευξης αλλαγής διάρκειας του σεξουαλικού προσανατολισμού με τη βοήθεια οποιασδήποτε θεραπείας. Για τους άντρες, παράγοντες που φαίνονται να είναι υπέρ της πιθανότητας επίτευξης ετεροφυλοφιλικού προσανατολισμού είναι η ηλικία (κάτω των 35 ετών), κάποια εμπειρία με ετεροφυλόφιλη διέγερση και υψηλός βαθμός κινητοποίησης για αλλαγή. Πολύ λίγα στοιχεία υπάρχουν για ομοφυλόφιλες γυναίκες».

“Αρα, βλέπετε, υπάρχουν άτομα, πού θέλουν νά αλλάξουν τόν όμοφυλοφιλικό τους προσανατολισμό. Άσφαλῶς οὐδείς έτεροφυλόφιλος θέλει νά αλλάξει τόν έτεροφυλοφιλικό του προσανατολισμό καί νά γίνη όμοφυλόφιλος.

Οί όμοφυλόφιλοι (καί εἰς αὐτούς εὐγε) προσφεύγουν εἰς πολλά εἶδη θεραπειῶν, διά νά επανέλθουν στήν φυσιολογική ζωή.

Οἱ καθηγηταί τῆς ψυχολογίας καί τῆς βιολογίας ἀναγνωρίζουν δύο γένη: τό ἀρσενικό καί τό θηλυκό, διά τά ὁποῖα καθιερώθη ὁ ὅρος «φῦλον» πού προσδιορίζεται ἀπό σωματικές διαφοράς καί ἀναγνωρίζεται ἐπίσης, ὅτι ἡ φύσις ἀνέθεσε στό κάθε φῦλον συγκεκριμένον ρόλον:

«Χρησιμοποιούμε τῆ λέξη «φύλο» ὅταν αναφερόμαστε στα δύο γένη, το αρσενικό και το θηλυκό, τον άντρα και τῆ γυναίκα και χαρακτηρίζουμε με τον ὄρο αὐτό βασικά τις βιολογικές - σωματικές του ἰδιαπερότῃες. Με σύγχρονες διαγνωστικές μεθόδους το φύλο μπορεί να διαπιστωθεῖ κίῶλας ἀπό τον πέμπτο μήνα τῆς κύησης.

Υπάρχει ἐπίσης μια διαφοροποίηση του ρόλου των φύλων στην αναπαραγωγή η διαφοροποίηση αὐτή φαίνεται στο ὅτι η

κύηση, ο τοκετός και ο θηλασμός έχουν από τη φύση επιφυλαχτεί για τη γυναίκα. Εδώ τελειώνουν όλες οι βιολογικές διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα».

(Ν. Παπαδόπουλος:
«Ψυχολογία» 'Αθ. 2001, σελ. 147)

Οί όμοφυλόφιλοι εις ποῖον φύλον ἀνήκουν; καί τί ἔχει ἐπιφυλάξει ἡ φύσις δι' αὐτούς; Πουθενά καί τίποτε. Διότι εἶναι ἐκτός καί ἐναντίον τῆς φύσεως.

Ὁ ἴδιος καθηγητής στό βιβλίο του, πού προανέφερα (σελ. 104) στό κεφάλαιο περί σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς ἀναφέρει:

«Στην εκλογή συντρόφου του άλλου φύλου σπουδαίό ρόλο παίζουν οι συνομήλικοι φίλοι του εφήβου και οι εμπειρίες του. Ο πρώτες ερωτικές ή και σεξουαλικές εμπειρίες αποτελούν για μια ομάδα εφήβων αφετηρία - γνώρισμα μιας νέας κατάστασης στην εξέλιξή τους γενικά και στην ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους (Οχι σπάνια μάλιστα θεωρούνται ως επικύρωση του «ανδρισμού» του νέου και ασφαλώς αυτή η επικύρωση δεν είναι καθόλου απαραίτητη για τη φυσιολογι-

κή εξέλιξη της σεξουαλικής λειτουργίας). Οι πρώτες επαφές με το άλλο φύλο, με ερωτικό χαρακτήρα, γίνονται συνήθως στα 14-16 χρόνια (στα ευρωπαϊκά πλαίσια). Πρόκειται σ' αυτή την ηλικία βασικά για σχέσεις αγάπης με «ρομαντικό» περιεχόμενο. Όμως εξυπηρειούν την ανάγκη του ατόμου για γνωριμία με το άλλο φύλο και το προετοιμάζουν για μια ουσιαστικότερη σχέση. Η σχέση αυτή χαρακτηρίζεται από αμοιβαία παροχή και αποδοχή (που σημαίνει ότι κανένας από τους δύο συντρόφους στη γενετήσια σχέση δεν μπορεί να είναι για τον άλλο απλώς ένα αντικείμενο). Αυτό σημαίνει ότι έτσι δίνεται η ευκαιρία και η δυνατότητα ανάπτυξης προσωπικής ευθύνης για τον άλλο και για τις συνέπειες μιας συντροφικής σχέσης ανάμεσα στον νέο και τη νέα».

Ἡ φυσιολογική ἐξέλιξις τῆς σεξουαλικῆς λειτουργίας ἀσφαλῶς δέν συμβαίνει στοὺς κιναιδούς, ὅπως συμβαίνει, σέ γνωριμία μέ τό ἄλλο φύλο ἢ σχέσεις ἀνάμεσα στό νέο καί στή νέα. Αὐτά τά φυσιολογικά δέν γίνονται στοὺς ὁμοφυλοφίλους εἴτε τοὺς νομιμοποιήσουν τόν

«γάμο» είτε όχι, διότι είναι θέματα αποκλειστικῆς ἀρμοδιότητος τῆς φύσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ κάποιοι «ειδικοί» πού ἐξετάζουν τά προβλήματα τῶν ζευγαριῶν ἐπεκτείνονται καί στά προβλήματα, πού ἀναπτύσσονται στά ζευγάρια τῶν ὁμοφυλοφίλων. Οἱ F. Dattilio καί Ch. Padesky στό βιβλίον τους: «Συμβουλευτική ζευγαριῶν» (Ἑλλ. ἔκδ. «Ἑλληνικά Γράμματα» Ἀθ. 1995, σελ. 154) ἔχουν κεφάλαιον μέ τίτλον: «Ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια» καί μᾶς ἀναλύουν, τί πρέπει νά γίνη, ὅταν ἓνα ὁμοφυλόφιλο ζευγάρι ἀντιμετωπίζει «κρίσεις στή σχέση του» π.χ.:

«Ἐάν ἓνας ἄνδρας στο ὁμοφυλόφιλο ζευγάρι ἔχει πεποηθήσεις ή φόβους ἐνάντια σπν ὁμοφυλοφιλία, τα προβλήματα σπν σχέση μπορεί να χρσπομοποιοηθούν κατά τέτοιο τρόπο ὡστε να οδπηγήσουν το άτομο να σκεφτεί: «Πιθανόν να μπν είμαι ὁμοφυλόφιλος - αυτό είναι το πρόβλημα».

Τί σκέψεις! πού θεωρεῖ πρόβλημα, τό ὅτι πιθανῶς δέν εἶναι ὁμοφυλόφιλος...

Σώνει καί καλά αὐτοί οἱ κάποιοι, ὑποτίθεται, εἰδικοί θεωροῦν ἰσοδύναμα τά φυσιολογικά

Ζευγάρια μέ τά όμοφυλόφιλα ή άλλοιώτικα τά προβλήματα, πού δημιουργοῦνται μεταξύ φυσιολογικῶν ζευγαριῶν εἶναι τά ἴδια μέ ἐκεῖνα, πού δημιουργοῦνται μεταξύ τῶν όμοφυλοφίλων ζευγαριῶν.

Ἡ «συμβουλευτική όμοφυλοφίλων ζευγαριῶν» ἀποβλέπει στό νά λύση τά τυχόν προβλήματά τους, ὥστε νά διατηρηθῆ ἡ συμβίωσις των, παραβλέπουσα, ὅτι τά όμοφυλοφιλικά ζευγάρια εἶναι αὐτά τά ἴδια τό ὅλον πρόβλημα, πού θεραπεύεται μόνον μέ τήν ἐπάνοδο -ὅπου εἶναι δυνατόν- στήν φυσιολογική σεξουαλική ζωή.

8. Ὁ ἀντικοινωνισμός τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί κίνδυνοι ἐξ αὐτῆς.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ, ΠΟΥ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝ εἰς προσωπικότητας τῆς τέχνης καί τῶν ἐπιστημῶν. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλά πρέπει νά παρατηρήσωμεν, ὅτι δέν ἔγιναν προσωπικότητες, ἐπειδή ἦσαν ὁμοφυλόφιλοι. Οὔτε ἀνεγνωρίσθησαν, διότι ἦσαν ὁμοφυλόφιλοι. Ἀπεναντίας οἱ ἴδιοι οὐδέποτε παρεδέχθησαν, ὅτι καλῶς πράττουν, οὔτε ἐζήτησαν ποτέ κάποιο δικαίωμα, ὑπέρ τῶν ὁμοφυλοφίλων, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ὑπεστήριξαν δημοσίως ἢ ἰδιωτικῶς.

Ὡστόσο οἱ κίναδοι τοὺς ἐκμεταλλεύονται

πραγματικῶς λέγοντες ὅτι ὁ δεῖνα καλλιτέχνης εἶναι ὁμοφυλόφιλος καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος συμπεραίνουν, ὑπέρ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, μολονότι ὁ δεῖνα καλλιτέχνης οὐδέποτε ἐπήνεσε τό πάθος του. Καί περί αὐτοῦ πρόκειται. Εἶναι ἓνα πάθος, στό ὁποῖο ὑποκύπτουν, μέ συνέπεια τήν κοινωνική τους ἀπαξίωσι. Καί ὄχι μόνον. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους των ὑπόκεινται εἰς κάθε εἶδους ἐκβιασμούς, ἐκ μέρους τῶν ἐφημέρων ἢ μονίμων «ἐραστῶν» τους.

Ὁ ἐκβιασμός δέν εἶναι κατ' ἀνάγκην οικονομικός. Εἶναι γνωστόν, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐκμεταλλευόμενοι τήν ὁμοφυλοφιλίαν στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας (Βάσαλ, Φίλμ.πυ κ.ἄ.) τά ἐχρησιμοποιοῦν, ὡς κατασκόπους των.

Ὁ ἐκβιασμός τῶν ὁμοφυλοφίλων δέν εἶναι νέος. Ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἔχομεν πληροφορίας, ὅτι οἱ κίναῖδοι ἦσαν θύματα ἐκβιαστῶν. Σχετικῶς ἡ Γαλλίς καθηγήτρια πανεπιστημίου Catherine Salles γράφει («*Ἡ ἄλλη ὄψη τῆς Ἀρχαιότητος*» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1998, σελ. 79):

«Σ' αυτούς τους κύκλους, οι συκοφάντες ή επαγγελματίες καταδότες δρουν μ' ευχέρεια. Ξέρουμε κυρίως την ένοχη δράση τους στον πολιτικό κόσμο. Στόχος τους είναι και οι γιοι καλών οικογενειών, εκβιάζοντάς τους με χρήματα, όταν τους πιάνουν σε καταστάσεις που τους εκθέτουν. Εκβιάζουν και τις οικογένειες των νεαρών, απειλώντας να φέρουν στο φως τα καμώματα των βλασταριών τους. Η Αθήνα είναι ένα χωριό και είναι πολύ δύσκολο να κρυφτούν ενασχολήσεις ασύμβατες με την αξιοπρέπεια του πολίτη!»

Άκόμη διατρέχουν κινδύνους βιαιοπραγιών, καθόσον συναναστρέφονται, μ.έ άδίστακτα πρόσωπα και κίνδυνον διασυρμού, ὅσων τούς απέμεινε ὀλίγη αξιοπρέπεια. Αί βιαιοπραγίαι φθάνουν μέχρι τοῦ φόνου, ὅπως συνέβη στήν περίπτωση Ἄνωτάτου Δικαστοῦ (Β.Α.) πού εύρέθη δολοφονημένος εἰς ἄντρον ὁμοφυλοφιλίας, χωρίς νά ἀνακαλυφθῆ ὁ δολοφόνος του.

Θά ἐνθυμῆσθε ἐπίσης τήν περίπτωσι τοῦ ὁμοφυλοφίλου «συγγραφέως» Ταχτσή, ὁ ὁποῖος ἐκυκλοφόρει μέ γυναικεῖα ἐνδύματα στήν Συγγραῦ καί ἐδολοφονήθη, ἀπό ἄλλους

διστραμμένους. Τόν διεφήμισαν. Τόν προέβαλαν τόσον έντόνως, ὥστε ἓνα ἄθλιο βιβλίό του («Τό τρίτο στεφάνι») ἐπώλησε ἑκατοντάδας χιλιάδας αντίτυπα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ὠφέλιμα καί δημιουργικά βιβλία, πού πωλοῦν 2.000 - 3.000 αντίτυπα τό πολύ.

Ὅλοι ἐκεῖνοι, πού τόν ἐπήγουν ἀπεσιώπουν τήν πρόστυχον συμπεριφοράν του μέ φράσεις τύπου: «σεξουαλική συνήθεια», «ιδιόρρυθμος ἐπιθυμία», «άνθρώπινη ἀδυναμία» κ.τ.λ. Οὐδεὶς εἶπεν, ὅτι αὐτό πού ἔκανε ἦτο ἀπαράδεκτον. Ὅλοι τό ἐσκέφθησαν, ἀλλά οὐδεὶς κατήγγειλε τήν ἀνηθικότητά του. Ἀπεναντίας ἐθεώρησαν ἄξιον σεβασμοῦ τόν δυστυχισμένον ἐκεῖνον, πού ἐκυκλοφόρει ντυμένος γυναῖκα τήν νύχτα ἀναζητῶν συντροφιά ἀνωμάλων, πού τελικῶς τόν ἀπήλλαξαν, ἀπό τήν ἐλεεινήν ζωήν του.

Εἶναι γνωστοί ποιηταὶ καί ζωγράφοι ὁμοφυλόφιλοι. Αὐτούς τούς τιμοῦν ὄχι διατί εἶναι ὁμοφυλόφιλοι, ἀλλά διά τό ἔργον των, τό ὁποῖον, ὅπως εἶπαμε δέν σχετίζεται μέ τήν ὁμοφυλοφιλίαν, οὔτε προέρχεται ἐξ αὐτῆς. Εἶναι σπουδαῖοι καλλιτέχναι, πού διασύρονται ἀπό ἐπαίσχυντο πάθος. Ἡ κοινωνία τούς τιμᾷ, διά τό πρῶτο, τούς κατηγορεῖ, διά τό δευτε-

ρον. Δημιουργοῦν ὡς καλλιτέχναι καί ὄχι ὡς ὁμοφυλόφιλοι.

Ἡ ἀποκάλυψις ἑνός ὁμοφυλοφιλοῦ, πού κατέχει δημόσιον ἀξίωμα τόν ἐκθέτει ἀνεπανορθώτως καί πάντοτε ὀδηγεῖ στήν παραίτησι ἢ ἀπόλυσί του ἢ ἡ ἀποκάλυψις ἑνός ὁμοφυλοφιλοῦ, πού ἔχει κάνει οἰκογένεια ἀποτελεῖ βαρύτατο πλῆγμα, διά τούς οἰκείους του.

Πράγματι ὁ φόβος τέτοιων καταστάσεων συνθλίβει ψυχικῶς τούς ὁμοφυλοφίλους, μέ ἀποτέλεσμα νά τούς δημιουργοῦνται πολλά ψυχολογικά προβλήματα, τά ὅποια ὅμως ἀποτελοῦν ἐπακόλουθα τοῦ μοναδικοῦ τους προβλήματος, πού εἶναι τό πάθος των, διότι ἐξ αὐτοῦ προέρχονται ὅλα τά ὑπόλοιπα.

Ἰπ' αὐτάς τάς συνθήκας διαπιστοῦται εὐκόλως, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δέν ἀφορᾷ, εἰς μίαν ἀπλήν ἐκδήλωσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ ὀρειβασία, ἡ συλλογή γραμματοσήμων, ἡ ἀγορά πινάκων ζωγραφικῆς, ἡ ὀδήγησις κ.τ.λ. ἀλλά εἰς βλαπτικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, μέ ἐπιζημίους ἐπιπτώσεις, ὅπως π.χ. ἡ χαρτοπαιξία, ὁ ἀλκοολισμός, τά ναρκωτικά κ.τ.λ. Αἱ τελευταῖαι ἐκδηλώσεις, στάς ὁποίας ἐντάσσεται ἡ ὁμοφυλοφιλία προ-

ξενούν κακό στό ἄτομο πού τάς κάνει, στήν οἰκογένειά του καί στήν κοινωνία καί ἐν τούτῃ περιπτώσει, ὡς ἀντικοινωνικά πρέπει νά καταπολεμηθοῦν.

Συνεπῶς λέγομεν ναί στήν ἐλευθερία τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, ἀλλά μέ ὄριον τό *κοινωνικόν συμφέρον*. Δηλαδή σταθμίζομεν, ἂν ἡ διάδοσις ἐκδηλώσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ὠφελῇ ἢ βλάβη τήν κοινωνίαν. Ἐάν ὠφελῇ νά διαδοθοῦν. Ἄν βλάβη νά ἐκδημευσθοῦν. Ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοιαν ἡ Πολιτεία ὀφείλει νά καταπολεμήσῃ τά *ναρκωτικά*, τόν *ἀλκοολισμόν*, τήν *χαρτοπαιξίαν*, τήν *ὁμοφυλοφιλίαν*, διότι μέ τοξικομανεῖς, ἀλκοολικούς, χαρτοπαίχτας καί ὁμοφυλοφίλους δέν προοδεύει ἡ κοινωνία, ἡ ὅποια κοινωνία, ἀλλά μέ τήν ἐξάπλωσιν τῶν ἀνωτέρω ἐκφυλίζεται καί θνήσκει. Ἄν αὐτό ἐπιδιώκουν οἱ πολιτικάντηδες μας εὑρίσκονται, στόν σωστόν δρόμον, μέ τήν ὑποστήριξιν πού παρέχουν στούς ἐμπόρους ναρκωτικῶν (νομιμοποίησις ἐμπορίας μικροποσοτήτων δι' ἰδίαν χρῆσιν), στήν χαρτοπαιξίαν (καζίνο, τυχερά παιγνίδια, χαρτοπαικτικά λέσχαι), στόν ἀλκοολισμό (πώλησις οἴνοπνευματωδῶν ποτῶν παντοῦ) καί τήν ὁμοφυλοφιλία (δημόσιαι δηλώσεις ὑπέρ, τηλεοπτική προβολή κ.τ.λ.).

Εἰς ἓνα ὑγιές πολιτικόν σύστημα ὅλα τὰ ἀντικοινωνικά στοιχεῖα πρέπει νά ἐκλείψουν, στό μέτρο τοῦ ἐφικτοῦ. Τώρα στήν Πατρίδα μας ἐξ αἰτίας τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καί ἐν ὀνόματι τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν (;) καί τῶν προσωπικῶν δεδομένων (;) προωθοῦνται τὰ ἀντικοινωνικά στοιχεῖα, ὡς ἀναπτυσσόμενα ἀποστήματα, στό σῶμα τῆς κοινωνίας.

Ἐάν συνεχισθῇ ἔτσι ἡ κατάστασις τότε θά ἀποδυναμωθῇ τό Ἔθνος, διότι μέ τοξικομανεῖς, χαρτοπαίχτας, ὁμοφυλοφίλους καί ἀλκοολικούς δέν γίνονται Στρατοί, δέν συγκροτεῖται κρατική διοίκησις, δέν ὑπάρχουν πολιτικοί ἡγέται δέν, δέν καί ὅλα τὰ δέν, πού ἐπιφέρουν τήν διάλυσιν τῆς Ἐθνικῆς Κοινωνίας.

Τί θά γίνῃ; Πιστεύω, ὅτι θά ὑπάρξῃ ἀντίδρασις στό κατρακύλισμα. Ποῖοι θά τήν κάνουν; Τό γνωρίζω καί τό γνωρίζετε, ὅπως γνωρίζω καί γνωρίζετε ποῖοι θά τήν πληρώσουν καί αὐτήν τήν φοράν μάλιστα πολύ ἀκριβά.

Στήν ἠθική διάβρωσι, πού κάνουν οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἡ κοινωνία συνολικῶς δέν ἐπηρεάσθη. Ἰδιαιτέρως οἱ χῶροι τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τῆς Ἀστυνομίας, Παιδείας κ.τ.λ. ἐξακολουθοῦν νά ἀπορρίπτουν τήν

όμοφυλοφιλίαν κατηγορηματικῶς. Τοῦτο εἶναι παρήγορον. Ὁ μόνος χῶρος, πού ἡ ὁμοφυλοφιλία γίνεται δεκτὴ ἢ ἔστω συζητεῖται εἶναι ὁ χῶρος τῆς ψευτοδιανοήσεως ἢ ἄλλως τῆς «θολοκουλτούρας» τῆς ὁποίας οἱ ἐκπρόσωποι, ὡς φορεῖς ἐκφυλισμοῦ καί παρακμῆς, ἀντιτίθενται πρὸς κάθε τί ὑγιές.

Οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι ἀδύνατον νά δημιουργήσουν μεταξύ των οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶναι κι' ὁ φυσικός σκοπός τοῦ γάμου. Κάποιοι διεφθαρμένοι, προτείνουν τὴν υἰοθεσίαν παιδιῶν ἀπὸ «ζεύγη» ὁμοφυλοφίλων. Πρόκειται περὶ ρυπαρότητος, στήν ὁποίαν ἂν μεγαλώσῃ ἓνα παιδί θᾶναι δυστυχημένο. Τά παιδιά γνωρίζουν πατέρα, μητέρα. Ἐδῶ τί γίνεται; Τό παιδάκι ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων θά μάθῃ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν, δηλαδή τὴν διαστροφήν. Θά ὑποστῇ κι' ἄλλα ψυχικά τραύματα, πού δέν σκοπεύω νά τά περιγράψω, διότι ἀποκλείω νά ὑπάρξουν ἄνθρωποι, ἀποκλείω νά ὑπάρξῃ ἔννομος τάξις, πού θά συμφωνήσῃ στήν χυδαιότητα τῆς υἰοθεσίας, ἀπὸ ὁμοφυλοφίλους.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἀσχολούμεθα μέ τούς ὁμοφυλοφίλους ὄχι διότι ἐκπροσωποῦν κάποια κοινωνική δύναμι, ἀλλά διότι ἐκδηλώνουν μίαν

ἀφύσικον τάσιν. Τίποτε περισσότερο. Αὐτή δέ τήν ἀφύσικον τάσιν, ὡς πηγὴν ἀνηθικότητος καί ἐκπεσμοῦ τήν ὑποκινουῦν οἱ ἔβραιοσιωνισταί, στά πλαίσια τῆς τακτικῆς τῆς διαφθορᾶς τῶν Ἐθνικῶν Κοινωνιῶν, ὅπως τήν διδάσκουν τά «πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών».

Ἀφήνω κατά μέρος τὰς παθολογικάς καταστάσεις, πού οἱ ὁμοφυλόφιλοι προκαλοῦν στό ταλαίπωρον σῶμα των, μέ τήν διεστραμμένην ἔξιν των, διότι ἐκεῖναι δέν θίγουν τήν κοινωνίαν, παρά μόνον τήν ἀτομικήν των ὑγιείαν.

Ἐννοεῖται, ὅτι στούς ὁμοφυλοφίλους δέν συγκαταλέγονται ὅσοι ἄνθρωποι εἶχαν τήν ἀτυχίαν νά ὑποφέρουν, ἀπό ἀνατομικήν διαμαρτίαν, ἀλλά μόνον οἱ ἔκφυλοι, οἱ ὁποῖοι φθάνουν στό σημεῖον νά ἐγχειρίζωνται, δηλαδή νά ἀφαιροῦν τά ἀνδρικά γεννητικά ὄργανα καί νά θεωροῦν, ὅτι ἔγιναν γυναῖκες. Ἐνα τέτοιο ἀξιολύπητο ἄτομο τό ἐνεφάνιζαν ἐπί μακρόν αἱ τηλεοράσεις! ἔδιδε τηλεοπτικάς συνεντεύξεις, ἐδημιούργησε «έρωτικό» δεσμό μέ Εἰσαγγελέα!! τοῦ ἔγραψαν τραγούδι! (γεια σου κύριε Εἰσαγγελέα-μέ τή Τζένη τήν ὠραία). Τζένη ἀπό ποῦ; ἐπειδὴ ἔκοψε τό αὐτό του ἔγινε Τζένη; Πάει, θά μᾶς τρελλάνουν.

Αί βρωμοτηλεοράσεις μᾶς ἀνέλυαν τούς «τραβεστί», τούς «τρανσέξουαλ», ὡσάν αὐτά τά ἐλεεινά ὑποκείμενα νά ἐνδιαφέρουν τό κοινωνικόν σύνολον. Τέτοια πρόοδος...

Ἡ κοινωνία συνολικῶς ἀντιδρᾷ εἰς αὐτά τά φαινόμενα ἐκφυλισμοῦ, ἀλλ' ἀντιδρᾷ σιωπηλῶς, μέ ἄλλα λόγια παθητικῶς καί δέν ἀντιδρᾷ μέ πράξεις δηλαδή ἐνεργητικῶς, μέ ἐπιστολάς, τηλεφωνήματα διαμαρτυρίας πρός τά ΜΜΕ, μέ κλείσιμο τῶν χυδαιοτηλεοράσεων, μέ κινητοποιήσεις κ.τ.λ. Τό ἴδιο καί οἱ λεγόμενοι «φορεῖς» σιωποῦν, ὅπως ἀπαθῶς παρακολουθεῖ ἡ Ἀκαδημία, τά Πανεπιστήμια κι' ὅλοι ὅσοι ἐκ καθήκοντος πρέπει νά ἐπαγρυπνοῦν, χάριν τῆς κοινωνίας. Μόνον ἡ Ἐκκλησία διαμαρτύρεται καί ἀμέσως οἱ παρακμῖαι στρέφονται ἐναντίον της, μέ ὕβρεις.

Μετά τās τηλεοράσεις ἔρχονται οἱ ἐξ ἴσου βρώμικοι πολιτικάντηδες νά ὑποστηρίξουν τούς διστραμμένους. Ἀλλά τούς πολιτικάντηδες, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκκαθαρίσεως τῶν λογαριασμῶν θά τούς κρεμάσουν, διά πολύ σοβαρότερα ἐγκλήματα, πρὶν φθάσωμεν στό κεφάλαιον, περί ὁμοφυλοφίλων.

Εὐτυχῶς ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας δέν ἀποδέχεται, οὔτε κἄν πρὸς συζήτησιν τὴν ὁμοφυλοφιλία. Οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος πιστεύουν στὰς παραδοσιακὰς ἀξίας, ὅπως διατυποῦνται στό τρίπτυχον: «*Πατρίς-Θρησκεία-Οἰκογένεια*». Συγκεκριμένως εἰς ἔρευναν πού ἔγινε στό Πανεπιστήμιον τῆς Μακεδονίας, ἀπό τόν καθηγητὴν ἐπικοινωνίας Γ. Πιπερόπουλον διεπιστώθη ὅτι:

«Φοιτῆς προτιμοῦν παραδοσιακὰς ἀξίες.

Ἐρευνα στο Πανεπιστήμιον Μακεδονίας.

Συντηρητικοί και με σαφὴ τάση πρὸς τὶς παραδοσιακὰς ἀξίες εμφανίζονται οἱ νέοι, ὅπως συνάγεται ἀπὸ ἔρευνα που διεξήχθη στη διάρκεια του λήγοντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους στο Πανεπιστήμιον Μακεδονίας. Στην ἔρευνα συμμετείχαν 320 πρωτοετείς φοιτῆς και φοιτήτριες ηλικίας 18 ἕως 20 ἐτῶν. Το τρίπτυχο Πατρίς-Θρησκεία-Οἰκογένεια καταλαμβάνει -μακρὰν- τὴν πρώτη θέση στον «κατάλογο ἀξιών» των νέων με ποσοστὸ 58% για τα ἀγόρια και 60% για τα κορίτσια. Ἀμέσως μετὰ ἀκολουθοῦν το ἐπάγγελμα, ἡ φιλία, ὁ ἔρωτας ἀλλὰ και ὁ ἀθλητισμός».

(«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 14-8-2005)

Αὐτονόητον, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δέν ἀνήκει στάς παραδοσιακάς ἀξίας, στάς ὁποίας πιστεύει ἡ Ἑλληνική Νεότης. Ὁ κ. Ἀλαβάνος, ἡ κ. Καραμάνου καί ἄλλοι ὅμοιοί των μποροῦν νά κατηγορήσουν τούς νέους καί τάς νέας μας ἐπί συντηρητισμῶ καί νά ἀγανακτήσουν, πού ἡ νεότης μας προτάσσει τήν Πατρίδα κι' ὄχι τόν κοσμοπολιτισμό, τήν θρησκεία κι' ὄχι τήν ἀθεΐα, τήν οἰκογένεια κι' ὄχι τήν ὁμοφυλοφιλική συμβίωσι.

Ἡ προαναφερθεῖσα σφυγμομέτρησης ἀποδεικνύει αὐτό πού ὑποστηρίζομεν, ὅτι δηλαδή ἡ νεολαία μας εἶναι ὑγιής.

Ἐπειδή ἀνέφερα τόν ὄρον «αὐνανισμός» πρέπει νά διευκρινίσω, ὅτι ὁ ὄρος αὐτός δέν σημαίνει ἐκεῖνο πού ὑποθέτουν ὄλοι. Ἵπάρχει μία παρεξήγησις. Ὁ Αὐνάν -ἀπό τό ὄνομα τοῦ ὁποίου προέρχεται ὁ ὄρος- εἶναι ἓνα ἀπό τά φανταστικά πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ ὁποῖος δέν αὐτοϊκανοποιήθη, καθῶς ἐννοεῖ ὁ αὐνανισμός. Ἀπεναντίας πολλές φορές ἔκανε κανονικῶς ἔρωτα, δηλαδή συνουσιάζετο μέ τήν γυναῖκα τοῦ θανόντος ἀδελφοῦ του, ἀλλά στήν κρίσιμον στιγμὴν «ἐτραβήχθη» διότι δέν ἤθελε νά ἐγκυμονήσῃ ἡ νύφη του, ἀπό αὐτόν. Ἐχο-

μεν δηλαδή εφαρμογήν αντισυλληψευς. Μεταφέρω τό εβραϊκό παραμυθάκι, από τό «θεόπνευστον» βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης («Γένεσις» 38, 1-10) ὅπως δημοσιεύεται στήν δημοτική γλῶσσα (ἐκδ. «Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας» Ἰ.Αθ. 1977):

«38 Εκείνον τον καιρό ο Ιούδας ἔφυγε ἀπό τ' ἀδελφία του και εγκαταστάθηκε κοντά σ' ἓναν Οδολλαμίτη, που λεγόταν Ιράς.² Εκεί ο Ιούδας εἶδε την κόρη κάποιου Χαναναίου, που τον ἔλεγαν Σουά, την πήρε γυναίκα του και πλάγιασε μαζί της.³ Εκείνη ἔμεινε ἔγκυος και γέννησε γιο που τον ονόμασε Ηρ.⁴ Ἐμεινε και πάλι ἔγκυος και γέννησε γιο που τον ονόμασε Αυνάν.⁵ Και ξαναγέννησε γιο και τον ονόμασε Σηλά. Ο Ιούδας βρισκόταν στο Χαζβί όταν γεννήθηκε ο Σηλά.⁶ Για τον πρωτότοκο γιο του τον Ηρ ο Ιούδας του πήρε σύζυγο μια γυναίκα, που ονομαζόταν Ταμάρ.⁷ Ο Ηρ ὅμως δυσαρέστησε τον Κύριο, και ο Κύριος τον θανάτωσε.⁸ Τότε ο Ιούδας εἶπε στον Αυνάν: «Πήγαινε στη γυναίκα του αδερφοῦ σου και εκπλήρωσε το καθήκον σου ως αδερφός του άντρα της, να δώσεις ἀπόγονο στον αδερφό σου».⁸

⁹ Ο Αυνάν, επειδή ήξερε ότι ο απόγονος δε θ' ανήκε σ' αυτόν, κάθε φορά που πλάγιαζε με τη γυναίκα του αδερφού του, έριχνε το σπέρμα στη γη, για να μη δώσει απόγονο στον αδερφό του.¹⁰ Αυτό που έκανε όμως δυσαρέστησε τον Κύριο, γι' αυτό τον θανάτωσε κι αυτόν».

Ἄποκαθιστῶ λοιπόν τόν Αὐνάν, διότι ἀδικεῖται, ἀφοῦ δέν αὐτοϊκανοποιήθη, ὅπως τόν συκοφαντοῦν.

9. Ἐκδηλώσεις ὀλοκληρωτικῆς διαφθορᾶς.

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΞ' ΑΙΤΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΩΝ
ἔρχεται σήμερα πρώτη εἰς θανάτους νέων, ἀπὸ
ναρκωτικά. Τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν εἰς
ἔρευνά του διεπίστωσε «ὅτι ἔχουν αὐξηθεῖ τὰ
τραγικὰ οἱ θάνατοι ἀπὸ ναρκωτικά σὲ ἡλικίας
κάτω τῶν 17 ἐτῶν»!! («Ἀδέσμευτος» 1-8-
2004).

Τὸ Πανεπιστήμιον ὅμως περιορίζεται, εἰς
διαπιστώσεις, ἀλλὰ δὲν κάνει κάτι, ὅπως ἀδια-
φορεῖ καὶ τὸ διπλανόν του ἴδρυμα τῆς Ἀκα-
δημίας τῶν κοιμωμένων. Ὅσον ἀφορᾷ στοὺς
πολιτικάντηδες νὰ ὑπενθυμίσω τὴν τοποθέτη-
σιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Γιώργου

Παπανδρέου (πού ως ύπουργός παιδείας εἶχε σύμβουλο τὸν ὁμοφυλόφιλο Βαλλιανᾶτο) ὁ ὁποῖος μὲ δῆλωσίν του ὑπερασπίζεται «τὴν δυνατότητα τοῦ χρήστη κάνναβης νὰ καλλιεργεῖ στὸ σπίτι του μίᾳ μικρὴ ποσότητα γιὰ δική του μόνο χρήση» (περιοδικὸ «ΚΛΙΚ» τεῦχος 122/1999, «Ἐλ. Τύπος» 4-3-2004). Καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα, ὅπως δημοσιεύονται στὸν «Ἀδέσμευτο» (1-8-2004):

Χρήστες εἰσὼν 13!

Μία σύριγγα στο μπράτσο. Αυτόχειρες εἰσὼν δεκατριῶν! Αυτοὶ οἱ ἐφηβοὶ ξέμαθαν νὰ σκαρώνουν ποιηματάκια σε λευκώματα καὶ «πασπαλίζουν» τὸ παρὸν καὶ τὰ κομματιασμένα τους ὄνειρα με τὴ λευκὴ σκόνη τοῦ θανάτου!

*Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη οἱ ἐρευνες κέντρων ἀπεξάρτησης, ἰατροδικαστῶν, πανεπιστημίων ἀλλὰ καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀστυνομίας ἐρχο-
νται νὰ ἐπιβεβαιώσουν ὅτι ὁ πλῆθιακὸς πῆχης τῶν χρηστῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν χρόνο με τὸ χρόνο κατεβαίνει, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή στὴ χώρα μας ἐκεῖ ἀυξηθεῖ δραματικά ἡ χρήση ηρωίνης.*

Είναι χαρακτηριστικό, όπως προκύπτει από την έρευνα που διενήργησε το 2003 το Κέντρο Θεραπείας Εξαρτημένων Ατόμων (ΚΕΘΕΑ), ότι το 83,4% που ζητά να απεξαρτηθεί κάνει χρήση ηρωίνης, ενώ τα ποσοστά που αφορούν άλλες ουσίες όπως χασίς, κοκαΐνη, αμφεταμίνες κ.ά. είναι πολύ μικρότερα.

Η ηρωίνη αποτελεί την κύρια ουσία κατάχρησης και στους εφήβους, με τα κορίτσια να προηγούνται με ποσοστό 62,9% έναντι των αγοριών (49,2%).

Σύμφωνα με μια άλλη έρευνα που πραγματοποίησε το Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης και Πληροφόρησης για τα Ναρκωτικά και την

Τοξικομανία, ένα στα επτά Ελληνόπουλα ηλικίας 13 έως 18 ετών έχει κάνει χρήση εισπνεόμενων ουσιών, όπως βενζίνη και κόλλα, ενώ την ίδια στιγμή έρευνα του Πανεπιστημίου Αθηνών έδειξε ότι έχουν αυξηθεί τραγικά οι θάνατοι από ναρκωτικά σε ηλικίες κάτω των 17 ετών.

Αυτά βεβαίως δὲν ἀνησυχοῦν τὸν δημοσιογραφικὸ κόσμο, πὺ δὲ διὰ τῆς ἐπισήμου ἐνώσεως τοῦ (ΕΣΗΕΑ) ἀγωνίζεται διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ ὁ ἱστορικὸς Ντέιβιντ Ἴρβινγκ, διότι ἐκθέτει ἀπόψεις, πὺ δὲν ἀρέσουν στοὺς Ἑβραίους. Ναρκωτικά, ἀλκοολισμὸς, κιναιδισμὸς, χαρτοπαιξία, ἐκτρώσεις εἶναι ἀσήμαντα πράγματα. Τὸ σημαντικὸ εἶναι ἓνα καὶ μόνον: νὰ μὴ κατηγορήσῃ κάποιος τοὺς Ἑβραίους!

Ἐπὶ πλέον τὰ οἰνοπνευματώδη «δίνου καὶ παίρνου» ὑπὸ τὰ ἀπαθῆ βλήματα τῶν κομμάτων. Τὰ δημοσιεύματα εἶναι συγκλονιστικά.

Βουτηγμένοι στο αλκοόλ έφηβοι και παιδιά

Η χρήση του αλκοόλ είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη και σε παιδιά προεφηβικής ηλικίας

Από 12 ετών ξεκινά η κατανάλωσις πού σύμφωνα με έρευνα: «...άνησυχητικές διαστάσεις τείνει να λάβει τὸ φαινόμενο τῆς καταναλώσεως τοῦ αλκοόλ πού ἔχει ἐπεκταθεῖ καὶ στὶς νεανικὲς - ἐφηβικὲς ἡλικίες τῶν 12, 14 καὶ 17 ἐτῶν»!! («Χώρα» 23-6-2002). Καὶ λοιπόν; Ποιὸς νοιάζεται; Αὔριο οἱ «προοδευτικοί» θὰ χαρακτηρίσουν τοὺς ἀλκοολικοὺς «μειονότητα» καὶ θὰ ἀπαιτοῦν νὰ μὴ τοὺς ὀνομάζωμεν ἔτσι (αὐτὸ πού εἶναι δηλαδὴ) ἀλλοιῶς θὰ μᾶς χαρακτηρίσουν «κοινωνικοὺς ρατσιστές».

Ἀκόμη, ἐξ αἰτίας τῆς ὀργανωμένης διαφθορᾶς χάνεται ἡ φυλή μας, ἀπὸ τὰς ἐκτρώσεις! Χανόμεθα ὡς Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες. Ἐξαφανίζόμεθα βιολογικῶς. Σὲ μερικὰ χρόνια, τὸ πολὺ σὲ 20, στὴν χώρα αὐτή, πού κάποτε ἐλέγετο ΕΛΛΑΣ δὲν θὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες. Αὐτὸ ἤθελαν οἱ πολιτικάντηδες. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνουν, ἂν τοὺς ἀφήσωμεν. Τὴν Ἀγίαν Πατρίδα μας θὰ τὴν γεμίσουν μὲ ἄλλοφύλους, πού νομικῶς τοὺς Ἑλληνοποιοῦν καὶ ἐξολοθρεύουν τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Τὴν Φυλὴν μας. Ἡ νεολαία εἶναι τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους. Μὲ νεολαία μαστιζομένη, ἀπὸ ναρκωτικά, ἀλκοολισμό, χαρτοπαιξία, ἐκτρώσεις καὶ κιναιδισμό τὸ ἔθνος δὲν ἔχει μέλλον. Χρειαζόνται λοιπὸν χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ληφθοῦν μέτρα. Τί εἶδους μέτρα; *Μόνο ἓνα: κρέμασμα τῶν ἐνόχων τῆς διαφθορᾶς.*

Ἐν τέλει διαβάσατε στὴν «Χώρα» (10-12-2003) τὴν τραγικὴ πραγματικότητα:

*Δραματικά τα ποσοστά στα κορίτσια ηλικίας
14-19 ετών*

***Διπλάσιες οι εκτρώσεις
από τις γεννήσεις στην Ελλάδα!***

Σε οριακά επίπεδα έχει φθάσει πλέον το δημογραφικό πρόβλημα της χώρας μας, καθώς εκτός από τις μειωμένες γεννήσεις έχουμε αύξηση του αριθμού των εκτρώσεων σε κορίτσια ηλικίας 14-19 χρόνων, με ποσοστό ένα στα τρία.

Τα παραπάνω απογοητευτικά και ανησυχητικά στοιχεία για τη χώρα μας προέκυψαν στο πλαίσιο της εκδήλωσης που διοργάνωσε την περασμένη Κυριακή ο Σύλλογος Πατρών για την προστασία του αγέννητου παιδιού.

Αναλυτικότερα, όπως προέκυψε από τη συμπλήρωση ανώνυμων ερωτηματολογίων από έφηβες το 1998 στη Μαιευτική και Γυναικολογική Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών που εδρεύει στο Αρεταίειο, ένα στα τρία κορίτσια ηλικίας 14 έως 19 ετών έχει κάνει έκτρωση.

Σε αυτό έρχεται να προστεθεί το γεγονός ότι τα Ελληνόπουλα υπερέχουν πληθυσμιακά από τα παιδιά των αλλοδαπών, μόλις κατά

200.000, καθώς και ότι ο αριθμός των εκτρώσεων είναι διπλάσιος από αυτόν των γεννήσεων, με αποτέλεσμα το δημογραφικό να παίρνει ιδιαίτερα ανησυχητικές διαστάσεις.

Τα στοιχεία

Παράλληλα, συγκλονιστικά είναι τα στοιχεία που κατέθεσε στην εκδήλωση, ο διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών μαιευτήρας - γυναικολόγος και μέλος του Διεθνούς Κολεγίου Αθηνών κ. Δημήτρης Παπαευαγγέλου, ο οποίος αναφέρθηκε και στις σημαντικές ψυχολογικές επιπτώσεις που έχει μία έκτρωση για μια νέα κοπέλα.

«Οι νευρολογικές κλινικές είναι γεμάτες από γυναίκες που ζουν τα συμπτώματα μετά την έκτρωση, ενώ την ίδια στιγμή ο ανδρικός πληθυσμός κάθεται άνετα στην πολυθρόνα του σπιτιού του και παρακολουθεί τηλεόραση», είπε χαρακτηριστικά ο κ. Παπαευαγγέλου, ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στις κτήσεις που γίνονται για εμπορικούς λόγους, όπου τα παιδιά φυλάσσονται σε ειδικούς θαλάμους, μέχρι να βρεθεί ο πλούσιος αγοραστής...

Επιπλέον, σύμφωνα και με τα στοιχεία της Εταιρείας Οικογενειακού Προγραμματισμού, κάθε χρόνο πραγματοποιούνται στην Ελλάδα 200.000 εκτρώσεις, αριθμός διπλάσιος από αυτόν των γεννήσεων.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι στον μεγάλο αριθμό των εκτρώσεων σημαντικό ρόλο παίζει και η νοοτροπία των Ελληνίδων, οι οποίες αντιμετωπίζουν τη διακοπή της κύησης ως μια μέθοδο αντισύλληψης, ενώ επισκέπτονται για πρώτη φορά τον γυναικολόγο τους, σε ηλικία 25 ετών και αυτό αν προκύψει κάποιο γυναικολογικό πρόβλημα ή μία εγκυμοσύνη.

Τέλος, στην εκδίλωση παραβρέθηκε και ο τέως υπουργός Στέλιος Παπαθεμελής, ο οποίος παρουσίασε την εικόνα του δημογραφικού προβλήματος, επισημαίνοντας ότι «το ελληνικό έθνος απειλείται με αφανισμό εάν συνεχιστεί η κατάσταση αυτή, σε ό,τι αφορά στα ποσοστά των γεννήσεων. Το ότι είμαστε χώρα γερόντων, αυτό είναι γνωστό. Όπως γνωστό είναι, ότι πολλά δημοικία σχολεία σήμερα οφείλουν τη λειτουργία τους στην παρουσία παιδιών αλλοδαπών, που έχουν εγκατασταθεί στη χώρα μας. Αν και έχουμε ήδη ξεκινήσει να ζούμε τις επιπτώσεις αυτού του μεγάλου προβλήματος, πολύ φοβάμαι ότι δεν έχει γίνει πλήρως αντιληπτή η απειλή του αφανισμού του λαού μας».

Δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, πού συνεχῶς ἐπιδεινοῦται θὰ πληρώσουν μὲ τὴν ζωὴ τους κάποιοι. Ἐνθυμηθῆτε μὲ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὅπως δὴποτε.

Τὸ μίασμα τῆς διαφθορᾶς ἐπεκτείνεται καὶ στὴν τέχνη τῆς παρακμῆς. Παραθέτω τρία παραδείγματα, ἀπὸ τὸ πλῆθος, πού ἔχω ὑπ' ὄψιν μου.

Κατ' ἀρχὴν σᾶς θέτω ὑπ' ὄψιν τὸ μυθιστόρημα τῆς κας Ἑρσης Σωτηροπούλου: «Ζίγκ - ζάγκ στὶς νερατζιές» (ἐκδόσεις «Κέδρος») ὅπου χρησιμοποιεῖται ἡ ἐξῆς χυδαιολογία:

Αυτὴ τότε χόντρανε τὸ παιχνίδι. Μπλοφάρριζε. Ἐλεγε πόσο υπέροχο εἶναι νὰ εἶσαι ἀρρώστος, ὅτι ὁ πυρετός φτιάχνει τὴν καλύτερη μαστιούρα κι ὅτι τὸ πιο ἀγριο σεξ γίνεται μετὰ τὸ χειρουργεῖο ὅταν εἶσαι ἀκόμα ναρκωμένος. Κι ὅτι μια φορά μέσα στὴν εντατικὴ εἶχε δεῖ ἓνα δικέφαλο πέος. «Ἐνα δικέφαλο πέος, ἐπιέλους!»

.....

Και πῶς θα υποδεχθεῖς τὴ νέα χιλιετία, Σιντ; Με μια μπίρα στο ἓνα χέρι καὶ τὸν πούτσο στο ἄλλο.

Χι, χι.

.....

Αυτὸ ξαναπέστο.

Χέσε μας.

Γαμῶ τὰ μεγαλεῖα μου. Ὁ πατέρας ἐκτινάχτηκε στο σύμπαν που εἶχε στείλει τὴ Σῖου.

Γαμῶ το.

Παιδιά εἶναι αὐτά; Σε ρωτῶω.

Σε παρακαλώ, πρέμπσε. Το μωρό...

.....

*Τι κάνατε εκεί μέσα; Πώς σε έκανε έτσι,
βλάκα; Ε, βλάκα.*

Σε παροκαλώ, πρέμπσε.

Γαμώ τα υπουργεία μου.

.....

«Μαλάκα, που ήσουνα;» ρώτησε ο Π.

*«Η αδελφή μου, μαλάκα, πρέπει να την
πάρω από κει μέσα.»*

.....

*Είχε ωραίους ώμους και μικρά μυτερά στήθη.
Δεν φορούσε σουτιέν κι αν ο Σιντ μπορού-
σε ν' αφήσει τον εαυτό του να κοιτάξει ελεύ-
θερα, θα διέκρινε τις ρώγες της να ξεχωρί-
ζουν σκληρές και τσιπωμένες σαν κουκού-
τσια ελιάς.*

*«Φοράω φακούς επαφής», είπε εκείνη σαν
να απαντούσε σε ερώτηση.*

«Σοβαρά; Δεν το είχα προσέξει.»

«Όλοι λένε ότι αυτό προσέχουν πρώτα.»

*Έμειναν σιωπηλοί. Ο Σιντ σπκώθηκε να
πάρει ένα δεύτερο ποτό. Η πορεία που έπρε-
πε να ακολουθήσει μέχρι να κυλήσει η ώρα,*

να σπκωθούν μαζί και να της προτείνει να πάνε σπίτι του παρουσιαζόταν ξεκάθαρη μπροστά του. Δεν θα χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια, ήταν σίγουρος. Αλλά έπρεπε να προσέξει. Όχι παραπάνω από τρία ποτά. Όχι παραπάνω από τρία ποτά. Όχι τρελές θεωρίες.

«Οι φίλοι σου τι κάνουν;»

Η Τζούλια σήκωσε τους ώμους.

«Εκείνος ο ψηλός έπρεπε να την έχει πατήσει μαζί σου.»

«Είναι γκαίυ.»

«Γκαίυ;»

«Μόνο με γκαίυ κάνω παρέα», δήλωσε η Τζούλια. «Μέ άντρες γκαίυ», διευκρίνισε.

.....

Τον κοίταξε σαστισμένη.

«Τελικά, είσαι πολύ περίεργος», είπε.

Τώρα θα σε γαμήσω, μην πεις κουβέντα, σκέφτηκε.

.....

«Σ' αγαπώ», είπε η Νίνα κι αγκάλιασε το φυγείο. Ήταν σχεδόν στο ύψος της. Το φυγείο τρεμούλιασε μ' ένα μικρό βογγητό κι έμεινε πάλι σιωπηλό. Κράτησε κι αυτή την

αναπνοή της. «Σ' αγαπώ», ξαναείπε καϊδεύοντας την ψυχρή επιφάνεια.

. . . . .

Ἡ ἀγάπη καὶ τὰ καϊδεύματα στὸ φυγεῖο, καθὼς καὶ τὰ προηγούμενα αἰσχρόλογα ἐξετιμήθησαν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, πὺ ἠγόρασε ποσότητα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Τὸ χειρότερον, ὅπως πληροφοροῦμαι «τὸ ὑπουργεῖον παιδείας ἔχει ἀγοράσει καὶ ἀποστελεῖ περὶ τὰ 1.000 ἀντίτυπα στὸν Ἑλληνισμὸ καὶ ἄλλων χωρῶν» («Παρόν» 7-11-2004) καὶ τὸ χεῖριστον τὸ ὑπουργεῖον παιδείας ἔβαλε τὸ χυδαιολόγον βιβλίον εἰς σχολικὰς βιβλιοθήκας!! (ἐνθ. ἄνωτ.).

Ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος κ. Δημ. Ρίζος διαμαρτύρεται («Ἀδέσμευτος» 31-12-2004) διὰ τὰς ἐκδηλώσεις ἐκφυλισμοῦ, τὰς ὁποίας ἐπιχορηγεῖ τὸ ψευδεπίγραφον ὑπουργεῖον «πολιτισμοῦ»! Προσέξατε τὰς φωτογραφίας, ἰδίως ἐκείνη πὺ τὸ ἐβραϊκὸ (ἔχει περιτομή) πέος ἐκσπερματίζει, στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ!! Διατὶ τὰ ἀνέχεσθε αὐτὰ; Μήπως δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι πίσω τους ὑπάρχει ὁ ἐπίβουλος ὑποκινητής;

«Να πού φαγώθηκαν τα 50 δισ!..

Απίστευτης βρωμιάς «πολιτιστικές»
βαρβαρότητες

Και λέγαμε που ξοδεύτηκαν, ποιοι έφαγαν τα **143** εκατομμύρια ευρώ (κάπου **50 δισ!**) της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας. Μιλάμε για απίστευτο πασοκικό φαγοπότι!

Ε, λοιπόν, θυμηθήκαμε μερικές από τις ακριβές, πολυδάπανες, ...υψηλού επιπέδου «πολιτιστικές» εκδηλώσεις...

...Όπως εκείνη την έκθεση με το... καρπούζι που το «πήδαγε» ο ανώμαλος «δημιουργός» του εξαμβλώματος!...

Ή όπως τη βάρβαρη, την ανόσια ανατριχίλα του Εσταυρωμένου (συγχώρα μας, Θεέ μου) με τα σιχαμένα γεννητικά όργανα του επίσης διαστροφικού «καλλιτέχνη»!...

Σ' αυτές, λοιπόν, τις βλακώδεις βαρβαρότητες (και αισχρότητες) που οι «προοδευτικοί» του ΠΑΣΟΚ αποκαλούσαν «καλλιτεχνικές δημιουργίες», φαγώθηκαν τα **50 δισ!**

(Κι εσύ, συνταξιούχε, με την ιλιγγιώδη σύνταξη των 250 ευρώ, περιμένεις να πάρεις και το... ΛΑΦΚΑ σου!...).»

Στήν ἐφημερίδα «ΣΤΟΧΟΣ» (8-9-2005) ὁ ἐμπνευσμένος δημοσιογράφος κ. Χατζηγηῶγος ἐδημοσίευσε τὸ ἀκόλουθον χαρακτηριστικὸν σχόλιον:

Ἄντρο Εβραίων καὶ κιναίδων ἡ ΕΤ-3

Σε ἄντρο τῶν πάσης φύσεως «μειονοτήτων» ἔχει ἐξελιχθεῖ ἡ «ΕΤ-3». Παρακολουθοῦσαμε το βράδυ τῆς περασμένης Δευτέρας τὴν ἐκπομπή «Ὁ δρόμος πρὸς τὸν πλησίον εἶναι μακρὺς», ἡ ὁποία ἦταν ἐξ ὁλοκλήρου αφιερωμένη στους κιναίδους! Ἐπὶ μίᾳ ὥρᾳ, λοιπόν, βλέπαμε πέντ' ἐξὶ ὁμοφυλόφιλους Θεσσαλονικιοὺς νὰ μας διηγούνται τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τους: Πότε διεπίστωσαν ὅτι τους ἀρέσουν τὰ ἀγοράκια, πὼς δὲν πῆγαν φαντάροι,

πως τα βρήκαν με τους γονείς τους που αντιδρούσαν και άλλα τέτοια ωραία...

Το γενικό συμπέρασμα της εκπομπής που μεταδόθηκε από το Κρατικό Κανάλι της Βορείου Ελλάδος ήταν ότι οι ομοφυλόφιλοι είναι οι πιο δημιουργικοί και ευχάριστοι άνθρωποι του κόσμου, ότι χωρίς αυτούς η Κοινωνία μας δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει και άλλα τέτοια προπαγανδιστικά υπέρ του κιναιδισμού...

Την προπερασμένη Δευτέρα η ίδια εκπομπή είχε κάνει ένα υμνητικό αφιέρωμα στους Εβραίους της Θεσσαλονίκης. Ένας απ' αυτούς τους συμπαθέστατους απογόνους του Αβραάμ τόλμησε να μας διηγηθεί το εξής ανέκδοτο: Επί Χούντας ένας αντισημίτης δάσκαλος πληροφορείται ότι στην τάξη του υπάρχει ένα Εβραίοπουλο. άγνοώντας ποιό είναι, λέει στους μαθητές: «Όποιος είναι Εβραίος, να ανοίξει την πόρτα και να βγει έξω!» Ουδείς μωπηδής κινείται και ο δάσκαλος επανέρχεται: «Όποιος ήταν Εβραίος και έγινε Χριστιανός, να ανοίξει την πόρτα και να βγει έξω!» Το μικρό Εβραίοπουλο σηκώνεται, πάει στον τοίχο και απευθυνόμενο στην εικόνα του Χριστού, του λέει:

*«Έλα Χριστέ μου, πάμε να φύγουμε. Βλέπεις
κι εσύ ότι κανείς δεν μας θέλει!»
Με τέτοια ελεεινά ανέκδοτα που εμπλέκουν
και τον Χριστό μας προσπαθεί να κάνει φιλο-
εβραϊκή προπαγάνδα η «ΕΤ-3»... Προ μνός,
η ίδια εκπομπή παρουσίαζε Ελληνίδες που
έχουν παντρευτεί νέγρους και μας έλεγαν
πόσο εξάίρετοι σύζυγοι και βαρβάτοι εραστές
είναι οι μαύροι! Ντροπή σου «ΕΤ-3»!*

Πράγματι όμοφυλοφιλία, φιλοσημιτισμός και
άντιρατσισμός πηγαίνουν μαζί. Άποδείξεις
υπάρχουν πολλά π.χ. ο Ίταλός πολιτικός
Ρόκο Μπουτιλιόνε υπεύθυνος του χαρτοφυλα-
κίου της Δικαιοσύνης και των πολιτικών έλευ-
θεριών κατηγόρησε τους όμοφυλοφίλους γεγο-
νός, που προεκάλεσε την αντίδραση των
Έβραίων, οι οποίοι επιδιώκουν τον εκφυλισμόν.
Ο γνωστός από την πολεμική του, κατά του
Στρατηγού Ντέ Γκώλ Έβραϊος Ντάνιελ Κοέν
Μπεντίτ έπετέθη κατά του Μπουτιλιόνε
(«Έλευθεροτυπία» 26-10-2004):

*«Υπερασπιζόμαστε τη δημοκρατία και έχου-
με πια απαυδήσει με την αυταρχική συμπε-
ριφορά αυτού του ανθρώπου»*

Εἶναι φυσικὸν οἱ Ἑβραῖοι νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν δημοκρατίαν, διότι ὅπως ἐσημείωσε στὸ «Τετράδιον τῶν σκέψεών» του ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς (Κηφισιά 22-1-1940). «Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι φυσικά μὲ τὶς δημοκρατίες. Γιατὶ μὲ ἄλλο σύστημα δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐπικρατήσουν. Εἶναι λίγοι, καπιταλισταὶ καὶ διεθνισταί...».

Ἄλλως τε στὰ «πρωτόκολλα» οἱ Ἑβραῖοι διακηρύσσουν εὐθέως πόσο τοὺς χρειάζεται ἡ δημοκρατία μὲ τὰς «ἐλευθερίας» τῆς, διὰ νὰ κυριαρχήσουν. Ὑπὲρ τῶν ἐβραϊκῶν ἀπόψεων ἐτάχθη ἡ Εὐρωβουλευτὴς τοῦ ΠΑΣΟΚ Μαριλίζα Ξενογιαννακοπούλου ποὺ συγκαταλέγει τὴν ὁμοφυλοφιλία «στὶς εὐαίσθητες τῆς κοινῆς γνώμης»! («Ἐλευθεροτυπία» 26-10-2004).

Τὸ παραπάνω δημοσίευμα τοῦ «Ἀδεσμεύτου» σᾶς παρουσιάζει τὴν ἀθλιότητα τῆς διαφθορᾶς, ποὺ ἐπιβάλλουν στὴν δημοσίαν ζωὴν, μ' ἓναν καὶ μοναδικόν σκοπόν: νὰ διαλύσουν τὸ Ἑλληνικὸν ἦθος.

Ἐντὸς τοῦ ρυπαροῦ περιβάλλοντος τῆς διαφθορᾶς κινοῦνται οἱ κίναϊδοι, ὡς ἐκδήλωσις ἐκφυλισμοῦ. Οἱ ἴδιοι εἶναι ἀξιολύπητοι. Ἡ κοινὴ πρέπει νὰ τοὺς λυπηθῇ καὶ νὰ τοὺς

άντιμετωπίση ἀνθρωπιστικῶς. Ἐκείνους ὅμως κυρίως ἀπὸ τὰ ΜΜΕ, πὺ προβάλλουν, διαδίδουν καὶ ὑποστηρίζουν τὸν κιναιδισμό πρέπει νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση ἀλλοιῶς, ὄχι δηλαδὴ ὡς διεστραμμένους ἀλλὰ ὡς ὑπονομευτὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Κοινωνίας καὶ ἀμέσως νὰ τοὺς συντρίψῃ ἀνηλεῶς.

Οἱ ἀποθρασυνθέντες κίναϊδοι διακηρύσσουν μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι «ἐπηρεάζουμε πλέον ἀνοικτὰ πολιτικούς, μόδα καὶ τέχνη»! («Real people» ἔνθετο εἰς «ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» τεύχος 32, Ὀκτ. 2005). Στὸ προαναφερθὲν περιοδικὸν ὁ κ. Τάσος Θεοδωρόπουλος μᾶς πληροφορεῖ, διὰ τὸ βραβεῖο, πὺ ἐπῆρε ἓνα βιβλίον «μέ ἥρωες φιλήδονους, ἐκκεντρικούς, καλλιεργημένους, πὺ παίρνουν ναρκωτικά καὶ κάνουν σέξ σὲ σκοτεινὰ πορνοσινεμά»!

Πῶς νὰ τὸ κάνωμεν; ἔμεῖς πὺ δὲν εἴμεθα προοδευτικοὶ δὲν θεωροῦμε πρότυπον, διὰ τοὺς νέους τοὺς «φιλήδονους πὺ παίρνουν ναρκωτικά καὶ κάνουν σέξ σὲ σκοτεινὰ πορνοσινεμά».

Πῶς νὰ τὸ κάνωμεν; Ὑπάρχουν δύο κόσμοι. Ἐμεῖς πὺ θέλομεν τὸν νέον πολεμιστὴν, αὐτοκυρίαρχο, δημιουργὸ καὶ ἄλλοι, πὺ τὸν θέλουν ναρκωμανή, φιλήδονο καὶ σὲ πορνοσινεμά.

Μὲ ποῖον εἶδος ἀνθρώπων θὰ προχωρήσῃ ἡ Ἑλλάς εἶναι αὐτονόητον.

Ὅστόσον πρέπει νὰ προσέξωμεν, πού στὸ ἄρθρον οἱ ὁμοφυλόφιλοι διατυμπανίζουν, ὅτι: «ἔχουμε τέτοια ἐπιρροή στὰ ΜΜΕ πού ὄλα τὰ κανάλια καὶ τὰ περιοδικά...». Σύμφωνα. Γνωρίζομεν τὴν ἐπιρροὴν τῶν κιναιδῶν στὰ ΜΜΕ καὶ τὴν ἔχομεν καταγγεῖλει. Πρὸς τὸ παρόν.

Στὰ πλαίσια τῆς ἐκστρατείας διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας περιλαμβάνονται, ὅπως εἶδατε προηγουμένως τὰ ναρκωτικά καὶ ὁ κιναιδισμός, καθὼς ἐπιδιώκουν οἱ μισέλληνες καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος, διότι μὲ ναρκωμανεῖς καὶ κιναιδούς δὲν γίνονται ἔθνη ἀγῶνες.

Ἀναμφισβήτητως τὰ ἔθνη ἐπιζοῦν καὶ προοδεύουν ὄχι μὲ ναρκωμανεῖς καὶ κιναιδούς ἀλλὰ μὲ ιδεολόγους ἀγωνιστὰς καὶ δημιουργικοὺς ἀνθρώπους. Ἐν τούτοις τὰ ΜΜΕ προβάλλουν τοὺς πρῶτους καὶ ἀποσιωποῦν τοὺς δευτέρους, ἐνῶ οἱ διεφθαρμένοι πολιτικάντηδες ζητοῦν νομιμοποίησιν τῶν «μαλακῶν» ναρκωτικῶν!

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ὅμως, εἶναι ὑγιῆς καὶ δὲν ἀνέχεται αὐτά. Ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τῆς ὑγιοῦς διαθέσεως τῆς κοινωνίας μας

ἀποτελοῦν αἱ κατὰ καιροὺς σφυγμομετρήσεις τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπὸ τὸ «Εὐρωβαρόμετρον». Ἐτσι βάσει ὑπευθύνου δημοσκοπήσεως τὸ 81% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐμπιστεύεται τὸν Στρατό, πού ἔρχεται πρῶτος στὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην, ἐνῶ τὰ κόμματα, μόλις μὲ 17% ἔρχονται τελευταῖα! («Βῆμα» 27-7-2003). Νέα δημοσκοπήσεις δεικνύει, ὅτι ὁ λαὸς ἐμπιστεύεται τὸν Στρατὸν μὲ ποσοστὸν 83%. Τὰ πολιτικὰ κόμματα πάλιν εἶναι τελευταῖα, στὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ. Ἡ ἔφημερίς «Ἔθνος» (3-2-2004) σχολιάζει σχετικῶς:

«Εμπιστοσύνη

Ἡ ἐλληνικὴ κοινὴ γνώμη στὴ συντριπτικὴ τῆς πλειοψηφία (83%) εμφανίζεται νὰ ἐμπιστεύεται τὸν θεσμό τοῦ στρατοῦ, ἐνῶ θετικὰ τοποθετοῦνται ἐπὶ τοὺς δέκα ἀπέναντι στὸν θεσμό τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸ ἐλληνικὸ νομικὸ σύστημα, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν θεσμό τῆς αστυνομίας.»

Καὶ πῶς νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ λαὸς τὰ κόμματα; ὅταν οἱ πολιτικάντηδες μετέχουν στὴν διαφθορὰ μὲ πολλοὺς τρόπους, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν κλεψιά, ὅπως κατήγγειλε εἰς συνέντευξίν του,

στην «Έλευθεροτυπία» (19-10-2004) ο κ. Κ. Μητσοτάκης, πού χαρακτηριστικῶς εἶπεν:

«Έτσι είναι ὅπως τα γράφεις, ἀλλά εἶσαι ο μόνος: Ἡ ειδική δωαιδικία των πολιτικῶν εκτρέφει τη διαφθορά. Γιατί να μη κλέβουν και να μην πλουτίζουν οι υπουργοί, όταν γνωρίζουν καλά ὅτι οὐδέποτε θα λογοδοτήσουν, με αυτό τον νόμο περί ευθύνης υπουργῶν; Με το Σύνταγμα, κ. πρόεδρε. Ἀκόμη χειρότερα...

Έχεις δίκιο. Με το ίδιο το Σύνταγμα. Παρέχει στους υπουργούς διαρκή ἀμνηστία και έτσι φουντώνει η ἀσυνδοσία και κλέβουν ὅλο και περισσότεροι.

Και τώρα τι γίνεται, κ. πρόεδρε, με τις εξεταστικές επιτροπές;

Τι λες να γίνει; Τίποτα. Πλήρες ἀδιέξοδο. Σκέπτομαι μάλιστα να πω στον Καραμανλή να βάλει φρένο στον Ζορμπά, στις έρευνες και τα πορίσματα... Έχει κι ἄλλη δουλειά η Βουλή.

Μα ὅλο και κάπ βγαίνει στο φως.

Και λοιπόν; Όπου και αν σκάψεις, σκάνδαλο θα βρεις. Ἀλλά δεν βγαίνει ἄκρη, ἀφού δεν λογοδοτοῦν οι υπεύθυνοι...»

Πώ, πώ, μπόχα...

Ἐπίσης: «όλες οι έρευνες δείχνουν ότι η πλειονότητα ούτε την εμπιστεύεται. Απλώς περνά περισσότερες ώρες μαζί της, ξέροντας με τι έχει να κάνει» («Ἐλευθεροτυπία» 15-10-2005).

Οἱ πολιτικάντηδες καὶ αἱ τηλεοράσεις, ποὺ ὑποστηρίζουν τοὺς κιναίδους δὲν ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ, τῆς κοινωνίας μας δηλαδή.

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ἀντώνιος ντὲ Ριβαρόλ (1753-1801), ποὺ ὑπῆρξε ἐκ τῶν πνευματωδεστέρων προσωπικοτήτων τοῦ 18ου αἰῶνος κατεδιώχθη, ὑπὸ τῶν ἀφηνιασμένων δημοκρατῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 καὶ ἀπέθανε ἐξόριστος, στὸ Βερολῖνον. Αὐτὸς εἶπεν τὸ ἐξῆς σημαντικόν: «Quand les peuples cessent d'estimer ils cessent d'obeir» δηλαδή: «ὅταν οἱ λαοὶ παύουν νὰ ἐκτιμοῦν, παύουν καὶ νὰ ὑπακούουν».

Ἄς τὸ προσέξουν αὐτὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα, τὰ ὁποῖα ἀποδεδειγμένως ὁ λαὸς δὲν ἐκτιμᾷ καὶ πολὺ περισσότερο δὲν ἐμπιστεύεται.

Ἄς τὸ προσέξουν αὐτὸ κι' ὅσοι νομίζουν, ὅτι τὰ κόμματα ἔχουν κάποια δύναμι.

Ἡ δύναμις ὑπάρχει ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει ἡ ἐμπιστοσύνη. Ὁ νοῶν νοεῖτω.

Εἰς ὅποιας Πολιτείας τῶν ΗΠΑ οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν δύναμι ἐκεῖ προσεπάθησαν νὰ νομιμοποιήσουν τὸν γάμο μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Στὴν Καλιφόρνια π.χ. οἱ Ἑβραῖοι ἔφεραν τὸ θέμα, πρὸς συζήτησιν στὴν βουλή, ἀλλὰ ὁ κυβερνήτης τῆς Πολιτείας ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Ἄρνολντ Σβαρτσενέγκερ (αὐστριακῆς καταγωγῆς) μὲ «νειο» ἔκλεισε τὸ θέμα.

Ὅπως ἀνεμένετο οἱ Ἑβραῖοι «κατηγόρησαν» τὸν Σβαρτσενέγκερ ὡς ἀκροδεξιό, ἐνεθυμήθησαν, ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο Ναζι κ.τ.λ. ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐπέρασε. Ἔτσι ἀπεδείχθη, ὅτι εἷς ἀποφασισμένος μπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ συνωμοτικὰ σχέδια ἀνωμάτων ἢ μή.

10. Ἐπιλογος

ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΜΕΛΕΤΗΝ, ΠΟΥ ΕΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΕΔΩΣΑΜΕΝ, ὅσον ἐγένετο περιεκτικῶς, μίαν εἰκόνα τοῦ κιναιδισμού ἢ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅπως τῶρα συνηθίζουν νά λέγουν.

Ἐδείξαμεν, ὅτι πρόκειται περί *διαστροφῆς*, διότι παραβιάζει τόν φυσικόν νόμον τῆς ἔλξεως τῶν ἀντιθέτων φύλων καί δημιουργεῖ ἀνώμαλον σαρκικήν σχέσιν, μεταξύ ὁμοφύλων ἀτόμων.

Οἱ κίνοιδοι ἐπιδιώκουν μέ κάποιαν «νομιμοποίησιν» ἀφυσίκων σχέσεων νά δικαιολογήσουν αὐτάς. Αὐτό ὅμως δέν γίνεται, διότι τό ἄρρεν καί τό θῆλυ εἶναι φῦλα, πού ψυχικῶς καί σωματικῶς τά ἔπλασε ἡ φύσις, δι' ὠρισμένην

βιολογικήν ἀποστολήν, τό καθένα, πού ὅπως-
δήποτε δέν ἀλλάζει μέ νόμους τῆς Πολιτείας.

Ἡ προβολή τῶν κιναιδῶν πραγματοποιεῖται
σήμερον ἐντόνως ἀπό τά ΜΜΕ καί ἰδίως, ἀπό
τάς τηλεοράσεις, πού σκοπίμως ὑποστηρίζουν
τήν ὁμοφυλοφιλία καί ἀπό τό ἀνήθικον κράτος
τῶν πολιτικάντηδων, πού συμπαρίσταται ποικι-
λοτρόπως, στόν ἐκφυλισμόν τῶν κιναιδῶν.

Ἀσφαλέστατα ἡ Ἐθνική Κοινωνία παραμέ-
νει ὑγιής. Οἱ κίναιδοι οὔτε ἐπέτυχαν, οὔτε
πρόκειται νά ἐπιτύχουν τήν ἐπιβολήν των, στό
ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Τό μόνο πού κατορθώ-
νουν εἶναι ἡ δημοσιότητα των, λόγω τῆς προ-
παγάνδας, πού τούς προσφέρουν αἱ τηλεορά-
σεις καί οἱ πολιτικάντηδες.

Ἐδῶ, πού ἀπό τήν Ἀρχαιότητα ἐτιμᾶτο ὁ
Ἔρως, ὡς Θεός καί αἰσθητικῶς τό κάλλος
τοῦ σώματος δέν εἶναι δυνατόν νά σταθῇ ὁ
προσβλητικὸς τρόπος χρησιμοποίησεως τῶν
σωμάτων, τά ὅποια προορίζονται δι' ἀνωτέρας
ἡδονάς κι' ὄχι δι' «αισχροουργίαν» ὅπως ἔλε-
γαν οἱ πρόγονοί μας.

Βεβαίως διεστραμμένοι ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν
καί θά ὑπάρξουν, καθόσον μερικοὶ ἄνθρωποι
παρεκκλίνουν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Αὐτός δέν εἶναι

λόγος νά καταδιωχθῶν. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι λόγος νά προβληθῶν, ἐπειδὴ πράττουν, κάτι αἰσχρόν σωματικῶς καί ψυχικῶς.

Τό ἄρρεν εἶναι, διά τό θῆλυ καί τό θῆλυ, διά τό ἄρρεν ἢ ὠραιότης τῆς ζωῆς, διότι ἡ φύσις συνέθεσε τήν μεγίστην ἀνάγκην διατηρήσεως τοῦ εἶδους, μέ τήν μεγίστην ἡδονήν τῆς «ἀφροδισίας» (σεξουαλικότης) τήν ὁποίαν εἶναι χαμερπές νά τήν διαστρέφωμεν.

Διά λόγους ψευδοπροοδευτικότητος διάφοροι πολιτικάντηδες προβάλλουν τούς ὁμοφυλοφίλους. Πιθανῶς νά εἶναι κρυφίως καί οἱ ἴδιοι, ἀλλά δέν ἔχουν τήν θρασύτητα τῶν φανερῶν, πού καμαρώνουν, ὅτι εἶναι κίναϊδοι. Ὑστεροβούλως οἱ πολιτικάντηδες συνδέουν τήν πρόοδο, μέ τόν κιναιδισμό, ἔτσι, δίχως λογική καί τό χειρότερο, δίχως ντροπή.

Ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν, πού ὀδηγεῖ στήν διαφθορά καί ἐξ αὐτῆς στήν παρακμή τῆς κοινωνίας δέν τελεῖται τυχαίως, ἀλλά βάσει σχεδίου, πού οἱ σαπροὶ ἐγκέφαλοι τῶν «Πρωτοκόλλων τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» ἐσχεδίασαν, διά τήν διάβρωσιν τῶν Ἐθνῶν καί περιλαμβάνει: τήν ὁμοφυλοφιλίαν, τά ναρκωτικά, τόν ἀλκοολισμό, τά τυχερά παιχνίδια.

Ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα σήμερα, τό πολιτικό κατεστημένο δηλαδή, μή περιμένετε κάτι καλό. Ἄν καί ὅταν ἀλλάξουν τὰ πράγματα καί ἀποκατασταθῇ ὁ νόμος καί ἡ τάξις στήν χώρα, τότε ἀπό μόνοι τους οἱ κιναιδοί θά χαθοῦν, στήν νύκτα τοῦ κοινωνικοῦ περιθωρίου. Μέχρι τότε θά προκαλοῦν τήν ἀηδίαν. Τίποτε παραπάνω.

Ὅλα τὰ πράγματα στή ζωή ἔχουν σχέσιν μέ τήν πολιτικήν, ἡ ὁποία ρυθμίζει, ὡς ἐξουσία, τὰ πάντα. Τό ἀντικοινωνικόν φαινόμενον τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἐμφανίζεται, κατ' ἀρχήν στόν ιδιωτικόν βίον καί τελευταίως προβάλλεται, στόν δημόσιον, ὅπου ἐπιζητεῖ νά νομιμοποιηθῇ, ὡς θεμιτή πρᾶξις. Στήν περίπτωσιν αὐτήν ποία εἶναι ἡ στάσις τῶν πολιτικῶν συστημάτων; Τίθεται αὐτό τό ἐρώτημα.

Ὁ φασισμός, ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός καί ὅλα τὰ Ἐθνικά Ὀλοκληρωτικά πολιτεύματα, καθῶς καί αἱ δικτατορίαι ἐθνικιστικῆς ἰδεολογίας, δίχως ἐξαιρέσιν καταπολεμοῦν τόν κιναιδισμόν, ὡς ἀφύσικον ἐκδήλωσιν, πού διασύρει τόν ἄνθρωπον, βλάπτει τὰ ἦθη τῆς κοινωνίας καί ἀντίκειται στόν οικογενειακόν θεσμόν. Τό ἴδιο γίνεται, ἴσως εἰς ἐπιεικέστερον βαθμόν

στά κομμουνιστικά καθεστῶτα. Καί ἐκεῖ οἱ κίμαιδοι δέν γίνονται ἀποδεκτοί, τουλάχιστον.

Ἐπί Ναζισμοῦ οἱ κίμαιδοι ἔφεραν ὑποχρεωτικῶς ἓνα ρόζ περιβραχιόνιον. Στήν Ἀρχαίαν Σπάρτην οἱ κίμαιδοι ὤφειλαν νά φοροῦν γυναικεῖα ἐνδύματα. Οὕτως ἢ ἄλλως, διά καθαρῶς ἠθικούς λόγους ὁ κιναιδισμός ἦτο ἐκτός νόμου, στά ἐθνικιστικά πολιτεύματα, ἀσχέτως μορφῆς.

Ἀντιθέτως ἡ δημοκρατία ἀποδέχεται τήν ὁμοφυλοφιλίαν ἐν ὀνόματι τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ὅπως ὀνομάζει τόν ἐκφυλισμόν. Κί' ἀκόμη ἡ δημοκρατία μέ τάς δῆθεν ἐλευθερίας της, ἐνομιμοποίησε τό λιανικόν ἐμπόριον ναρκωτικῶν π.χ. ὅποιος κατέχει μικροποσότητα, δι' ἰδίαν χρῆσιν δέν τιμωρεῖται, ὅπως δέν τιμωρεῖται ὅποιος πωλεῖ μικροποσότητα, δι' ἰδίαν χρῆσιν. Ἐπί πλέον ἔπληξε μέ σειράν μέτρων τήν οἰκογενειακὴν τάξιν, τήν θρησκείαν, συνέβαλε στήν διάδοσι τῶν οἰνοπνευματοδῶν ποτῶν, στόν ἐκτραχηλισμόν τῆς νεότητος καί πολλά ἄλλα, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι ἡ ὑποστήριξις τοῦ κιναιδισμοῦ.

Ἡ δημοκρατία εἶναι τό μόνο πολίτευμα, πού θεωρεῖ τόν κιναιδισμόν ἀξίον προστασίας! Σέβεται τήν «ἰδιαιτερότητα» τῶν κιναιδῶν,

μέχρι τοῦ σημείου νά νομιμοποιῆ γάμους μεταξύ των καί νά κατηγορῆ τήν κοινωνίαν, πού δέν ἐξελίχθη (!) ἀρκούντως, ὥστε νά ἀναγνωρίζη τήν ὁμοφυλοφιλίαν, ὡς φυσιολογικήν σεξουαλικήν σχέσιν! Τό ἐπόμενον βῆμα εἶναι νά χαρακτηρίσῃ ἀνωμαλίαν τήν ἐτεροφυλόφιλον σεξουαλικήν σχέσιν.

Ἡ ἐπιμονή τῶν δημοκρατῶν, στήν ὑποστήριξι καί προβολή τῶν κιναιδων σημαίνει, ὅτι ἡ δημοκρατία ἐτοποθέτησε στό κέντρον τοῦ πολιτικοῦ της ἐνδιαφέροντος τόν πρωκτό, ὥστε εὐλόγως δύναται νά χαρακτηρισθῆ ἐπαινετικῶς «κωλοδημοκρατία».

11. Βιβλιογραφία

- ΑΙΣΧΙΝΗΣ: «Κατά Τιμάρχου», «Περί τῆς παραπρεσβείας».
- ΒΑΪΔΑΚΗ Ν.: «Ἡ σεξουαλική συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου».
- ΒΟΣΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ Θ.: «Ἀντιλεξικόν».
- BALTRUSCH E.: «Σπάρτη».
- BISCARDI A.: «Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δίκαιο».
- ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Α.: «Ὁμοφυλοφιλία στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα».
- ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ Δ.: «Λεξικόν Ἑλληνικῆς Γλώσσας».
- ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ: «Κατά Μειδίου», «Κατά Ἀνδροτίωνος».
- DATTILIO F. - PADESKY CH.: «Συμβουλευτική ζευγαριῶν».
- ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ: «Ἥλιος», «Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια», «Παγκόσμια σοβιετική».

- FLACELIERE R.: «Ὁ δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων».
- HOFMANN J.: «Ἑτυμολογικὸν Λεξικὸν Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς».
- ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Ν.: «Ὁ γιατρός τῆς οἰκογενείας».
- ΚΡΑΤΣΑ Γ.: «Σεξουαλικὴ ἀγωγή (Ν. Σαλάκος)».
- LAROUSSE: «Dictionaire».
- ΜΑΝΟΣ Ν.: «Βασικά στοιχεῖα κλινικῆς ψυχιατρικῆς».
- ΜΠΑΛΤΑΣ Χ.: «Λεξικὸ Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας».
- MAC DOWELL D.: «Τὸ δίκαιον στὴν Ἀθήνα τῶν κλασσικῶν χρόνων».
- ΜΕΤΑΞΑΣ Ι.: «Τετράδιον σκέψεων».
- MOSSE C.: «Ἡ γυναίκα στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα».
- ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Ε.: «Ψυχιατρικὴ».
- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ν.: «Ψυχολογία».
- ΠΑΥΛΟΣ: «Πρὸς Ῥωμαίους», «Πρὸς Κορινθίους».
- ΠΛΑΤΩΝ: «Γοργίας».
- ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: «Ἀλέξανδρος», «Σόλων», «Περικλῆς».
- REINSBERG C.: «Γάμος, ἐταῖρες καὶ παιδραστία στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα».
- ΣΟΥΪΔΑ: «Λεξικόν».
- ΣΤΟΒΑΙΟΣ: «Ἀνθολόγιον».
- ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ Ε.: «Ζίγκ-Ζάγκ στὶς Νερατζιές».
- SALLES C.: «Ἡ ἄλλη ὄψη τῆς Ἀρχαιότητος».

12. ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΚΩΝ/ΝΟΥ ΠΛΕΥΡΗ

A. Έκδοθέντα Βιβλία

---

1. Οἱ Ἕλληνες
2. Οἱ Βάρβαροι
3. Οἱ Ἕλληνες Φιλόσοφοι
4. Ὁ Σωκράτης μπροστά στον θάνατο
5. Ἄς μιλήσουμε γιά Ἑβραίους
6. Ὁ Ρατσισμός
7. Κοινωνιολογία
8. Ὁ Γέλως στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
9. Πολιτική προπαγάνδα
10. Ὁ Διωγμός τῶν Ἀρίστων
11. Ἀγία Σοφία
12. Μετακομμουνισμός
13. Τό Ἑλληνικόν Ἀλφάβητον
14. Ἀξιωματικός καί οἱ Νεοραγιάδες
15. Κοσμοθεωρία τοῦ Ἐθνικισμοῦ
16. Ὁ Καπιταλιστής
17. Γεωπολιτική θέσις τῆς Μακεδονίας
18. Τά εἴκοσι πρωτόκολλα τῆς προδοσίας
19. Παράγοντες πολιτικῶν συγκρούσεων

20. Γκαϊμπελς-Ήμερολόγιον
21. Θέματα Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας
22. Σκόπιμα λάθη
23. Φύσις - Ίστορία Σκακιού
24. Ίωάννης Μεταξᾶς
25. Ποία Γλῶσσα καί γιατί;
26. Κριτική ιδεῶν
27. Ὁ Λαός ξεχνᾷ τί σημαίνει Ἄριστερά
28. 21 Ἀπριλίου 1967
29. Πᾶς μὴ Ἕλλην Βάρβαρος
30. Γλῶσσα καί μορφή τοῦ Χριστοῦ
31. Βασιλεία
32. Οἱ Ἐθνοπατέρες
33. Θρήσκευμα καί ταυτότης
34. Δικαιοσύνη
35. Λογική
36. Ἡ Σημαία

B. Ἐκδοθεῖσαι ἐργασίαι - Μελέται

---

1. Ρωσία 1917
2. Ὁ Μῦθος
3. Ἡ Ἀστυνομία στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
4. Τράπεζαι καί ἀσφάλειαι στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
5. Πόντιος Πιλάτος
6. Νεοελληνική Ίστορία 1915-1935
7. Καποδίστριας
8. Βαλαωρίτης
9. Ἐλευθέριος Βενιζέλος
10. Ὁ Καραγκιοζής
11. Σουρῆς

Στήν μονογραφία αὐτήν ἀναλύεται ὁ κιναιδισμός, ὡς πράξις ἐκφυλισμοῦ, διότι ἀντίκειται, πρὸς τὸν φυσικὸν νόμον τῆς ἔλξεως τῶν δύο φύλων καὶ καταγγέλλεται ἡ τηλεοπτική καὶ πολιτική ἀλητεία, πού ἰδιοτελῶς προβάλλει τοὺς ὁμοφυλοφίλους.

Εὐτυχῶς ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, πού εἶναι ὑγιὲς ὀργανισμὸς θεωρεῖ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν ψυχосωματικὴν ἀνωμαλίαν καὶ τοποθετεῖ τοὺς κιναιδούς, στὸν σκοτεινὸ χῶρο τῶν διεστραμμένων.

Κ.Α.Π.